

ЛОРИ ХАНДЕЛАНД ЗАБРАНЕНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Диляна Димитрова, 2000

chitanka.info

1

Джулия Колтън застана на вратата, която разделяше нейните два свята. Единият беше като сън — облян в светлина и топлина, потънал в ароматите на земята, тревата и водата, свят на живот и свобода. В другия царстваше действителността — сенки и влага, зловонието на билки, лекарства и болест, свят на смърт и черна робия.

Врълхлетя я чувство на вина, както винаги, когато започнеш да се самосъжбява. Бъдещето пред нея поне й обещаваха живот. Джулия хвърли поглед към неподвижната фигура на леглото. Тежката болест на майка й предвещаваха скорошна смърт.

— Мамо, ще отида до потока да донеса прясна вода. Ще облекчи треската ти.

Силуетът на леглото се раздвижи и изстена, но после сподави болката и слабостта. От завивките се показа сивото изпито лице на Елвира Колтън и трескавите й очи се приковаха в дъщеря й.

— Върви, мила, аз тъкмо ще подремна. Защо не се разходиш малко на слънце? Имам нужда да остана сама.

Джулия бързо кимна и грабна ведрото, обърна се и се потопи в слънчевите лъчи, преди майка й да забележи сълзите й.

Мама нямаше да може да заспи. Болката и треската нямаше да й го позволят. От време на време тя изпаднаше в безпомощно състояние, което напомняше на смърт. Сетне се чувстваше по-слаба и отпреди. Щом я помолеше да си почине, майка й отвърщаше, че съвсем скоро ще има цяла вечност за това. Джулия не можеше с нищо да противоречи на тези думи и затова въобще не спореше с нея.

Майка й боледуваше, откакто Джулия се помнеше. Многобройните раждания бяха отслабили организма й. Преди няколко години двете с Джулия едва не се задушиха в пожар, докато мъжът и синовете й преследваха янките от Канзас. Тогава Джулия се събуди и успя да изведе майка си навън. Дробовете на възрастната жена обаче лошо обгоряха от дима и докторът предупреди, че е само въпрос на време те да откажат напълно. Джулия никога не си прости, че спа така

дълбоко през онази нощ. Не прости и на онези пратеници на ада, соколите, задето подпалиха дома им.

Сега Джулия се почувства още по-виновна, че ще се разходи на слънце. Топката в стомаха ѝ сякаш стана по-гореща. Майка ѝ усещаше, че тя умира да излезе малко навън и както винаги, безкористно ѝ измисли повод. Макар че смяташе за свой дълг да остане до леглото ѝ, Джулия прие подарената свобода и хукна към потока.

Денят беше фантастичен — още бе пролет и душното лято беше далеч. Прохладен ветрец с мирис на млада трева и току-що разпъпили се цветя къдреше повърхността на потока. Джулия остави ведрото на земята и приближи до брега. Водата бе прозрачна като стъкло и се виждаше как сенките на рибите танцуват по многоцветните камъни на дъното.

— Дий! Дий! — Далечният вик на баща ѝ я стресна и тя обърна глава натам.

След като четиримата ѝ братя заминаха с доброволческите отряди на Юга, Сам Колтън едва смогваше с работата. Не че имаше нещо против увлеченията на синовете си. Откакто свят светува, родът на Колтън люто мразеше соколите. А когато ирландците Мърфи се заселиха от другата страна на потока и купиха земята, омразата на баща ѝ прерасна в лудост.

Навремето фермата на Мърфи беше тяхно имение, но смени собственика си в един особено безпаричен период. Парчето земя не само премина в чужди ръце, но по-късно стана и част от щата Канзас. Точно заради това бащата на Джулия беше решил да си го върне на всяка цена — законно или не. А слухът, че големият син на Мърфи е участвал в палежа, съвсем го озвери.

Всяка среща между баща ѝ и Шеймъс Мърфи завършваше със скандали и размяна на юмруци. Двата рода вече имаха и дългогодишна история от злонамерени пакости. От време на време в гората край потока се чуваха дори пушечни изстрели. Засега никой не бе пострадал сериозно, макар че веднъж един куршум облиза ръката на най-големия ѝ брат. Не го заболя много, но пък го ядоса още повече.

Бащата на Джулия не беше сговорчив човек по природа, но съвсем се озлоби, откакто момчетата му се присъединиха към Куонтрил. Напоследък ненавистта му към света, и в частност към Мърфи, плашеше Джулия. Бе станал особено твърд човек и изобщо

нямаше да се зарадва, ако забележи, че дъщеря му скитори край потока.

Джулия посегна към ведрото, но се поколеба. Мама ѝ бе разрешила да се поразходи, а баща ѝ бе твърде зает, за да зареже работата на полето преди залез-слънце. Щеше да тръгне да я търси само ако тя пропусне да му занесе обяда. Един поглед към небето обаче ѝ подсказа, че дотогава има още цял час.

Джулия рядко си позволяваше младежки лудории, но сега обърна гръб на ведрото, изхлузи обувките и чорапите си, запретна поли и нагази в плитчината.

Водата беше леденостудена от разтопения сняг. След първоначалната тръпка обаче ѝ хареса да усеща бодличките на студа и прегръдката на вълните около глезените си. Пръстите на краката ѝ се плъзгаха по гладките камъни на дъното, а пред нея се стрелкаха рибки, които сякаш я водеха към някакво тайно и много специално място.

Майка ѝ винаги бе казвала, че Джулия е голяма мечтателка. Животът я бе превърнал в такава. Преди да се отдаде на децата си, майка ѝ била учителка и имаше цял сандък с книги. Джулия благославяше това съкровище всеки ден. Ако не бяха книгите, никога нямаше да научи, че по света живеят мъже, които не се занимават само с убийства и кръвопролития, не смятат жените за обикновени слугини и не им говорят като на глупачки. Мечтаеше поне веднъж да срещне такъв мъж — силен, но с нежна душа, готов да слуша и да се учи, способен да защитава една жена, но и да я обича.

Джулия знаеше, че братята ѝ я обичат по свой собствен начин. Беше сигурна, че те са готови да я защитят дори с цената на живота си. Пазеше скъпи спомени от детството си край тях, макар че сега те нямаха нищо общо с тогавашните момчета. Техният баща и трудните времена ги превърнаха в сурови, груби, опасни мъже, които вече нямаха свободно време и търпение за сестра си. Нито те я разбираха, нито пък тя — тях.

Джулия въздъхна. Реши да не се измъчва с мисли за миналото и несигурното бъдеще. Унесе се в игра с рибките и изобщо не забеляза, че не е сама. Усети го чак когато се изсмя на лудориите на една особено смела рибка и нечий глас отвърна на смеха ѝ като ехо.

Моментално вдигна глава. В гърлото ѝ заседна вик. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от страх. На другия бряг на потока стоеше мъж.

Беше облечен с най-различни дрипи, някои от които остатъци от синята униформа на северняците. На колана му беше затъкнат колт, гърдите му бяха препасани с патрондаши, а на коня му бяха превързани два тънки калъфа, от които се подаваха пушки. Нямаше никакво съмнение. Пред нея стоеше сокол — член на незаконната милиция на Севера.

Зле ѝ се пишеше.

Джулия тръгна да отстъпва към южния бряг, но гладките камъни, по които допреди малко стъпваше с лекота, сега изведнъж станаха остри и хлъзгави и взеха да я спъват.

Мъжът стоеше и я наблюдаваше с усмивка, от която водата ѝ се стори по-студена, а слънцето — по-озъбено. Уплашеният ѝ дъх свистеше в тишината. Беше виждала такъв тип и преди, когато подпалиха дома ѝ. За миг тя срещна погледа му и видя цялата му лошотия.

— Здравсти. — Той нагази във водата и тръгна към нея. — Какво правиш тук сам-сама?

— Н-не съм сама. Баща ми е ей там, зад хълма.

— Зад хълма, казваш. — Мъжът посочи възвишението зад нея. Джулия кимна. — Ами, в такъв случай, ти трябва да си от Мисури, от дърварите. Нали тъй?

Джулия не му отговори. Да я нарече дърварка беше обида, но пък ситуацията съвсем не ѝ позволяваше да се разсърди. Как можа да слезе толкова далеч по течението?

— Т-той ще тръгне да ме търси, ако не му занеса обяда.

Мъжът се усмихна още по-широко, макар че злобата в очите му остана.

— Само че е още рано за обяда, госпо'ице, тъй че май ще имаме време за едно гости. Първо само аз и ти, пък после, ако искаш — той се изкиска, — а даже и да не искаш, ще идем на гости и при моите приятелчета ей там в Канзас.

Крачка по крачка Джулия отстъпваше към своя територия. Накрая петите ѝ докоснаха брега и тя изскочи от водата.

— Много мило от ваша страна, но трябва да се прибирам у дома.

Запретна поли и хукна към хълма да търси баща си. Той щеше да повали нахалния янки с един изстрел. Ала не успя да направи и две крачки и онзи я настигна. Повали я в червената кал. Полите, които тя

толкова се стара да не намокри, се оплетоха в краката ѝ и натежаха от тинята.

Пое си дълбоко дъх, за да изкрещи, но той натика лицето ѝ в пръстта. От удара пред очите ѝ изскочиха звездички. Насилникът съдра полите ѝ и по краката ѝ пробяга хлад.

Макар че ѝ бе отредено да се грижи за майка си, Джулия умееше и да се бие — все пак бе отраснала сред четирима по-големи братя. Знаеше с какви хватки може да вземе надмощие над по-силен противник. Светкавично заби лакът в ребрата на канзасеца.

Киселият му дъх опари бузата ѝ. Мъжът изохка и след миг я пусна. Тя се извъртя по гръб и го удари с юмрук по носа.

Кръвта му бликна и той зави от болка. Джулия вкара в действие коляното си и той се разкрещя с пълно гърло. Беше свободна.

Но само за секунда.

Виковете на насилника доведоха приятелите му. Няколко пушки изщракаха зад гърба ѝ и тя закова на място. Обърна се и се озова под прицела на три чифта зли очи. Разбра, че няма накъде да бяга.

Опита се да преглътне напирещите сълзи. Нямахше да им достави удоволствието да се разплаче, нито пък щеше да моли за пощада. Беше на двадесет години и отдавна трябваше да е омъжена, но войната и положението вкъщи ѝ бяха попречили. Това я караше да се чувства несигурна в мъжете и техните намерения. Онова, което виждаше в очите на тези трима мъже, обаче я ужасяваше.

Ето какво наказание я очакваше за минутата, която егоистично бе отделила само за себе си. Да бе помислила малко по-рано. Както непрестанно ѝ повтаряше баща ѝ, тя съществуваше на този свят, за да се грижи за майка си. Нямахше друго задължение в живота. Ако и него забрави, Господ щеше да я накаже.

Джулия стоеше на брега и следеше как мъжете внимателно газят през потока с насочени към нея пушки. Не им отне много време да прецапат през водата и да стигнат до приятеля си, който вече бе станал. Наобиколиха я като глутница бесни кучета. Мислеше, че е видяла всички фурии на чистилицето в очите на първия мъж, но сега осъзна колко е грешала.

Един от нападателите я ръгна с пушката си в корема. Тя се присви, но не отстъпи. Неведнъж се беше била с всичките си братя, и дори ги бе надвивала. Тези мъже изглеждаха силни и зли, но вероятно

не бяха особено умни. Знаеше как да издебне удобен момент и да удари или пък да побегне с всички сили.

Някой дръпна полата ѝ отзад и я повдигна, тя се завъртя. Друг посегна отляво, после трети — отдясно. Зави ѝ се свят, паникьоса се и по гърба ѝ потече студена пот. Не можеше да си поеме дъх. Блъснаха я, тя политна напред и се озова право в ръцете на мъжа, чийто нос бе разкървавила.

— Престанете — озъби се той. — Тя се бие като дявол. Не ща пак да ми светне някой юмрук. Дайте да свършваме. — Мъжът протегна оцапана в кръв ръка към гърдите ѝ и втренчи побеснял поглед в нея. — Ще се молиш да беше умряла, кучко дърварска.

Лепкави от мръсотия пръсти я стиснаха за шията. Джулия затвори очи и започна да се моли наум.

Трябва ми герой. Рицар със смелостта на Ланселот. Силата на Херкулес. Мъдростта на Соломон.

Внезапно гнилият му дъх опари устата и носа ѝ. Тя подскочи и насилникът ѝ се изсмя.

Господи, прати ми кой да е.

БУМ!

Изстрелът накара всички да замръзнат. Джулия отвори очи и с надежда погледна към хълма на Мисури.

— Помощ? — прошепна тя, но всички погледи бяха насочени в обратна посока, към канзаския бряг на реката. Там стоеше въоръжен конник.

Райън Мърфи държеше здраво пушката и оглеждаше четиримата мъже и момичето. Мъжете бяха в обичайната униформа на соколите през 1863 година — комбинация от войнишки и партизански дрехи — но ни най-малко не се държаха като войници.

— Оставете я на мира — нареди той.

Те го погледнаха, сякаш бе изгубил ума си. Насилникът с окървавеното лице даже се изкиска.

— И ти ли искаш да я опиташ, момко? С удоволствие ще ти я дадем. Но след нас.

— Дръпнете се от нея или ще стрелям.

Усмивката на другия угасна.

— Не можеш да ни застреляш всичките с една пушка, момче. На твое място бих побързал да офейкам.

— Може да съм само с една пушка, но имайте предвид, че хората ми също са въоръжени. Ако не си оберете парцалите, ще ви вдигнем във въздуха, преди да се усетите.

Каза го толкова убедително, че всички притеснено вторачиха поглед в близките храсти. Няколко дула присветнаха в листата. Тарторът на нападателите присви очи и погледна навъсено Райън.

— Ти не си от северняците. Нямаш униформа. Да не си в някоя от бандите на соколите?

— Няма значение кой съм. Омитайте се.

— Ама какво ти става бе, момче? Тая е от дърварите. Такива като нея ги убиваме всеки ден. Ти да не би да си от тях?

Райън се поколеба. Момичето беше от дърварите. Може би трябваше просто да отmine. Семейството му ненавиждаше дърварите повече от всичко на света. Такава омраза нямаше дори между ирландските му прадеди и проклетите англичани. Бунтовниците от Мисури убиха майка му и отнеха разума на сестра му. Тази трагедия промени до неузнаваемост обичния му баща, който от ден на ден губеше все повече разсъдък си.

Хвърли тайно поглед към момичето. Виждаше се, че е красавица, макар че лицето ѝ беше изцапано с кал, а косата — разрошена и изпададала от фибите. На възраст беше почти колкото него, фина и висока, с млечнобяла кожа, огромни светли очи и коса с необичаен цвят — черна с червени оттенъци като земята на Мисури. Нещо в косата ѝ събуди спомен у него. Като че ли я бе виждал преди, но усещането остана неясно и той го отхвърли.

Откъде би могъл да познава това момиче? Рядко обръщаше внимание на жени: нямаше нито време, нито желание. Сърцето и умът му бяха заети само с мисълта за отмъщение. Но тази красавица го плени на мига. Никога не бе виждал жена да се бие така, като тигрица. Съзнаваше, че трябва да мрази дърварката, но не можеше да отрече, че е възхитително красива.

Насила откъсна поглед от момичето и се обърна пак към главатаря на соколите.

— Не съм дървар — отсеке той. — Нахълтахте на моя територия. Сега искам да изчезвате. И то веднага.

— Ако тази земя е твоя, значи си от Канзас. Един от нас.

— Може да съм от Канзас, но не съм със соколите.

— Я, стига си се ежил! Ние поне се бием... — Мъжът разтегли устни в усмивка. — А ти си седиш вкъщи и защитаваш само собствената си земя.

Райън не каза нищо. Знаеше по-добре от много други на какво е способна една банда соколи. До неотдавна той самият беше сокол и не се гордееше особено с това. Напусна бандата, но нямаше как да се върне назад във времето и да промени случилото се. Сега вярваше, че соколите не са с нищо по-добри от дърварите. И от двете страни просто търсеха кръвопролитие.

— А ти какво си се загрижил за нея? — попита соколът и погледна заядливо уплашеното момиче.

Райън се замисли защо наистина се е загрижил за момичето. Може би защото борбеният поглед и предизвикателната ѝ стойка му напомняха за жените, които обичаше.

— Не понасям да се измъчват жени, каквито ще да са. А сега се махайте.

Мъжът се втрени в него и Райън положи страхотно усилие да скрие тревогата си. От опит знаеше, че бързо ще изгуби контрол над опасната ситуация, ако издаде страха си.

По гърба му се стичаха струйки пот. Соколите го измериха с поглед за сетен път и после преброиха дулата, които стърчаха от храстите. Райън понечи да даде знак за стрелба, но се отказа. Страхуваше се, че дори един-единствен изстрел може да взриви положението. Реши да изчака до последно.

— Дявол да го вземе — изруга главатарят. — Нямам време да се пържа на слънцето и да споря с някакъв хлапак. Хайде да се махаме.

Той блъсна момичето. Краката ѝ се оплетоха в разкъсаните поли и тя се спъна. Залитна, но успя да се задържи на крака. Стисна юмруци пред гърдите си, сякаш имаше намерение да набие всички присъстващи. Насилниците обаче вече ѝ бяха обърнали гръб и тичаха през потока към конете си. Райън махна с ръка към храстите на хората си да ги проследят. В листака настъпи оживление, едно от дулата изчезна и Райън отново насочи вниманието си към девойката.

Тя продължаваше да стои с вдигнати юмруци и приковани в него очи. Полата и фустите ѝ шумоляха на лекия вятър, съдраните краища

се развяваха и откриваха голите ѝ крака. Райън проследи бледорозовата плът и повече не можа да откъсне очи от стройните ѝ бедра. Никога не бе виждал женски крака, поне не на дневна светлина, а гледката пред очите му беше умопомрачително красива. Погледът му се плъзна нагоре по заоблените хълбоци, тънката талия и внушителните гърди, притиснати под опръскания с кръв корсаж на сивата ѝ рокля.

— Е? — сепна го тя. Гледаше го със страх и гняв. Въпреки преживяния ужас тази жена очевидно бе готова да се бори докрай. В неговия поглед проблесна искрица на възхищение, която той бързо прикри, дърварите все пак бяха врагове, включително и жените им. Те нямаха съвест, нито милост, не притежаваха сърца и души. Те убиха майка му и щяха да си платят за това.

— Е? — повтори Джулия. — Какви са плановете ти?

— Планове?

— Ще ме отвлечеш? Или изнасилиш? Ще ме убиваш ли? Какво ще бъде?

Райън мълчаливо прибра пушката си в калъфа до стремето. Конят му се разлудува, но после сведе глава да пие вода от потока.

Накрая мъжът я погледна замислено.

— Защо смяташ, че ще направя нещо такова?

— Защото си Мърфи — презрително се усмихна тя.

Споменът пак го задърпа и Райън присви очи. Възможно ли бе да е тя. Премести поглед към хълма в Мисури и после пак се обърна към девойката. Дъщерята на Колтън беше дете. И твърде малка, за да излиза сама от къщи. Затова никой не я бе зървал.

— Да, Мърфи съм. От Канзас. И какво от това?

— Вие сте лоши и в мозъка на костите си. Янки. Крадци.

Момичето притежаваше повече смелост, отколкото бе полезно за нея. А може би просто чашата на търпението ѝ бе преляла. Собствената му сестра мълчеше от години, може пък с жените на дърварите да става точно обратното — да не могат да си затворят устата, когато са в опасност.

— Баща ми казва същото за хората от Мисури. Вие всички сте зли и гнусни диваци и убийци. Дървари.

Най-накрая тя отпусна ръце. Изправи гръб и оправи полите си. После вторачи в него пламнал от възмущение поглед, в който нямаше и

следа от предишния ѝ страх.

— Не съм такава!

Той я съзерцава мълчаливо известно време.

— И аз не съм такъв.

После обърна коня си и я остави замислена на брега на потока.

Джулия проследи смаляващата се фигура. Слава богу, че той си тръгна, преди тя да каже още нещо отвратително. Мъжът спаси честта ѝ, ако не и живота, трябваше да му бъде благодарна. Независимо че беше Мърфи, той рискува себе си и хората си, за да я спаси. Точно като герой от романите, които четеше вечер на майка си — с тази разлика, че в книгите героите не бяха маскирани като врагове.

Присви очи на слънцето и огледа храстите по другия бряг на потока. Една след друга пушките се скриха. За миг листакът край последното дуло се размърда, един кон изтрополи и изчезна в далечината.

Джулия се учуди. Чу само един кон. Колко странно.

Спасителят ѝ сигурно беше най-големият син на Мърфи, когото Джулия трябваше да мрази с особено настървение — точно той бе наранил майка ѝ. Поне така ѝ бяха обяснили братята и баща ѝ.

Всъщност Джулия никога не бе срещала някой от семейство Мърфи. В нощта, когато изгоря фермата им, се виждаха само сенки. Дори не знаеше имената им, всички им казваха проклетите Мърфи.

Ако живееха в един нормален свят, мама щеше да се ужаси от лошите ѝ обноски — да пропусне да благодари на младия кавалер за спасяването на живота ѝ. Техният свят обаче не беше нито нормален, нито спокоен. Как изобщо ѝ хрумна, че би могла да размени добра дума с човека, който е причинил толкова страдания на близките ѝ.

При мисълта за майка си Джулия се разбърза. Грабна обувките и чорапите си, напълни ведрото и хукна към къщи. Не забеляза, че водата се плиска по полата ѝ. Роклята и без това беше съсипана, освен това нямаше да има сили да я облече отново след случилото се.

Отметна влажните кичури заплетена коса от очи и погледна небето. Имаше достатъчно време да се преоблече, да обърне внимание на мама и да занесе обяда на баща си. Ако не се тутка, разбира се.

Коленете ѝ обаче трепереха и тя спря, за да се успокои. Случката я ужаси. Ако ирландецът не се бе появил...

Не продължи докрай мисълта, защото очите ѝ се напълниха със сълзи при спомена за преживяния ужас. А точно сега нямаше никакво време за такива глупости.

Промъкна се с тихи стъпки вкъщи, но вниманието ѝ се оказа излишно. Майка ѝ вече беше будна.

— Мили боже, Джулия Колтън, какво е станало с теб?

Джулия понечи да разкаже всичко, но после забеляза посивялата кожа и виолетовите сенки под очите ѝ. Щеше да ѝ дойде в повече, пък и нямаше смисъл.

— А-а, паднах в потока...

Майка ѝ присви очи и я измери от горе до долу.

— И, изглежда, сама си скъсала роклята си?

— Да, мамо.

— А докато си се измъквала от водата, си разрошила косата си и си изкаляла лицето си?

— Д-да, мамо.

Нямаше сила да погледне майка си в очите, защото току-що бе излъгала. Захвана се гузно да завива обяда на баща си.

— Ела тук, детето ми.

Трябваше да се досети, че няма да заблуди майка си толкова лесно.

— Аз... аз трябва да занеса това на татко. Иначе той ще тръгне да ме търси.

Баща ѝ никога не ѝ бе посягал, но когато го ядосаше, в очите му проблясваха опасни искри. Отношенията им не бяха особено топли, но се усложниха още повече след нападението на соколите. Като че ли баща ѝ хвърляше върху нея вината за влошеното здраве на майка ѝ. Осъждаше я, че не е чула навреме соколите, за да я защити.

— Остави го за малко и ела тук.

Джулия въздъхна. Майка ѝ беше нейният най-близък човек на света. Тя ѝ бе дала живот. Още преди Джулия да порасне обаче, двете си размениха ролите. Сега прекарваха заедно всеки ден, почти всеки час. Джулия не можеше да скрие нищо от нея. Защо ли изобщо бе опитала?

Заряза кошницата, прекоси стаята и седна на стола до леглото. Майка ѝ стреснато я изгледа.

— Какво има? — попита Джулия. — Боли ли те?

Майка ѝ не откъсваше поглед от корсажа ѝ.

— На роклята ти има кръв, мила.

Джулия погледна и с ужас установи, че дрехата ѝ е осеяна с кървави отпечатъци. Даже и да беше добър лъжец, нямаше да успее да скрие истината от майка си. Трябваше да се постарее да спести поне по-страшните моменти.

— При потока имаше няколко мъже.

Бледото лице на мама съвсем побеля.

— Направиха ли ти нещо?

— Не, аз ударих един от тях.

Майка ѝ попита недоверчиво:

— Как се отърва?

— Появи се един човек... — Джулия млъкна при спомена за гладката като полирано злато коса на младия Мърфи и блестящите му сини очи. Макар че той изобщо не бе слизал от коня си, от дължината на стремената му съдеше, че е невероятно висок. Със сигурност надхвърляше два метра. А колко неумолимо ръцете му стискаха пушката. С какъв твърд глас нареди на соколите да се махат. Джулия усети необичаен гъдел в стомаха си и отчаяно реши, че трябва да е от страх.

— Един млад мъж — поправи се тя и майка ѝ се заинтригува. — Той беше като... рицар от книгите, които четем с теб. Яздеше кон, но не бял, а златист като косата му. Заповядваше на четирима мъже, които бяха по-възрастни от него и те го слушаха. — Джулия не спомена, че от храстите са го пазели неговите хора. И без това се бе хвърлил сам-самичък да я спасява.

Тя се усмихна на майка си, но майка ѝ остана сериозна.

— И какво стана после, детето ми?

Надяваше се да пропусне неприятната част, но майка ѝ усети, че шикалки.

— Ами той каза, че е Мърфи.

Майка ѝ я погледна изпитателно. Страните на Джулия пламнаха, без да знае защо. Накрая майка ѝ въздъхна и се облегна върху възглавниците.

— Не бива да го виждаш никога повече — прошепна сломено тя.

— Какво?

— Момчето на Мърфи. Никога повече. Баща ти ще... — Гласът ѝ секна, сякаш тя всеки момент щеше да избухне в плач.

— Мамо! — Джулия коленичи пред леглото и стисна ръцете ѝ. Въпреки треската бяха студени като лед. — Изглеждаш по-зле. Съжалявам, че ме нямаше толкова дълго. Н-но не можах да се въздържа.

Майка ѝ рязко издърпа ръката си и с изненадваща сила сграбчи нейната. Зелените ѝ очи, същите като на Джулия, я приковаха с трескавия си блясък.

— Не бива повече да се виждаш с него. Обещай ми.

— Но, мамо, защо да се виждам с него? Той просто се оказа там и ми помогна, това е. Той май е същият човек, който те нарани. Мразя го! Наистина.

Майка ѝ поклати глава.

— Видях как се измени физиономията ти, когато говореше за него. Усетих го и по гласа ти. Джулия, ти си млада, красива, а си принудена да стоиш затворена тук с мен. Мечтаеш за герои, рицари и разни фантасмагории, които не могат да се случат в истинския живот. Забранените неща привличат всеки. Не биваше да те оставям да четеш онези книги. Баща ти винаги ми е казвал, че от тях ще се смахнеш също като мен, ще искаш повече от съдбата, ще се надяваш, ще се молиш сънищата да се сбъдват. Джулия, познавам изкушението и зная до какви поразии може да доведе то. Не само теб, а и всички, които обичаш.

— Не те разбирам.

— Така е, зная. Никога не сме говорили за отношенията между мъжа и жената. За любовта и омразата, за страстта и болката. Заради няколко секунди наслада, Джулия, можеш да съсипеш живота си. Когато човек е млад, не мисли много за бъдещето. Вярваш, че никога няма да умреш. Не си даваш сметка за последствията от постъпките, не чувстваш вина за нищо. Замисляш се над тези неща чак когато остарееш. — Майка ѝ отпусна безжизнено ръце и извърна лице към стената. — Като мен.

Джулия съвсем се обърка. Докосна с треперещи пръсти челото ѝ, питайки се дали тя не бълнува. Не се случваше за първи път. Лицето ѝ

обаче беше по-хладно и леко изпотено. Треската бе преминала.

Майка ѝ отметна глава и се измъкна от ръцете ѝ.

— Върви да се погрижиш за баща си. Не съм си загубила ума, както си мислиш. Трябваше да се досетя, че ще се случи нещо подобно. Греховете на бащите... — Гласът ѝ замря.

Джулия стана и я погледна. По бузата на майка ѝ се изтърколи една сълза. Тази сълза я изплаши повече от всичко друго, което чу от нея. През всичките години на болка и страдание Джулия не бе виждала майка си да плаче.

— Мамо? Недей да плачеш. Повече няма да се срещам с момчето на Мърфи. Станалото няма значение. Просто реших да ти разкажа една случка. Не съм искала да те плаша.

Майка ѝ не каза нищо и Джулия се обърна да вземе обяда на баща си. Ала нямаше защо да си прави труда, защото баща ѝ вече стоеше на вратата.

Гневният му поглед обходи разрошената ѝ коса и изкаляната скъсана рокля.

— Какво момче на Мърфи? — изрева той.

2

Джулия се уплаши и безпомощно обърна очи към майка си, която с усилие се бе изправила на лакът и гледаше мъжа си. На бялото ѝ лице горяха червени петна. Стискаше устни, сякаш я мъчеше непоносима болка. Джулия пристъпи към нея, но тя я погледна свирепо и момичето замръзна на място, разтревожена от необичайното напрежение между родителите си. Не можеше да разбере откъде идва то.

— Няма нищо, Сам. Детето просто паднало в потока. Няма причина за тревога.

Джулия зяпна от учудване. Майка ѝ току-що излъга. Никога не бе предполагала, че това е възможно. Майка ѝ очевидно имаше основателна причина да лъже, затова Джулия реши да си мълчи.

— Чух я да произнася името на Мърфи. Не стига, че проклетите крадливи янки купиха моята земя, ами кръстиха потока на тяхно име. А потока си е на наше име още откак бащата на моя баща е ходел прав под масата.

— Зная, Сам — въздъхна майка ѝ и се отпусна върху възглавниците. Вече не можеше дълго да стои изправена.

Баща ѝ прекрачи прага и Джулия едва не отстъпи, разтреперана от страх.

— Още веднъж те питам, момиченце, за какво момче на Мърфи говореше?

В очите му имаше толкова гняв и омраза, че Джулия не можа да отрони и дума. Той стисна юмруци, сякаш да я удари, но един поглед на жена му го накара да отстъпи навъсен.

— Какво е станало, Ви? Защо е цялата в кал и кръв? Знаеш, че винаги ще пазя семейството си. Рано или късно ще науча истината. Ако не от теб, от нея.

— Казах ти какво е станало. Паднала е. А сега я остави на мира. Вземи си обяда и тръгвай, защото иначе нищо няма да успееш да свършиш.

Бледото лице на Сам Колтън, порозовяло от слънцето и топлината, сега стана тъмночервено. Той пристъпи към Джулия и тя се изправи на пътя му, въпреки че умираше от страх. Баща ѝ не ѝ обърна внимание.

— Лъжеш, Ви — изсъска той. — А ми се закле никога повече да не го правиш.

Майка ѝ не отговори и Джулия се обърна да провери да не би да е загубила съзнание. Тя обаче лежеше с широко отворени очи и шокирана гледаше мъжа си.

Внезапно баща ѝ я сграбчи за рамото толкова силно, че Джулия изпищя.

— Сам! — извика майка ѝ, но се закашля.

Джулия понечи да отиде при нея, но баща ѝ я завъртя към себе си.

— Щом майка ти не иска да ми каже истината, говори ти. Какъв е този Мърфи? На наша земя ли си го видяла? Какво ти каза? Той ли ти направи това? — Той посочи изпокъсаната ѝ оклепана рокля.

Джулия се чудеше какво да прави. Баща ѝ изглеждаше готов да я удари или да убие някого. Майка ѝ обаче излъга, за да не издаде спасителя на дъщеря си. Джулия реши, че трябва да последва примера ѝ.

— Не, татко. Н-не видях никой.

Той я хвана за раменете и така я разтърси, че чак зъбите ѝ изтракаха.

— Лъжеш. Ти си същата лъжкиня като майка си. Трябваше да се досетя, че ще стане така.

— Сам! Ти ми обеща никога да не ѝ причиниш болка!

Той погледна през рамото ѝ и изрева:

— А ти ми обеща никога да не ме лъжеш.

Настана тишина. Единственият звук идваше от тежкото дишане на майка ѝ.

Баща ѝ пак обърна глава към нея. В очите му се таяха ярост и воля.

— И да мълчите, аз пак ще науча истината.

Той излезе от стаята, влачейки Джулия след себе си.

— Какво стана с онова девойче?

Братът на Райън, Джейсън, го стресна, настигайки го с кобилата си. Добре че стана така, каза си Райън. Не можеше да откъсне мисли от момичето, откакто го остави край потока. Нещо в нея не му даваше мира.

Райън вдигна поглед към брат си и сви рамене.

— Ами, прибрала се е вкъщи. Където всъщност ѝ е мястото.

Джейсън кимна, макар че лукавата му усмивка и многозначителният поглед подсказваха, че темата не е приключена. Преди брат му да отвори уста, Райън му подхвърли две пушки. Наложил се Джейсън да пусне юздите и да се задържи върху кобилата само с колене.

— Хей, какво правиш?

— Нямам намерение да нося и твоите пушки, моите ми стигат. Соколите магнаха ли се?

— Аха. — Вечната усмивка на Джейсън бързо се появи отново. — Добре че скри пушките в храстите, за да изглежда, че сме повече. Ония дори не се опитаха да спорят с теб, Рай. Да можех и аз да гледам тъй строго като теб! Ти със сигурност ще станеш началник, ако някога влезем в истинска армия.

Обичайната му веселост помръкна на последното изречение. Райън и Джейсън бяха отгледани с историите за дядовите им подвизи във войната срещу Англия и играеха на войници, откакто се помнеха. Едничката им мечта в живота бе да сложат военна униформа. Майка им загина от ръцете на дърварите, когато Райън беше на петнадесет, а Джейсън — на единадесет години. Оттогава двамата заедно с баща си живееха с мисълта за отмъщение. Войнската служба се превърна в средство за постигане на тази цел.

Година след смъртта на майка им семейството се премести на юг, за да избяга от ожесточените боеве, които кръстосаха имението им и правеха живота им нетърпим. Щом се настаниха в новата ферма обаче, баща им и съседът Сам Колтън се намразиха от пръв поглед. Ненавистта им бе съвсем естествена, защото единият род беше от Англия, а другият — от Ирландия. Спорът им дори напомняше битката, която все още се водеше оттатък океана — англичаните искаха хубавата земя на Ирландия, както Колтън мечтаеше за плодородните ниви на Мърфи.

До семейна вражда можеше и да не се стигне, ако не беше отчаяното желание на Райън да спази клетвата си за отмъщение. Съсипан от мъка и чувство за вина, той избяга от дома и последва банда соколи. Вярваше, че всеки бой е оправдан, щом е срещу нападателите на майка му. Ала една нощ соколите се промъкнаха във фермата на Колтън и оттогава Райън започна да разсъждава другояче. Момчетата и Сам ги нямаше и бандата завари само майката и момичето. Техните писъци още звъняха в главата му.

За щастие нямаше жертви, но жената пострада сериозно. Това ожесточи омразата между Колтън и Мърфи, която досега се изчерпваше с дребни схватки и сбивания. Колтънови се зарекоха да пролеят кръв, и на Мърфи не им остана друго, освен да ги последват.

Разкъсван от съмнения, Райън обърна гръб на соколите и се записа в граничната полиция. Законният орган на реда в Канзас предлагаше най-добрата възможност да пази семейството си от съседите мародери. Дори когато обявиха войната и Райън можеше да се запише в армията, той предпочете да остане в полицията. За него семейството стоеше на първо място и той никога нямаше да го остави на отмъстителния враг, когото сам бе провокирал. Синовеите на Колтън обаче избягаха с Куонтрил и за Мърфи вече не съществуваше почти никаква заплаха. Сега Райън нямаше търпение да сложи синята униформа на Севера и да се бие в истинска война и за истинска кауза.

Скоро пристигнаха във фермата и Райън се върна към настоящето. Слезе от коня си и погледна небето. Превалеше пладне. Двамата с Джейсън можеха да занесат сами храната на баща им и да не разкарват Катлийн. Щеше да се наложи да работят до по-късно, за да наваксат изгубеното време, но баща им бе настоял да огледат имението. Трябваше да бъдат особено внимателни заради Катлийн и нейното състояние.

Райън и Джейсън пуснаха конете в обора и заедно се запътиха към къщата.

— Мислиш ли, че тати ще ме пусне да дойда с теб, когато ти свърши отпускът?

Райън вдигна рамене. Баща им имаше нужда от помощ за пролетната сеитба. Тъй като наоколо имаше само ферми, полицията снизходително пускаше служителите си в отпуск да помагат в полската работа. Райън трябваше да се върне в поделението си след седмица.

— Та как ти се стори тя? Инатливото девойче?

Райън хвърли кос поглед на Джейсън и се намръщи. Макар че баща им говореше на диалект, Джейсън и Райън бяха родени и възпитани в Новия свят. Обръщаха се към баща си с типичното „тати“ по негова молба. Джейсън обаче непрестанно вмъкваше диалектни думи в речта си и това увлечение дразнеше Райън. Най-вероятно брат му го правеше съзнателно.

Без да обръща внимание на физиономията му, Джейсън се ухили и намигна.

— Девойчето, Рай? Забрави ли?

Това намигване вбеси Райън.

— Жена като жена.

— А, не. Беше страхотна красавица. Забеляза ли краката ѝ? А каква коса! Хей! Голяма хубавица, даже и с всичката онази кал и кръвта. Много ми се иска да я видя чистичка и спретната.

Райън спря и сграбчи брат си за яката.

— Втори път няма да я видиш, Джейси. Тъй че остави жената на мира.

Усмивката на Джейсън обаче се разтегли още повече.

— Ти май си падаш по нея, а?

Райън изсумтя възмутен, блъсна брат си и се обърна да си върви. Преди да направи и крачка, Джейсън се хвърли отгоре му и двамата се затъркаляха в прахта.

Райън така и не можеше да разбере защо Джейсън все налита да се бие с него. Райън беше по-голям и по-едър. На всичкото отгоре на Джейсън му липсваше достатъчно злоба, за да става за побойник. Ала въпреки това умираше да се бие.

Райън събори Джейсън по корем на земята, възседна го и изви ръката му на гърба.

— Върни си думите назад — нареди той.

Джейсън се изсмя.

— Няма. Ти я харесваш. Видях ти физиономията, като я зърна. Не само я харесваш, ами си си загубил направо ума по нея!

Райън изви още по-силно ръката му.

— Връщай си думите назад.

— Няма.

Преди Райън да се усети, Джейсън се извъртя и го преметна. Райън се стовари тежко на земята и изохка. Джейсън седна отгоре му и така го стисна за гърлото, че на Райън му изскочиха сълзи.

Джейсън разтегли устни в усмивка и белите му зъби заблестяха на фона на червената му коса.

— Признай си, че я харесваш.

— Н-не мога... да... говоря — изхриптя Райън. Джейсън, който никога не хващаше уловките на брат си, веднага разхлаби хватката си. Райън вдигна колене и го преметна през главата си.

Джейсън се просна по гръб на земята и въздухът изскочи от дробовете му. Двамата останаха да лежат така няколко минути, за да си поемат дъх. Райън примижа на яркото слънце, но през клепачите усети над себе си нечия сянка. Отвори очи и видя Катлийн. Напоследък не знаеше нито какво да каже, нито какво да прави с по-голямата си сестра. Навремето тя беше красива, стройна и силна, с поразителни синьо-сиви очи и ягодовочервена коса. Гърленият ѝ смях беше лъчезарен като усмивката на Джейсън. Сега косите ѝ бяха прошарени, очите — безжизнени от мъка, а дрехите ѝ висяха като на закачалка. Изглеждаше много по-стара от двадесет и осемте си години.

Катлийн огледа прашните му дрехи и после премести поглед върху Джейсън. Накрая стисна устни и вдигна нагоре очи, досущ както правеше майка ѝ, когато видеше момчетата си да се бият. Това беше нейната първа проява на чувство, откакто мъжът ѝ почина.

Райън се надигна и седна. Джейсън го последва. Двамата се спогледаха и се усмигнаха. Може би Катлийн най-после щеше да се оправя.

— Здравсти, Кати — поздрави я Джейсън. — Искаш ли да те заведа да појздим малко?

Моментната реакция, която бе озарила лицето ѝ, изчезна. Катлийн се обърна и тръгна към къщата. Съпругът ѝ Стан Симънс почина преди година и оттогава тя онемя. При всяко приближаване на войник на лицето ѝ се изписваше ужас. Освен това никога не се отдалечаваше много от къщата. Дори всекидневната ѝ разходка до нивата с техния обяд я плашеше. Щом изпълнеше задължението си, тя хукваше на бегот към къщи.

Райън проследи с поглед сестра си и камъкът в гърдите му натежа още повече. Болката му бе станала постоянен спътник, откакто

погреба майка си преди години. Искаше да накара и последния дървар да си плати за онова, което сториха на майка му и на Катлийн. Райън скочи на крака и подаде ръка на брат си.

— Защо ти трябваше да казваш точно това, Джейси?

Джейсън въздъхна тъжно. Хвана подадената му ръка и се изправи.

— Не зная. Просто си помислих, че се е пооправила. Реших, че може да ми отговори, да стане каквато беше преди.

— Струва ми се, че това е вече невъзможно.

Джейсън отрони още една въздишка.

— Май си прав.

Двамата замълчаха. Накрая Джейсън го погледна смутено и Райън се стресна. Джейсън рядко се смущаваше от каквото и да било. Скоро обаче Райън разбра защо брат му гледаше, сякаш в панталоните му пълзят мравки.

— И ти не си по-добър. Откакто мама умря, се промени. Преди с теб беше забавно. Смееше се, шегуваше се. Можех да си говоря с теб и ти ме разбираше. А сега мислиш само за война и отмъщение. Понякога ставаш по-лош и от тати. Липсва ми старият ми добър брат. Чувствам се самотен, Рай.

Райън се почувства съвсем зле. Наистина се беше променил. Видя лоши мъже да правят лоши неща, без да може да им попречи да убият хората, които обичаше. Двамата с майка му бяха толкова близки, споделяха мечтите и най-съкровениите си тайни. Заедно се молеха за свобода на всички хора, радваха се, че са открили страна, където надеждите им се сбъдваха. Повечето ирландци презираха негрите и се страхуваха, че освобождаването им ще ги остави без работа, но майката на Райън виждаше в робството само несправедливост. Тя искаше да промени света. Бе окуражавала сина си да поеме по стъпките на своя дядо, да стане войник, да защитава и служи на държавата, която тя го бе научила да обича всеотдайно.

Майка му вярваше, че синът ѝ ще бъде герой, а той искаше да осъществи мечтата ѝ с цялата страст и наивност на своята младост. Когато тя почина, умря и неговото открито, нежно сърце. Смъртта ѝ го превърна в млад мъж със затворена, гневна, отмъстителна душа. Единственият път за спасение беше да накара хората, които съсипаха

живота му, да си платят. Но от това само страдаше още повече. Защото бе станал лош като насилниците, които искаше да накаже.

— Да не искаш да ми кажеш, че не те боли за мама? — попита Райън. — Като погледнеш Катлийн, не ти ли се иска да направиш нещо? Нима не мразиш всички в Мисури за това, което ни сториха?

— Не можем да виним всички в Мисури за мама и Катлийн.

Райън се почувства предаден от човека, комуто вярваше най-много. Спокойното лице на брат му го вбеси, а истината в думите му го изпълни с отвращение. Райън стисна юмруци и понижи глас. Винаги щом се ядосаше, започваше да говори тихо.

— Естествено, че всички са виновни. Те започнаха тази война от омраза и алчност. Те убиха мама само заради потеклото ѝ.

— И ние трябва да направим същото?

— Ти защитаваш ли ги?

— Не. Но няма да се оставя омразата да ме изяде жив отвътре. Ако го позволиш, значи те печелят. Щом не можеш да се възхитиш на едно красиво момиче само защото е родено в Мисури, ти си вече мъртъв, Рай. Не можеш ли да го разбереш?

Райън разбираше, но омразата му бе прекалено силна, за да се пребори с нея. Не знаеше дори дали иска да опита. Ако не изпълни обета си да отмъсти, дали буцата в гърдите му щеше да се стопи? Щеше ли някога да заспи без кошмари и спомени? Да си прости, че не бе станал герой, след като точно от герои имаше най-голяма нужда?

— Значи не искаш да дойдеш с мен? — каза Райън.

— Естествено, че искам. Това е най-голямата ми мечта. И твоята също. Говорили сме за това всеки божи ден, откакто сме проходили. Но има разлика между това да се запишеш в армията, защото така трябва и да го направиш, за да унищожих всяка жива душа в Мисури. Мама никога не би се съгласила на това, Рай. И ти го знаеш.

Райън нямаше какво да му възрази. Но не можеше да преодолее презрението си към мъжете като Колтън, които навсякъде сееха ужас ей така, за удоволствие. Негов дълг щеше да бъде да се разправя с хора като тях — даже и да не бяха убили майка му. Вече бе причинил страдание на жената на Колтън. Това ли бе решението — око за око, зъб за зъб?

До ушите им долетя тропот на конски копита. Двамата се хванаха за пистолетите и обърнаха глави към пътя.

Към тях яздеше мъж. Беше на възрастта на баща им, с прошарена коса, червендалесто лице и облечен като фермер. Райън го позна чак когато онзи дръпна юздите и закова пред него — беше техният враг. Врълхлетя го сляпа ярост, но изведнъж забеляза на седлото и момичето. Лицето ѝ бе бледо и почти скрито от разпилените коси, устата и носът ѝ още бяха изцапани с кал. Райън се обърка. Какво правеше тя с Колтън?

Изгледа я смръщено. Нейните очи бяха пълни със страх. Тя трескаво поклати глава, сякаш се опитваше да го предупреди за нещо, но той нямаше представа какво е то. Отново го жегна старият спомен и в главата му се завъртя неуловима мисъл — по-младо лице, ужасени очи, коса в необичаен цвят на светлината на танцуващите пламъци, твърде невинна уста за проклятията, които извиси над шума от пукащите дъски.

Колтън извади пистолета си и го насочи първо към Райън, а след това към Джейсън. Райън застана пред брат си, въпреки че Джейсън се опита да го отблъсне настрана. И двамата застинаха, когато мъжът проговори.

— Кой от вас е нападнал дъщеря ми?

Думата *дъщеря* най-последно отключи неясните спомени на Райън. За четири години тя се бе превърнала в жена, но той видя в очите ѝ следа от момичето, което бе сипало клетви след него, докато той бягаше от един от най-големите си кошмари.

— Дъщеря? — промълви младият мъж. В очите му се бореха противоречиви чувства.

Джулия щеше да потъне в земята от срам. Очевидно той не знаеше коя е тя, иначе щеше да я остави в ръцете на онези мъже. Какво друго можеше да очаква от човек, който бе опожарил дома ѝ преди има-няма четири години?

След скандала вкъщи баща ѝ я повлече навън без обяснения. Отначало тя се дърпаше, но безумието в погледа му я стресна и тя реши стоически да търпи. Сега съжаляваше, че допусна той да я поведе със себе си. Враждата между Мърфи и Колтън беше жива и всеки момент щеше да избухне с нова сила пред очите ѝ.

— Е? — изкрещя баща ѝ. — Кой от вас ще застане с името си зад тази диващина? Бъдете мъже поне сега.

— Татко, моля те! — прошепна ужасена Джулия.

Той сякаш не я чу и продължи да държи на мушка двамата младежи — нейният спасител и едно по-младо момче, което тя виждаше за пръв път. Еднаквите им сини очи подсказваха, че са братя, макар че бяха с различни коси и черти.

— Колтън, само помогнахме на твоето момиче, нищо друго не сме ѝ правили — каза нейният златокос спасител с дълбок внушителен глас.

Баща ѝ обаче изобщо не се трогна от думите му.

— Заварих я в този вид вкъщи, и то тъкмо когато обясняваше нещо за някакъв Мърфи. Хубаво я погледни и ми се закълни, че не си я докоснал с пръст.

Младият мъж я погледна презрително и Джулия сведе глава. В очите му нямаше и следа от вината, която ѝ се стори, че забеляза преди малко. Той сигурно си мислеше, че тя е предизвикала гнева на баща си. Прииска ѝ се да потъне в земята от срам.

— Не съм я докоснал — каза той, без да откъсва очи от нея.

— Лъжци. Крадци. Всичките сте такива — изруга баща ѝ и обърна глава към нея. — Ела тук, дъще. Ела да им покажеш отблизо какво са ти направили.

— Не, татко — прошепна тя. — Той не беше...

— Не ми казвай *не* — изкрещя баща ѝ и я свали от коня.

Джулия падна на колене в калта и косата скри лицето ѝ. Тя я остави така, за да скрива сълзите и смущението ѝ. Баща ѝ не я харесваше, но никога не се бе държал подло с нея. Обикновено се правеше, че не я забелязва. Отнасяше се с нея като със слугиня, а не като с дъщеря. Днешната случка обаче като че ли го накара да прескочи границата на разума.

Някъде до нея изскърца ботуш и Джулия надникна през косите си. Пред очите ѝ изникна чифт ботуши с натъпкани в тях прашни кафяви панталони. Тя приглади с треперещи ръце косата си и вдигна поглед към младия мъж, който я наблюдаваше сериозно със сините си очи. Устните му бяха побелели от гняв, а подадената му ръка беше силна и сигурна.

Тя се хвана за него и по тялото ѝ премина непознатата тръпка. Той я изправи на крака, но не я пусна. Продължаваше да стиска пръстите ѝ, вперил смаян поглед в лицето ѝ. Сякаш и той бе усетил същото непознато чувство, но като нея не знаеше какво да прави.

— Пусни я, ирландско копеле такова! — избухна баща ѝ и зареди пушката.

Прищрака и друга пушка и младият мъж пусна ръката на Джулия, за да се обърне към брат си.

— Джейсън, остави пушката — нареди той на червенокосото момче.

— Няма, докато той не свали своята — отвърна Джейсън. Очите му вече не се смееха, както преди малко.

Тропот на конски копита накара всички да насочат оръжията в посоката, откъдето идваше шумът. Конникът дръпна юздите, извади пушка и скочи на земята. Беше на годините на баща ѝ, с побеляла от възрастта рижа коса и със същите сини очи като младежите.

— Момчета, какво става тук? — Очарователният му ирландски акцент се загуби в гневния тон.

Бащата на Джулия също слезе на земята и тръгна към стария Мърфи. Двата застанаха един срещу друг с насочени пушки.

— Един от твоите мърльовци е закачал моето момиче. Обзалагам се, че е по-големият, като гледам как ѝ пусна ръка преди малко. Кълна се, че няма да му се размине, защото на него му стана навик да тормози жените от моето семейство. Изобщо той какво прави тук? Да не би в граничната полиция да му се видя трудно? Избягал е и се е върнал при тати, а?

Гъстите вежди на Мърфи се сключиха над носа му и той погледна ядосано сина си.

— За какво говори той, Райън?

Името му беше Райън. Джулия скъта в сърцето си тази информация, а младият мъж въздъхна и се извърна, като че ли повече не можеше да търпи близостта до нея. Малкият брат пристъпи до баща си със зареден пистолет.

По гърба ѝ полази страх. Баща ѝ беше сам, а те го превъзхождаха числено и имаха повече оръжия. Неразумната му ярост ги бе довела тук — дали глупавите му подозрения нямаше да им костват живота? Само да поискат, тримата Мърфи можеха да ги застрелят и двамата, да

ги погребат някъде във фермата и никой да не разбере. Майка ѝ естествено щеше да се досети къде са и да каже на синовете си, но щеше да бъде късно. Джулия и баща ѝ вече щяха да гният в земята.

— Татко. Колтън. Свалете оръжието, преди някой да е пострадал.

Те обаче продължиха да се измерват с поглед. Джулия затаи дъх. Ако някой понечи да стреля, сигурно всички щяха да умрат. За нейно облекчение накрая двамата дръпнаха предпазителите и свалиха пушките. Джейсън прибра пистолета си в кобура и въздухът между тях сякаш се охлади.

— Какво правиш на моя територия, Колтън?

— Ти ме чу много добре. Погледни момичето. Някой се е опитал да я насили. Знам, че нямаш съвест, но дори и аз съм потресен от това.

Джулия реши, че повече не може да мълчи.

— Татко, той изобщо не ме е докосвал. Напротив, помогна ми. Тогава не знаеше, че съм Колтън. Ако знаеше, сигурно щеше да отmine, без да се намеси. Истината е, че той прогони онези мъже. Защо не искаш да ми повярваш?

Изрече всичко това на един дъх. Баща ѝ се приближи до нея и почти долепи нос в лицето ѝ.

— Затваряй си проклетата уста, момиче. Да не съм чул и дума, че ще изядеш някой шамар. Ясно ли ти е?

Джулия преглътна и кимна. Откога очите на баща ѝ гледаха така безумно и мътно? Надникна внимателно в тях и се сети за бясното куче, което убиха преди време.

Райън Мърфи продължаваше да спори.

— Не съм я докоснал, тати. Само попречих на една банда соколи да ѝ сторят нещо далеч по-лошо.

Баща ѝ светкавично се завъртя на пети и Джулия стреснато се сви. Райън забеляза това и се намръщи.

— Хубава история, момче, но те видях как ѝ пускаш ръка, когато падна. И с какви очи я гледаше само! Очакваш да ти повярвам, че не си я мъчил след всичко, което причини на жена ми и имота ми? Ти нямаш съвест и не те интересува кой може да пострада.

За първи път Райън изгуби самообладание.

— Не съм я докоснал с пръст! — изкрещя той. — По дяволите, даже не съм минавал от другата страна на потока Мърфи.

Не трябваше да казва точно това на Сам Колтън. Лицето му стана мораво, а очите му взеха да мятат светкавици.

— Потокът се казва Колтън, изчадие такова! И земята е на Колтън и така ще бъде за вечни времена. Жалко, че не сме на моя територия, защото досега щях да съм те гръмнал.

Бащата на Райън се ядоса и се втурна към Колтън. Двамата застанаха толкова близо, че изпъчените им гърди се допираха.

— Ти да не се опитваш да принудиш момчето ми да се ожени за дъртата ти щерка, а?

Баща ѝ пристъпи напред и избута Мърфи с крачка назад.

— За твоето страхливо копеле? Никога! По-добре мъртва, отколкото жена на янки.

Мърфи изръмжа и мушна баща ѝ в кръста. Двамата се затъркаляха в калта и взеха да се налагат с ритници и юмруци, захвърляйки пушките настрана. Момчетата се спогледаха, свиха рамене и започнаха да окуражават баща си с викове. Джулия понечи да се хвърли напред, но избяга, когато преплетената купчина крака и ръце едва не я повали.

— Няма ли да ги разтървете! — надвика тя проклятията, които си разменяха мъжете.

— За какво? — изкрещя ѝ Джейсън. — Остави ги да освободят напрежението.

Което и те направиха. Пердашиха се, докато не се покриха и двамата с драскотини и кръв. Боят приключи, когато баща ѝ успя да се докопа до пушката си и я насочи към Мърфи. На мига в главата му се опряха два пистолета.

— По-добре не го прави, старче — предупреди Райън.

Бащата на Джулия се поколеба. Накрая изруга и хвърли пушката. Двамата синове на Мърфи се оттеглиха и Колтън се изправи на крака. Старият Мърфи го последва. Двамата се гледаха свирепо, останали без дъх от боя.

— Е? — рече Колтън.

— Какво?

— Какво ще сториш за това, че синът ти опозори дъщеря ми?

— Ама аз никога не съм я докосвал — рече за кой ли път Райън.

— Щом не даваш да я вземе за жена, не че аз бих позволил, какво искаш?

Баща ѝ се ухили с отвратителна тънка усмивка, каквато Джулия не бе виждала преди.

— Удовлетворение.

На Мърфи също не му хареса тази усмивка.

— Какво означава това?

— Върни ми фермата и си хващай пътя. И ще сложим край на враждата.

— Платих ти за тази ферма честно и почтено. Нямам вина, че навремето си загубил имота. Пък и за какво ти е още една ферма? Чувам, че и с тази си имаш доста грижи, откакто момчетата ти избягаха и няма кой да ти помага.

— Нямахте да им се наложи да бягат, ако не бяхте вие, проклетите янки, и вашата мобилизация.

Мърфи се ухили.

— Казаха ми, че федералистите ти конфискували жито и добитък, задето не искаш да положиш клетва към Съюза. Радвай се, че не са ти изгорили къщата до основи, както стана преди. Виж колко почтено са постъпили, като са те оставили да се грижиш за болната си жена, вместо да влезеш в армията.

При тази обида баща ѝ стисна юмруци.

— Жена ми бере душа заради твоето копеле!

— Ако си беше стоял вкъщи да я пазиш, нищо нямаше да ѝ се случи.

Джулия беше сигурна, че баща ѝ ще изпадне в истерия при тези думи. Мърфи бръкна право в раната. Баща ѝ нямаше мира от угризения за онази ужасна нощ. Понякога Джулия се питаше дали растящата му неприязън към нея не е всъщност отражение на омразата му към самия себе си. Знаеше, че враждата бе станала още по-ожесточена след трагедията, а всички мъже от семейство Колтън се измъчваха от ярост, подклаждана от чувството им за вина. Зачуди се какво ли изпитва Райън.

— Ако можех да върна времето назад... — Гласът на Сам потрепери от гняв. — Не ме е страх. Нито от теб, нито от другите янки. Та какво решаваш? Връщаш ли ми имението или да викам моите хора на помощ?

— Тази земя е на Мърфи и нито ще бъде върната, нито отнета.

— Тогава те чакат неприятности. Големи неприятности! Само да кажа на момчетата какво направихте с моето момиче!

— Върви по дяволите!

На лицето на баща ѝ пак цъфна новата му ужасяваща усмивка.

— Само след вас.

Джулия изгледа четиримата мъже. Бяха стигнали до задънена улица. Трябваше тя да направи нещо и макар че няколко пъти бе опитала безуспешно, реши пак да им обясни истината.

— Татко, кълна се, той не ми направи абсолютно нищо.

— Млъквай! Няма да ти повярвам, даже и да се закълнеш върху библията. Сега ще ги оставим да размислят какво ги очаква и ще се приберем вкъщи. — Той тръгна към коня си, хвърляйки през рамо една последна забележка към нея: — Там ще се разправам с теб.

Джулия не искаше да тръгва с него, но нямаше друг избор. Обърна се да го последва, но Райън Мърфи я спря с ръка на рамото ѝ. В очите му прочете и смущение, и гняв. Като че ли не желаше да я докосне, да ѝ помогне, да я успокои, но не можеше да се въздържи. Може би мъничко съжаляваше за онова, което им бе причинил някога.

— Ще те бие ли? — попита той.

— Не зная. Не ми се вярва. — Джулия пое дълбоко дъх. — Не, няма да го направи.

Райън хвърли поглед към баща ѝ и гласът му се сниши до шепот, от който ѝ прималя.

— Сигурна ли си?

В очите му забеляза нещо, което не бе виждала преди. Не можеше да определи какво е. Завладяна, очарована и изкушена, тя пожела да разгадае този поглед, и то с негова помощ. Името му обаче беше Мърфи и Джулия знаеше, че желанието ѝ никога нямаше да се сбъдне.

3

Прибраха се вкъщи в мълчание. Джулия предпочиташе да върви пеша, само и само да не бъде близко до баща си, но това предложение го ядоса още повече. Тъй че остана на коня, вкопчена с крака в животното, а скъсаните ѝ поли се развяваха на вятъра.

На стотина метра от къщи баща ѝ спря коня и хвана пушката. Джулия се наведе настрана, за да надникне иззад рамото му. Из двора щъкаха коне.

— Мама — прошепна тя и скочи на земята.

— Чакай, момиче, виждам конете на братята ти. Сигурно са се върнали от Тексас. — Той пришпори коня и изостави Джулия да го следва пеша.

За разлика от него Джулия изобщо не се зарадва на братята си. Многото коне означаваха, че те са довели и приятелите си. Франк Джеймс я притесняваше, а Куонтрил и Андерсън направо я ужасяваха. Коул Йънгър не беше толкова лош, но той обикновено не идваше с бунтовниците. Искаше ѝ се да се скрие в стаята си и да не си покаже носа навън, но не можеше да остави майка си сама с тази сбирщина.

С изненада забеляза, че Джеси Джеймс стои на пост пред вратата с брат си Франк. Преди време Куонтрил му бе казал, че е много малък за бандата. Бунтовниците ги нямаше цяла зима и Джеси вероятно бе дошъл да се види с Франк. И двамата се направиха, че не я забелязват и не отклониха поглед от пътя и храстите.

Джулия се промъкна вкъщи, където завари братята си, баща им, Куонтрил и Андерсън. Никой не ѝ обърна внимание. Майка ѝ лежеше и при появата на Джулия по сивото ѝ лице избябледа руменина. Джулия ѝ се усмихна, за да я успокои, но усмивката ѝ замръзна, когато чу думите на баща си:

— Не стига, че едва не умори майка ви, ами погледнете какво стори на сестра ви. Трябва да си плати за това. Всички трябва да си платят. Време е да погледнем по-сериозно на тази вражда, момчета.

Четиримата братя на Джулия — Абнър, Бен, Кларк и Делбърт, до един копия на баща си — като по команда обърнаха черните си фанатични очи към нея. Те бяха попили уроците на баща си и мразеха канзасците повече и от него, ако това изобщо бе възможно. Най-силно естествено ненавиждаха Мърфи. Те също се тормозеха от угризения, че не бяха защитили майка си. От всичко на света най-много ненавиждаха хората, които опожариха фермата им и поругаха честта им.

Дори Дел — най-младият и най-едрият, за когото Джулия се надяваше да е запазил капка милост — ги ненавиждаше с ужасяваща злоба. Най-малкият ѝ брат бе отраснал в ръцете ѝ и тя си го обичаше най-много. Но дори любовта ѝ не му попречи да стане зъл и отвратителен като останалите. Ходеше по петите на братята си, а те вървяха право към войната.

Когато федералното правителство на Северните щати, което поне на думи Мисури подкрепяше, свика всеобща мобилизация, четирите момчета на Колтън избраха друг път и се скриха в гората. В бандата на Куонтрил те откриха съмишленици, които бяха също толкова зли и решени да си отмъстят на врага. Джулия с ужас осъзна, че баща ѝ замисля да използва нейното премеждие, за да настърви чудовищните си творения и техните приятелчета срещу семейство Мърфи.

Преди Джулия би махнала с ръка и би оставила братята си да правят каквото искат. Сега обаче един Мърфи я бе спасил и тя му дължеше благодарност. Макар че животът ѝ минаваше край мъже, готови да се откажат от думата си при всеки полъх на вятъра, Джулия мечтаеше за герои с легендарна чест. Предпочиташе да вярва, че чувството ѝ за достойнство е възпитано от мечтите. Затова нямаше да има мира, докато не върне дълга си към Райън Мърфи.

Джулия се промуши покрай братята си и останалите и се изтъпи пред баща си.

— Не, татко, престани! Той не ми е направил нищо. Само ми помогна. Край потока имаше соколи, които щяха да ме изнасят, ако той не ги бе изгонил.

Баща ѝ я изгледа ядосано и плю в краката ѝ. Грозният жест я стресна, но тя не сведе глава, отдавна бе научила, че всяка проява на слабост в тази къща се приема като пълно поражение. След като тя не

отстъпи, баща ѝ се озъби и се обърна към двамата мъже, седнали на масата — главатарите Куонтрил и Андерсън.

— Непрестанно повтаря това. Мисля, че онзи ѝ е завъртял главата, което ни дава още по-основателна причина да го убием. Макар че аз искам да видя копелето мъртво, откакто ми направи на пепел къщата.

Бил Куонтрил кимна замислено. Джулия не можеше да разбере дали се съгласява с баща ѝ, или преценява думите му. Човек никога не би взел Куонтрил за главатар на банда, ако го срещне на улицата. Висок, слаб, с пясъчноруса коса, тънки мустачки и сини очи, той повече приличаше на даскал, какъвто всъщност и е бил допреди няколко години. Школската кариера обаче отдавна бе зад гърба му. Сега Куонтрил беше един от най-опасните бунтовнически лидери в Мисури.

Другият Бил — Кървавия Бил Андерсън — беше пълна противоположност на съименника си. Рошавата му брада, крещящото облекло и прословутият му обичай да кичи коня си с човешки скалпове изглеждаха направо хрисими пред демоничния блясък в очите му. Той също не продума, но погледна Джулия в очите и се ухили.

На Джулия ѝ се зави свят. Двамата я плашеха, това беше и целта им, но колкото и да не харесваше братята си, Джулия знаеше, че е в безопасност в тяхно присъствие.

Това ѝ даде смелост отново да се опита да обясни:

— Полковник Куонтрил, преди час-два край потока имаше соколи. Те ме нападнаха и ще ви бъда страхотно благодарна, ако ги накажете.

На Андерсън не му хареса, че вместо към него, тя се обърна към Куонтрил. Джулия обаче нямаше намерение да общува с бясно животно. Куонтрил беше на ръба, но все още не беше потънал отвъд него. Засега.

Куонтрил смръщи вежди в размисъл и Джулия затаи дъх. От него зависеше дали цялата банда ще тръгне да преследва соколите или ще нападне ирландците, както искаше баща ѝ.

— Казваш, че на потока е имало соколи. Баща ти твърди, че враговете са онези Мърфи. — Тя винаги се стряскаше от равния северняшки акцент на Куонтрил. Беше толкова различен от

провлечения говор на семейството ѝ. Напомняше ѝ, че той не е местен, а идва чак от Охайо.

— Естествено, че Мърфи са враговете — натърти баща ѝ. — Проклетото хлапе осакати жена ми.

Баща ѝ говореше истината. Джулия бе крещяла клетви срещу нападателите, но лицата им останаха скрити от нощта. Възможно бе Райън Мърфи да е подпалил дома ѝ и осакатил майка ѝ, но възможно бе и да грешат. Може би баща ѝ бе измислил това, за да си намери оправдание за враждата. Каквато и да беше истината, Райън Мърфи я спаси, и тя нямаше да го забрави.

— Татко само гледа да ви използва, полковник. Той иска да си върне фермата на Мърфи. Каза им, че ако не му я дадат, ще ви извика да ги нападнете.

— Млъкни, хлапе, да не ти затворя аз устата.

Джулия чу тази заплаха толкова пъти през този ден, че вече не ѝ обръщаше внимание. За миг се запита какво ли ще предприемат братята ѝ, ако баща ѝ избухне и я удари. Сигурно нищо, защото той все пак ѝ беше баща.

— Хм. — Куонтрил я погледна изпитателно и после измери с очи баща ѝ. — Няма нищо лошо в това, да си искаш канзаската земя, Сам. Разбирам те за жена ти и дъщеря ти. Но не мога да ти позволя да използваш четата за лични цели. Цяла зима бяхме на юг и сега на момчетата им предстои важна работа. Важни военни дела. — Той хвърли поглед към Джулия. — Но ако ни остане време, по-късно може да се отбием при Мърфи.

От леглото се дочу стенание. Джулия забрави за другите си проблеми и се втурна към майка си.

— Мамо? — Приседна до краката ѝ тя. — Пак ли ти е зле?

Майка ѝ направи знак да се приближи.

— Баща ти удари ли те? — прошепна тя в ухото ѝ.

— Не, мамо.

— Значи се е бил с Мърфи?

— С господин Мърфи, да. Беше много грозно, мамо.

Майка ѝ се отпусна назад и затвори очи. Посинелите ѝ устни бяха стиснати.

— Не му обръщай внимание. Забрави ги. Нищо повече не можеш да направиш. А сега върви горе и се преоблечи, преди тези зверове да

се развихрят.

Съвсем беше забравила за скъсаната си рокля и ужасния си вид. Краката ѝ се виждаха през парцалите. Ризата ѝ се подаваше от съдрания корсаж. Не носеше корсет, защото нямаше кой да ѝ го връзва всеки ден, а сама не можеше. Сигурно приличаше на уличница, а това беше много неподходящо в присъствието на грубите мъже, които представляваха нейния свят.

Джулия надзърна през рамо към останалите. Бяха се събрали в кръг и шепнешком обсъждаха пъклените си планове. Един обаче стоеше настрана.

Тъмните лоши очи на Бил Андерсън пак пресрещнаха нейните и той ѝ се усмихна както преди. Напомни ѝ за мъжете от потока — как похотливо я оглеждаха, как един я докосна. Преглътна топката, която беше стегнала гърлото ѝ, и тръгна към стълбите, без да откъсва очи от Кървавия Бил. Повтори си наум, че никога не бива да застава с гръб към луд човек.

Втурна се към втория етаж, който построиха след пожара. Стаята бе нейно убежище. Щом влезе, Джулия залости вратата и въздъхна с облекчение, че е далеч от злия поглед на Андерсън. Трябваше да бъде нащрек. Кървавия Бил нямаше да се уплаши от братята ѝ. Щеше да задоволи страстите си и после да се оправя с последствията, а може би щеше да го направи и предварително. Щеше да избие братята ѝ до един. Джулия беше възпитана да поставя на първо място семейството си, на второ — родината, а за себе си да мисли чак накрая. Затова реши, че няма да позволи на Андерсън да си намери повод да нарани някой от близките ѝ.

Половин час се ми, но колкото и силно да търкаше кожата си, колкото и да жулеше сапунът, не можа да изтрие усещането за насилие срещу тялото и душата си.

Успокои се чак когато си спомни за ръката на Райън Мърфи. Докосването му, дълбокият глас и необичайният тайнствен поглед я караха да се чувства жена. Как бе възможно очите на най-големия ѝ враг да я успокояват, а приетият за приятел Андерсън така да я плаши? Макар и техен противник, Райън не беше зъл. Той ѝ се бе притекъл на помощ независимо от нейния произход; бе я спасил независимо от името ѝ.

Райън прекара следващите два дни на полето. Накрая имаше чувството, че гърбът му ще се пречупи. Разчистването на нивата беше непосилна задача заради жилавите бурени, твърдата червена пръст и камъните. Всяка година хвърляха нечовешки усилия да изкоренят плевелите. Засаждането на посевите им отнемаше още повече време. Работата беше тежка, а бързаха да свършат, преди Райън да се върне в отряда си. Той вече имаше чувството, че живее в безкраен кошмар.

Ако поне можеше да спи нормално, Райън сигурно нямаше да се чувства толкова зле. Но щом затвореше очи, в главата му се завърташе необичаен сън. Майка му, сестра му и Джулия Колтън вървяха заедно по тъмна пътека. Появата на трите в един и същ сън го изкарваше от кожата му. Какво общо имаха те помежду си?

Райън стоеше в дъното на двора с просмукана от пот сламена шапка в ръка и се наслаждаваше на слънцето, което преваляше на запад. Сплъстена от прах и пот, косата му не помръдваше от лекия вятър. Хвърли поглед към варела с вода до задната врата.

— По дяволите. — Той захвърли шапката си на земята и тръгна към вира. Смяташе да поплува, както си беше с дрехите.

Мирисът на вода го омагьоса. Беше чувал, че когато добитъкът подуши извор след дълъг преход през пустинята, се хвърля неудържимо към водата. Напълно разбираше този устрем. Изуботушите си, свали оръжията и хукна към потока. Счочи от брега и изплува в средата на вира с плясък, който би накарал Джейсън да умре от гордост.

Пое си въздух и се гмурна към дъното. Хладките вълни измиха жегата, потта и праха от кожата и косата му. Излезе на повърхността, пръскайки навсякъде пяна, и заплува към плитчините. Съблече ризата си, измъкна се от панталона и хвърли всичките си дрехи на брега.

Обърна се по гръб и заплува със силни махове нагоре по течението в дълбокото. Загледа се в небето, където залезът на слънцето и изгревът на луната се застъпваха. Канзас беше неговият дом, и той си го обичаше. Почти нищо не помнеше от родния си град в Изтока освен непрестанната шумотевица, мръсотията и тълпите от хора. Имаше далеч по-ярки спомени за красотата на Ирландия от разказите на баща си и за обичта към Америка, внушавана от майка му. Свободата и надеждата тук го привличаха, така както и родителите му.

Семейство Мърфи се премести в Канзас през 1854 година, за да помогне на щата да премахне робството, преди да влезе във Федералния съюз. Взеха жителство, за да могат да гласуват. Следващите години обаче им донесоха такива трагедии, че те забравиха първоначалната си цел. Понякога Райън се питаше дали баща му беше убеден привърженик на каузата, или я поддържаше само от преклонение към майка му. Какво ли беше да загубиш човек, когото обичаш толкова много, че със смъртта му да умре и радостта ти от живота?

Навремето баща му беше съвсем друг човек: суров, но любящ. Обожаваше дъщеря си. Гордеше се със синовете си. Смъртта на жена му го промени и го изпълни с гняв. Макар че наричаше соколите измет, баща му го похвали, когато реши да тръгне с тях. След като ги напусна, за да се запише в граничната полиция, баща му не каза нищо, но Райън усети разочарованието му. Миналата година Катлийн се върна у дома няма и плашлива. Тогава Райън се разтревожи, че гневът на баща му ще го доведе до лудост. Цялото семейство се разпадаше, а той не можеше да направи нищо, за да го спре.

Райън въздъхна. Прегръдката на реката и тишината успокоиха болките му. Погледът му се разхождаше по пейзажа край брега — храст, дърво, патица, Джулия.

Стресна се, загуби ритъм и потъна. След миг изплува, кашляйки и пръскайки пяна наоколо. Успя да стъпи на дъното и да се изправи — водата му стигаше до раменете. Джулия продължаваше да стои на мястото си и Райън осъзна, че не му се привижда.

— Какво правиш тук? — скара ѝ се той, отмятайки мократа коса от очите си. — Не си ли взе бележка след предишната си разходка из гората?

Джулия седна до водата. Спускащият се мрак почти я скриваше. Косата ѝ блестеше, обагрена в червено от последните лъчи на залеза. Ухаеше на рози и солени сълзи, ароматът се носеше по реката и го замаиваше.

— Тогава и ти беше далеч от вашата земя. — Тя размаха огромен пистолет. — Този път си нося пищова на баба.

Райън погледна оръжието и се ядоса, че е зарязал своето край вирчето. Нямаше как да се добере до него, дори и да не беше гол, както

майка го е родила. Почувства се много неловко. По доволната ѝ физиономия разбра, че тя го усеща и се потопи до шия във водата.

Започна да претегля възможностите си за бягство, без да я изпуска от поглед. Ако тя реши да стреля, водата нямаше да го спаси. И да хукне да бяга, въздухът също нямаше да му бъде от полза. Тя продължаваше да го зяпа с палава усмивка. Пистолетът изобщо не сочеше към него. Изглежда, нямаше намерение да го убива.

— Знаеш ли как да боравиш с това чудо, за да не отнесеш нечия глава?

Усмивката ѝ цъфна още по-широко.

— Ако поискам, мога и да отнеса. Умея да боравя с пистолет, баба ме научи.

— Тези дърварски жени — измърмори Райън.

Радостта ѝ помръкна и Райън се прокле за изпуснатата забележка. Досега не я бе виждал да се усмихва, а усмивката ѝ беше толкова чаровна. Пак се наруга. Какво му ставаше? Не стига, че по цели ноци я сънуваше, ами сега трябваше да чезне и по усмивката ѝ. Тя сигурно искаше нещо от него, най-вероятно да разбере дали той е бил сред нападателите на майка ѝ.

Райън реши, че е най-добре бързо да приключи с тази история.

— Какво искаш?

— Не ти благодарих. — Гласът ѝ прозвуча необичайно силно в притихналия здрач.

Думите ѝ го изненадаха и той се сопна:

— За какво?

— За това, че ме спаси. Беше глупаво, от моя страна, да се отдалечавам сама, без никаква защита. Знам, че е война, но... — Тя сви рамене. — Нямах представа колко са се влошили нещата. Мислех, че съм в безопасност.

— А не беше. — Той наклони глава и се взря в очите ѝ. Искрена ли бе тази невинност? — И сега не си в безопасност — заключи накрая той.

— Исках да те видя.

Ето, че се започна, помисли си Райън. Сега ще ме попита. Ако отговоря искрено, ще ме застреля, както заслужавам. И да излъжа, сигурно пак ще ме убие и не мога да я виня за това.

— Защо?

— Трябваше да те предупредя. — Тя се изправи, прибра тежкия пищов в джоба на тъмносинята си рокля и мушна ръце в гънките на полата си. — Баща ми разказа на братята ми за теб. За това, което вярва, че си ми сторил.

Райън забрави за миг всички останали въпроси и ноци. Братята й са се върнали. Учуди се, че още не са го посетили със заредени пушки.

По гърба му полазиха тръпки. А може би те бяха тук — със сестра си. Тя твърдеше, че идва да му благодари, но защо да й вярва? Само защото беше жена, и то прекрасна жена, не означаваше, че е по-малко Колтън от останалите си роднини.

Започна да отстъпва сантиметър по сантиметър към своя територия, където беше оръжието му, без да престава да й говори.

— Не ме е страх от братята ти.

— А трябва. — Без да осъзнава, Джулия тръгна с него надолу по течението. — Мен ме е страх. Ако Колтън не могат да те уплашат, би трябвало да се стреснеш поне от Куонтрил и Андерсън.

— И те ли са тук?

— Да. И татко им разказа измишльотините си за теб. Аз се опитах да им обясня, че трябва да тръгнат след соколите.

Райън възприе това като удар по честта му.

— Нямам нужда от твоята помощ.

Джулия също се ядоса.

— Куонтрил каза, че някой ден може да те навестят.

— Не се и съмнявам. — Райън си каза, че ще се постарее неговия отряд да дежури наблизо, докато Куонтрил и другарчетата му не се махнат.

Почти бяха стигнали до вира, където бе зарязал оръжието и дрехите си. Сега Джулия вече беше на чужда територия. Той би следвало да се чувства по-спокоен, но съвсем не бе така. Тревожеше се, че тя е в опасност. Всичките му приятни мисли се изпариха. Беше нащрек, въпреки че ако братята й се криеха в храстите, досега щяха да са го гръмнали.

— Защо ми обясняваш всичко това? — попита той. — Не предаваш ли семейството си по този начин?

Джулия наведе глава.

— Те сигурно така мислят. Но аз вярвам, че трябва да ти се отблагодаря за помощта.

— Не може да бъде. Жив Колтън с чест?

Тя вирна нос.

— Невероятно ли ти звучи?

— Не съм срещал досега такъв представител на вашия род.

— Е, сега ти се случи.

— Ами... — Той я погледна. — Сега квит ли сме?

— Ти как мислиш?

Бяха много далеч от равенството, но след като тя не зададе въпроса, който стоеше между тях, той нямаше намерение да ѝ отговаря. Признаеше ли си, щеше да бъде убит. Сигурно го заслужаваше, но още не бе изпълнил обета си.

— Добре — рече той. — Квит сме. Макар че не ти помогнах, за да те задължа да ми върнеш услуга.

— А всъщност защо го направи?

— И аз това се питам. — Райън сви рамене. Нямаше желание да разкрива пред една непозната тайните си тегоби и угризения. — Не можех да позволя да те наранят, въпреки че си мой враг.

— Повечето хора не биха се намесили.

— Зная.

Двамата замълчаха. Райън искаше да си вземе дрехите и да се облече. След залеза доскоро приятно хладката вода бе станала студена и зъбите му тракаха. Трябваше бързо да се отърве от нея и се досети как да го направи.

— А къде са братята ти сега?

Тя се изсмя.

— Не ти влиза в работата, Райън Мърфи. Чак такъв предател не съм. Само ще ти кажа, че не са у дома, тъй че животът ти е извън опасност за момента. Моят също.

— Струваше си да опитам.

— Е — тя събра полите си, — най-добре да тръгвам.

— Аз също.

Тя се обърна и тръгна по криволичещия път към дома си. Фигурата ѝ скоро се стопи в посребрения мрак и Райън с изненада усети, че топката в гърдите му пак почва да го мъчи. От толкова време

живееше с тази болка, а преди малко бе изчезнала в присъствието на Джулия.

Райън разтърси глава. Умората и луната го подлудяваха. Момичето просто му бе върнало услуга, защото мислеше, че му я дължи. Възхищаваше се на чувството ѝ за чест, което я накара да го предупреди за плановете на баща ѝ и братята ѝ. Уважаваше и предаността ѝ към семейството, заради която не му каза нищо повече. Но тя въпреки всичко беше враг. Не биваше да мисли за усмивката ѝ, за смеха, за уханието на рози, което я следваше като сянка.

Преплува вира и излезе от водата. Подсуши се с ризата си и тъкмо протягаше ръка да вземе панталоните си, когато го стресна познат глас.

— Всяка вечер по залез-слънце идвам до потока за вода — каза Джулия.

Райън се обърна, прикрил с панталоните слабините си. На отсрещния бряг нямаше никой, но гласът и уханието на рози го следваха чак докато се прибра, и не го напуснаха и в съня му.

Джулия се гълча по целия път към фермата. Защо, за бога, се скри да го дебне как ще излезе от потока? Мама би умряла, ако чуеше. А татко щеше... Дори не ѝ се помисляше какво би сторил баща ѝ.

От съдбоносния ден, в който бе срещнала Райън Мърфи, баща ѝ спря да ѝ говори. Държеше се, сякаш тя не съществува. Понякога чуваше родителите си да се карат посред нощ — нещо, което преди не правеха. Баща ѝ винаги се бе отнасял към майка ѝ с търпение, ако не с обич. Тя му бе родила четирима синове и затова заслужаваше уважението му. Бе заболяла, защото той не я опази и за това заслужаваше предаността му. Сам Колтън никога не бе спорил с жена си, никога не ѝ бе повишавал тон, не бе преминавал границата на насилието си търпение — досега — и това само доказваше колко се бе променил.

Джулия попита майка си за какво е бил спорът, но тя не ѝ каза. Разплака се безмълвно и сърцераздирателно и Джулия спря да пита.

Прогони от съзнанието си обърквачите, тъжни мисли за дома и се размечта за стройното силно тяло на Райън. Мускулите му изпъкнаха така съблазнително, когато се подпря на ръце, за да излезе

от водата. Луната хвърляше сребърни сенки по златистия му гръб. Задникът му бе по-светъл, защото не беше докосван от слънцето.

Сърцето ѝ лудо препусна, когато го видя да се навежда за ризата си и да изтрива невероятно стройното си тяло. Тогава нямаше намерение да се обажда, но го направи, макар че не трябваше. А щом той се обърна с лице към нея, тя се сниши в шубрака и огледа широките му гърди, осеяни с косъмчета, и плоския корем. Наблюдението ѝ приключи дотам, защото той смутено се бе прикрил с панталоните си.

Нощният въздух галеше с освежителен бриз изпотеното ѝ лице. Райън положително щеше да я помисли за лека жена, ако не заради следенето, то заради уговорката, която му предложи. Срамуваше се, но не успяваше да се накара да съжали за стореното.

Искаше да го попита наистина ли е бил със соколите, които нападнаха майка ѝ. Познаваше баща си, той бе способен да пусне такъв слух, без в него да има капка истина. Но когато се озова пред Райън, не намери сили да зададе въпроса.

Ако той беше един от нападателите, тя трябваше да го презре. Да пожелае смъртта му. И даже сама да го убие. Не можеше да понесе тези мисли, затова предпочете пътя на страхливците и остави въпросът да виси мълчаливо между тях. Онова, което не знаеше, не можеше да им навреди.

Когато бе с Райън Мърфи, непрестанната самота, която я измъчваше и беше част от тялото и душата ѝ, избледняваше. Мечтаеше да го види отново и да се опита да разбере как е възможно един мъж, когото трябва да мрази, да я омагьоса така, че да не може да откъсне мислите си от него по цял ден и по цяла нощ.

4

Цял ден Райън се убеждаваше, че няма намерение да се срещне с Джулия Колтън, но щом денят превали, той хукна към потока, проклинайки се по пътя, задето е такъв глупак.

Ами ако беше капан и там го чакаха братята ѝ или самата тя бе решила да го убие? За всеки случай взе коня и провери оръжията. Каза си, че не може да изпусне шанса да научи малко повече за Куонтрил и бандата му, макар че подозираше, че тя няма да се изтърве. За нищо на света обаче не искаше да си признае истината: че след като цяла нощ я сънува, споменът за гласа ѝ го примами като песен на сирена към мястото на срещата.

Нагази с коня в потока и огледа храстите, но не забеляза нищо. Разбира се, ако хората на Колтън се криеха там, той щеше да ги види чак когато го хвърлят във въздуха. Голям глупак беше!

Конят му наостри уши и изпръхтя нещо като поздрав. Райън извади пистолета си и го насочи към мърдащия храст. От листака изскочи Джулия, но като го видя, се стресна, изпусна ведрото и сложи ръка на кръста си.

— Уплаши ме — скара му се тя и се наведе да вземе ведрото.

Райън прибра оръжието и слезе от коня.

— Не вярваше, че ще дойда?

— Не съвсем. — Тя отиде до потока, потопи ведрото в плитчините и го извади, а после прокара пръст по повърхността на водата. Вълничките се понесоха като вятър през царевична нива. — Беше глупаво да ти казвам кога ходя за вода. Надявах се поне ти да не си толкова глупав като мен и да не дойдеш.

— Сбъркала си.

Ръката ѝ застина, въпреки че тя не се изправи, нито пък се обърна да го погледне.

— Ако баща ми разбере, че сме тук...

— Знам — прекъсна я той. — И за моя се отнася същото. Търсим си белята.

— Да. — Тя се изправи и го погледна. Залязващото слънце осветяваше косата ѝ откъм гърба и засенчваше лицето ѝ, но гласът ѝ издаваше объркване. — Защо сме тук?

— Може би опасностите ни привличат?

Тя наклони глава и го погледна.

— Теб може да те привличат. Аз обичам спокойствието.

— Много необичайно за жена от дърварите.

Джулия настръхна.

— Аз не съм дърварка.

— А каква си?

Тя въздъхна и раменете ѝ хлътнаха.

— Нямам представа.

Тя мина край него и седна на тревата, която разделяше потока от гората. Той улови уханието на рози и го последва. Седна до нея достатъчно близо, за да я докосне, но не посмя. Между тях се зараждаше нещо необичайно. Нещо, на което той трябваше веднага да сложи край, но нямаше сили. Жадуваше да бъде с нея, да ѝ говори, да я слуша и да усеща това, което ги бе поразило като светкавица в нощта.

— Да не би да си против позицията на семейството ти във войната? — рече той.

— Аз съм против войната. Толкова убийства, пожари, боеве. И за какво?

— За справедливата кауза.

— Коя е тази справедлива кауза?

— Единство, свобода, родина.

Тя го погледна замислено.

— Затова ли беше със соколите?

— Не — отвърна той.

Тя беше на косъм да му зададе въпроса, който щеше да ги изправи един срещу друг. Това щеше да сложи край на кротките им срещи през нощта. Райън не можеше да си представи, че ще загуби този оазис на спокойствието в бурята на своя живот.

Преди тя да успее да му зададе друг въпрос, той я изпревари:

— Ами братята ти? Ти си им предана, обичаш ги, въпреки че живеят по законите на насилието. Те са престъпници и ще бъдат разстреляни, ако някога ги заловят.

Джулия му хвърли подозрителен поглед.

— Понякога ми е много трудно да ги обичам. Но те са ми братя.
— Тя вдигна глава към небето. — Мечтая...

Говореше разпалено с развълнувано лице и Райън почувства, че го привлича още повече отпреди. Също като нея и той мечтаеше за много неща в тайнствената тишина на безсънните си нощи. От години нямаше с кого да споделя мечтите, надеждите и желанията си. Едва сега осъзна, че това много му бе липсвало.

— За какво мечтаеш? — прошепна той.

Тя го погледна сепнато, сякаш бе забравила за присъствието му, и после обърна глава на другата страна, за да не вижда очите ѝ.

— Глупаво е. Знам, че си дошъл тук, за да измъкнеш информация за братята ми. Чуй какво ще ти кажа сега: независимо, че те са лоши, убиват хора и аз ги презирам заради това, те са мои братя, част от моето семейство. Те ще ме защитят от всеки и от всичко. Никога няма да ги предам, въпреки че...

Тя продължаваше да крие лицето си, но Райън я хвана за брадичката. При първия допир на пръстите му тя се стресна и искрата премина и в неговото тяло. Той нежно я обърна към себе си.

Тя отвори широко очи. Облиза устни и той жадно проследи влажната ивица.

— Въпреки какво?

Цвърчаха щурци, в реката се чуваше плясъкът на рибите; конят му разтърси грива, за да прогони муха, но между тях цареше мълчание.

— Джулия? — На устните му напираше друг въпрос, въпросът, който пулсираше в кръвта, в главата, в слабините му. Това бе лудост. Тя беше отрова, но той нямаше сили да я остави.

Тя усети промяната у него и се отдръпна, без да откъсва очи от неговите.

— Майка ми казва, че съм голяма мечтателка, че съм четяла прекалено много книги и съм се възхищавала прекалено много на фантазмагориите в тях. — Тя вирна брадичка. — Но зная къде е истината. Вярвам, че някъде на този свят съществува мъж, който държи на честта си, който умее да бъде едновременно силен и нежен и не живее по законите на насилието и мъстта. Мъж, който се учи от грешките си и продължава напред.

Последните ѝ думи развалиха магията между двамата. Райън стана и се отдалечи от топлината и уханието ѝ, от възбудата, с която тя наелектризира тялото му и от спокойствието, което бе донесла на душата му. Не можеше да бъде мъжът от нейните мечти. И да държеше на честта си, той се водеше от законите на отмъщението — заради майка си, сестра си и всеки загинал от ръката на лудите южняци. Съдбата му беше начертана от клетвата за мъст, а не от момичето, което мечтаеше за невъзможни неща. Нямаше значение, че тези нейни мечти събуждаха една отдавна погребана част от него. Макар и да бе обърнал гръб на соколите, той нямаше намерение да престъпи обета си. Не можеше да го стори и да продължи да живее със себе си. Тя също се изправи.

— Райън? — Приближи се до него. Докосна го по рамото и този едва доловим допир го изпълни с неудържимо желание. Не бе си давал сметка колко много му липсват женските ласки. Спомни си за майка си и нейната нежност и самотата го връхлетя със същата болка, която бе изпитал при смъртта ѝ. Прокле слабостта си. Стараеше се да се пребори с нея, но тя винаги го навестяваше в черната тишина на нощта.

Джулия отдръпна ръката си и той се обърна към нея. На лицето ѝ се изписа страх и тя понечи да избяга, но той я хвана.

— Успокой се. — Райън я прегърна и погали с палец дланта ѝ, укротявайки я така, както би направил с подплашен в битка кон. — Няма защо да се страхуваш от мен. Но не бива да ми имаш доверие. Ще направя всичко възможно да защитя моето семейство от твоето и да вкарам братята ти в затвора, ако не и по-лошо.

Джулия спря да се дърпа, но още беше уплашена.

— Не трябва да изпитваш такава омраза.

— Напротив, трябва.

— Но защо?

— Дал съм дал обет. Не го ли изпълня, всичко, в което вярвам, ще се окаже лъжа. Доброто ще стане лошо, честта ще се превърне просто в дума, а злите ще победят.

Тя пристъпи към него и го хвана за брадичката. Нежното ѝ докосване го прониза от главата до петите.

— Моето семейство би казало, че съм много лоша, щом се срещам с теб.

— Не вярвам.

Тя се усмихна тъжно и издърпа ръката си.

— Това само доказва, че едно нещо е лошо само в очите на страничен наблюдател.

Докато той размишляваше над думите ѝ, тя грабна ведрото и хукна към къщи. Точно преди да изчезне в храстите, се обърна.

— Утре?

Той кимна, без да може да овладее нуждата си да я види пак. Тя го омагьоса с гласа, уханието и нежността си. Разговорът с нея му носеше успокоение, каквото отдавна нямаше в неговия живот — от смъртта на майка му. Границите между доброто и злото, между правилното и грешното се размиха в съзнанието му, но Райън знаеше, че ще продължи да се среща с Джулия Колтън независимо колко опасно бе това за тях двамата.

Тайните им срещи продължиха. За Джулия те бяха единственият светъл лъч в иначе мрачните ѝ дни. Неизбежното завръщане на Райън в полицейския отряд ги правеше още по-безценни.

Докато си говореха при потока, Джулия се зальгваше, че той не е враг. Наричаше го единствено с малкото му име. Никога не произнесе фамилията му — Мърфи. Разговаряха за най-различни неща, но избягваха всякакви въпроси, които можеха да разрушат крехкия им мир. Срещаха се в един измислен свят на мечтите, където още никой не бе загинал или пострадал заради името си.

За нея Райън беше интересен млад мъж, който говореше с нея като с равна, а не като с досадница или слугиня. Уважаваше нейното мнение. Искаше да научи за какво мечтае, какви са надеждите и желанията ѝ. Говореха само за бъдещето, без да споменават миналото. Тя му обясняваше как си представя мира и той я слушаше, макар че не бе съгласен с нея. Джулия усещаше, че в сърцето си той не е лош като всички останали мъже наоколо. Той я привличаше както никой досега. Споделяха си, говореха и се стараеха с всички сили да не обръщат внимание на чувството, което кипваше в кръвта им при всеки допир.

Когато заминеше, той пак щеше да се превърне във враг, а на нея щеше да ѝ остане единствено споменът за тези вечери на лунна светлина. Спомени за приятеля, който ѝ бе станал толкова необходим.

Една вечер Райън закъсна и Джулия се разтревожи. Кръстосваше полянката и се чудеше дали да не прецапа през водата до другия бряг. Отказа се, защото си даде сметка, че няма смисъл. Не можеше да отиде до дома му, както и той не можеше да се приближи до нейния.

Тази мисъл я накара да се разтрепери въпреки душната влажна жега. Задаваше се буря. Гръмотевиците бяха още далеч, но напрежението във въздуха я притискаше и усилваше притеснението ѝ.

Защо продължаваше да се среща с него и да предизвиква съдбата? Хванеха ли ги, него щяха да го убият намясто, а тя нямаше да се отърве без бой. И двамата го знаеха, но не можеха да престанат да се виждат. И за какво? За един час на ден с мъж, когото дори не можеше да целуне?

Целуне? Откъде ѝ хрумна тази идея? За никой мъж досега не ѝ бяха идвали наум такива неща. С Райън Мърфи обаче не мислеше почти за нищо друго. Дали майка ѝ нямаше да се окаже права? Привличаха ли я опасностите? Само като флиртува със смъртта ли можеше да се почувства жива? Или самият Райън събуждаше у нея нещо, което досега не бе забелязвала?

Мислите ѝ се върнаха на Райън. Как слънцето позлатяваше косата му, а луната я пълнеше със сребърни нишки. Ръцете му бяха груби и мазолести, но я докосваха с нежност, от която ѝ секваше дъхът. От дълбокия му глас кожата ѝ настръхваше. А уханието му — на мъж, сапун и слънце — я преследваше всяка нощ в сънищата ѝ.

Джулия изсумтя недоволно. Никога нямаше да получи целувка от Райън Мърфи. Отношенията им, започнали от връщането на една услуга, бяха поели по пътя на необичайно приятелство. Джулия се опитваше да го убеди, че промяната трябва да бъде наложена с мирни средства, а не с война. Но тя беше здравомислещо момиче, макар че мечтите ѝ съвсем не бяха разумни.

Райън се появи в мрака, който обгръщаше канзаския бряг на потока. Джулия въздъхна с облекчение, но радостта ѝ бързо угасна.

— Утре се прибирам в отряда.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Райън, остани.

И двамата се изненадаха от нейната реакция.

— Не мога. Знаеш много добре, че трябва да отида.

— Но се надявах да не се случи.

Той объркан поклати глава.

— И защo според теб трябва да остана?

— Не зная. Надявах се да осъзнаеш, че тази война няма да разреши нищо. Нито за теб, нито за когото и да било друг.

— Може би е така. Но не мога да си седя вкъщи и нищо да не правя.

Тя заби поглед в краката си и си призна истината:

— Щ-ще ми липсваш. Винаги съм искала да имам приятел. — Тя го погледна в очите. — Ти си ми първият.

Думите ѝ увиснаха в тишината между двамата. В очите му сякаш блеснаха светкавици. Той пристъпи към нея, прегърна я през кръста и я притисна към огромното си силно тяло. Джулия затаи дъх. Не осъзна какво му каза, но думите ѝ го преобразиха.

— Не искам да ти бъда приятел — промърмори той.

Тя го погледна, но не намери никакъв отговор в очите му.

— А какво искаш?

— Ето това.

Райън впи устни в нейните — бяха твърди като мускулите му и топли като нощта. Разумът излетя от главата ѝ. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за протяжната топлина, която се разливаше по цялото ѝ тяло, забавяше кръвта във вените ѝ и разтупкваше сърцето ѝ. Главата ѝ се замая, тялото ѝ се изпъна като струна. Това беше първата ѝ целувка, но Джулия знаеше, че тя ще промени завинаги живота ѝ.

— Какво е то? — прошепна му тя.

През яносините му очи пробяга сянка на тъга и вина, която Джулия разбираше много добре.

— Само неприятности. Искаш ли да спра?

Тя се усмихна и прогони предупредителния звън в ушите си.

— Не. Целуни ме пак. Само още веднъж.

Сенките в очите му изчезнаха и те загоряха с тайнствения плам, за който тя жадуваше. Устните му отново я докоснаха и на нея ѝ се стори, че през очите може да надникне в душата му. Имаше чувството, че вътре в нея избухва пожар. По гърба ѝ полазиха тръпки, но не от вятъра, а от някакво неуловимо обещание. Това бяха тайните на нощта, фантазиите, които не можеше да разбере. Джулия се остави лудостта да я погълне.

Той хапеше треперещата ѝ уста, прокарваше език по непривикналите ѝ на целувки устни. Страстта му я сепна и тя затаи дъх. Той разтвори устните ѝ и накара езика ѝ да танцува. Тази интимност трябваше да я шокира, но тя само си пожела той да не спира. Никога не си бе представяла, че една целувка може да бъде толкова разтърсваща.

Райън зашепна името ѝ и зарови пръсти в косите ѝ. Фибите паднаха и кичурите се разпиляха свободно по раменете ѝ. Рязкото му движение я извади за миг от главозамайването и тя сложи ръка на пистолета в джоба си.

Той обаче изобщо не мислеше да я наранява. Овладя моментната си необузданост и нежно погали лицето ѝ. Обгърна шията ѝ и тя усети как ѝ прималява от страст, каквато никога не бе изпитвала.

Колко пъти бе гадала в самотния мрак на стаята си какво е да бъде прегръщана толкова нежно? Да чувства нещо различно от самота, страх и вина? Сега не можеше да назове това необикновено, прекрасно усещане. Люшката се между тревогата и вълнението, гърдите ѝ дишаха учестено, а в най-съкровените ѝ дълбини се зараждаше странна гореща тръпка.

Несъзнателно Райън прокара пръсти по копчетата на роклята ѝ. Изведнъж се усети и отдели устни от нейните. После измърмори някакво проклетие и се откъсна от прегръдките ѝ.

— Аз не съм твой приятел, Джулия. Не бива да ме смяташ за такъв. Винаги трябва да помниш името ми.

Насладата от първата целувка в живота ѝ се стопи. Лицето ѝ пламна от смущение и гняв. Той си беше и завинаги щеше да остане неин враг.

— А ти мислеше ли за моето име, докато ме целуваше, Райън? Мисля, че се опитваш да излъжеш и себе си, и мен. Ти целуна мен. И изобщо не те вълнуваше, че съм Колтън.

Той се приближи и заплашително надвеси над нея огромното си, силно тяло. Тя отстъпи крачка назад, но реши, че няма да бяга, каквото ще да става.

— Напротив, вълнува ме — промълви той с неочаквано мек глас. Очите му обаче хвърляха мънии. — Но няма да ти позволя да ме омаеш със сладкия си глас и изкусително тяло да зарежа това, в което вярвам, само защото те желая. Аз трябва да отмъстя.

Сякаш дяволът влезе в устата ѝ и нареди какво да каже, без да успее да се спре:

— Като си толкова решен да служиш на каузата си, какво правиш в този бебешки граничен отряд? Върви в истинската армия. Влез в истинска битка. Или си страхливец, както разправят братята ми? Има ли истина в слуховете, които се носят за теб?

Той присви очи и на лицето му се изписа злоба. Джулия внезапно си припомни първата им среща. Онези четирима мъже бяха избягали от него, защото се бяха изплашили от властния му глас и стоманен поглед. Този човек беше опасен, колкото и нежен да се показваше. В последните няколко дни Джулия бе живяла със заблудата, че ще успее да опитоми лъва в него. А трябваше да се досети, че нито зверовете, нито мъжете можеха да бъдат отказани от истинската си природа — от мъщение и жестокост.

— Защо не ми зададеш въпроса, който отдавна те мъчи, Джулия?

Тя отвори уста, но не намери сили да проговори. Той обаче ѝ отговори, без да я дочака да попита:

— Бях там.

Джулия застина, уплашена, че ако помръдне, той ще млъкне. Макар че преди отказваше да чуе истината, сега искаше да научи всичко.

— Бях на шестнадесет години, когато отидох при соколите, макар че те не ме взимаха на нападения. Оставяха ме да пазя конете, да паля огън. Понякога, когато попаднем в засада, ми даваха да нареждам пушките. Но в онази нощ бях с тях.

Райън млъкна и зарея поглед в далечината. Джулия наблюдаваше как у него се борят гняв, ужас, вина и страх.

— Видях ги как подпалват къщата ви и не направих нищо да им попреча. Не знаех, че вътре има хора. Разбрах го чак когато те чух да ни проклинаш. Вече беше изнесла майка си навън и двете бяхте в безопасност. На следващия ден избягах и повече не се върнах. Твоите братя обаче ни издирваха, за да отмъстят. Не мога да ги виня, но нямах право да им позволя да сторят нещо на семейството ми заради мен. Отидох в граничната полиция, за да бъда наблизко и да мога да помагам на баща си. Но аз бях там, Джулия. Бях там.

Между тях се възцари тежко мълчание. Мъжът, който ѝ даде първата целувка, беше осакатил майка ѝ и разбил живота ѝ. Страните ѝ

почервеняха и очите ѝ се напълниха със сълзи на болка и гняв срещу тази война. Извърна се, за да не види той слабостта ѝ и отприщи яда си.

— Махай се. Заминавай при проклетия си отряд. Продължавай да се преструваш, че правиш нещо за безценната си кауза. И ти не си по-добър от баща ми и братята ми.

— Никога не съм твърдял обратното.

При това кротко съгласие нейният гняв се изпари. Той признаваше грешката си. Несъмнено живееше с вината, която го измъчваше непрестанно от години. Затова беше различен от братята и баща ѝ. Те нападаха, който им се изпречи пред очите, и никога не съжаляваха.

Нощта се спускаше над тях. Целувката и разменените думи ги мъчеха. Тишината ставаше непоносима.

— Ти си права за едно — рече накрая Райън.

— За какво?

— Щом съм отдал живота си на един обет, трябва да го изпълня. Ако вярвам в каузата, за която загина майка ми, трябва да действам, преди да е станало късно.

Това съвсем не беше смисълът на думите ѝ. Тя се обърна, но Райън вече се отдалечаваше.

— Не, Райън...

Тръгна след него с намерението да спори, но той се върна, грабна я в прегръдките си и я целуна отново. Разумът ѝ пак се замъгли и тя се остави на милувките му.

Райън рязко отдръпна устни и задъхано каза:

— Това беше много лоша идея, нали? Изобщо не трябваше да те целувам. Сега никога няма да мога да те забравя.

Обърна се и я изостави на брега на потока. Джулия дълго го проклина, после започна да ругае и себе си. Каквато беше глупачка, и тя нямаше да може да го забрави.

Райън тръгна призори на следващата сутрин, за да се запише и до обяд да приключи със задачата си. По пътя се отби през църквата на хълма. Кулата ѝ се извисяваше към облаците — остров на мира на сред бушуващия океан на войната.

Върза коня си на оградата и стъпи в един съвсем различен свят. Прохладата освежи пламналото му лице, приглушената светлина успокои очите му, тишината укроти препускащото му сърце. Вдишваше с пълни гърди ухания въздух и наблюдаваше танца на пламъчетата по свещите. Стъклописите на прозорците оцветяваха слънчевите лъчи.

Райън се запъти към завесата в дъното на църквата. Шпорите му дрънчаха по мраморния под. Свали шапката си и я захвърли на една пейка, после дръпна завесата и се скри зад нея.

Обгърна го пълен мрак. Пое дълбоко дъх и започна.

— Благослови ме, отче, съгреших. От... — Той млъкна и се опита да си припомни, но накрая се отказа. — От цяла вечност не съм идвал да се изповядам.

— Надали е чак цяла вечност.

— На мен поне така ми се струва.

— И какъв грях ще ми признаеш сега?

Гласът беше сериозен, но в същото време развеселен. Това накара Райън да се усмихне в тъмнината. Имаше нужда от такъв спокоен разумен глас наред цялата лудост, която бушуваше в него и около него.

— Целунах едно момиче.

От другата страна на преградката се дочу изсумтяване, сякаш отецът бе прихнал да се смее, но бързо се бе овладял.

— Направил си го против нейното желание?

— Съвсем не. И тя го искаше.

— Тогава в какво е грехът ти?

— В името ѝ.

— Името ѝ е грях? — гласът бе объркан.

— За мен да.

— Обясни ми.

— Тя се казва Джулия.

— Чудесно име.

— Колтън.

Веселието на отца се изпари и той ужасено попита:

— Какво?

— Джулия Колтън.

— Да не си си изгубил ума?

- Мисля, че да.
- Братята й ще те убият.
- Ако баща й не ги изпревари.
- Как можа да го направиш?

Райън не можа да се сдържи повече на едно място. Стана, отметна завесата и излезе в пустата църква. Другата завеса също се повдигна и събеседникът му се показа. Райън го изгледа сърдито.

— Престани да ми говориш като на малко дете. Не си чак толкова по-стар от мен. Познавам те още от времето, когато се подмокреше.

Конър Съливан накъдри устни, което беше неговият вариант на усмивка. Както обикновено очите му си останаха сериозни. Черното расо подчертаваше още повече синьо-черната му коса и сиви очи. Конър бе красив мъж още от едно време, но така и не осъзна това. Беше петото момче в семейството и го изпратиха да се учи за свещеник още от малък. Задължаваше го тайнствена семейна клетва, подписана с кръв, някакви суеверия, които идваха от Ирландия, много преди Конър и Райън да бъдат заченати. Тъй Конър замина да учи в семинарията „Света Дева Мария“ в Балтимор. Когато се върна, намери къщата си празна, а семейството му — избито от бунтовниците.

От епархията го изпратиха на Юг. Настани се в църквата на хълма, когато предишният свещеник се спомина от старост. Именно Конър преди четири години бе пратил вест на Мърфи, че в енорията му има свободна земя, защото знаеше какъв ужас цареше на Север. В началото Райън се чувстваше като чужденец, но присъствието на Конър му помогна да преодолее притесненията си.

— Радвам се, че колкото и високо да се издигам в църквата, ти винаги ще ми напомняш откъде съм тръгнал.

Райън сви рамене. Не трябваше да го тормози толкова. Но все таеше надежда, че ще успее да върне живеца в очите на приятеля си. В тях се четеше само болка, откакто замина далеч от семейството си.

Необичайното за Конър мълчание привлече вниманието на Райън. Установи, че приятелят му гледа втренчено синята му униформа.

- Какво е това, по дяволите?
- Откога ви разрешават да ругаете?
- Престани. Не е смешно. Да не си се записал в армията?

— Да, тази сутрин.

— А Джейсън?

Райън отмести виновно поглед.

— Без него.

— А какво стана с обещанието ти да заминете заедно?

Знаеше, че този въпрос ще се появи, но решението му беше взето и нямаше връщане назад.

— Не мога да чакам повече. Трябва да изпълня обета, който дадох на мама.

Конър въздъхна.

— Решил си да нарушиш едно обещание заради друго?

— Джейсън ще ме разбере.

— Мислиш ли? А може би просто и той ще избяга и ще се запише.

— Твърде е малък, за да го пуснат.

— И от двете страни търсят отчаяно доброволци. Ще излъже за възрастта си. Много го правят. Или ще последва примера ти и ще отиде при соколите.

— Тогава ще го отведе с ритници вкъщи.

— Как ще го направиш, като той просто гледа от теб?

Мразеше, когато Конър му казваше истината в очите, но той обикновено беше прав.

— Е, майната му. Остави ме на мира, Кон. Вече не изпращат войски на изток, затова ме разпределиха в Бейтс. Така ще мога да наглеждам по-отблизо фермата, Джейсън, татко и Катлийн. Освен това ще имам повече хора и оръжия на разположение.

— А защо ти е притрябвало да наглеждаш още по-отблизо фермата?

— Пак си имаме неприятности с Колтън. Той мисли, че аз съм закачал дъщеря му.

— Нали току-що си призна, че си го направил?

— Но тогава не бях. Освен това никога не съм я закачал, както той подозира. — Райън смутено въздъхна. — Както и да е, казах ти, че всичко приключи. Вече съм в армията. Ще имам по-добра възможност да се справя с Куонтрил и Колтън, ако съм в синя униформа.

— Сигурно си много щастлив. Мечтаеш да станеш войник, откакто се помниш.

Райън кимна.

— Това е единствената ми мечта. Особено след смъртта на мама. — Той вдигна поглед към стенописа над олтара с девата майка, оплакваща мъртвия си син. — И заради Катлийн.

— Разбирам те. Но ти нямаш вина за случилото се. Всеки път, като те погледна, ми се къса сърцето. Като си помисля какъв беше преди...

— Никога няма да бъда същият — прекъсна го Райън. — Тъй че най-добре забрави какъв съм бил. — Нямахше намерение да изслуша поредната проповед на Кон по този въпрос. Винаги го свиваше стомахът, когато приятелят му се захванеше да чопли неговите проблеми. — Когато посегнаха на майка ми, дърварите убиха и момчето, което бях. Не можах да направя нищо, за да им попреча да я убият. Но те ще си платят. Сторих грешка, че отидох при соколите, но обетът си остава в сила. Трябваше да тръгна по-рано, но честно казано...

Райън млъкна. Не беше готов да сподели най-съкровениите си тайни. Пред Конър обаче нямаше смисъл да мълчи. Той винаги се досещаше какво се крие зад думите му. Щеше кротко да го разпитва, докато научи цялата истина.

— Какво? — подкани го Конър.

Райън изруга, но Конър чакаше.

— Страхувах се, това е. Страхувах се какво мога да сторя, ако освободя гнева си. Съжалявам, че отидох при соколите. Бях ужасен от това, което направиха с жените на Колтън. Но ако трябва да бъда честен, мъничко се наслаждавах на тяхната злоба, защото с една част от себе си я одобрявах. В граничната полиция е прекалено спокойно. В армията е съвсем различно.

— Но ти си беше избрал полицията. Защо изведнъж реши друго?

Райън си спомни думите на Джулия, обвинението ѝ, че е страхливец. Не отиваше в армията, за да ѝ докаже, че не е права. Просто в гнева си тя му бе казала истината в очите. Клетвите трябва да се спазват, а не да се нарушават. Каузите трябва да се печелят, а не да се забравят.

— Заради клетвата, Кон. Допуснах да минат твърде много години, без да направя нищо. Сега идва моят час.

— Винаги са ме учили, че е неппростим грях да нарушиш обещание, дадено пред Бога или пред друг човек. Този принцип ме води в живота.

— Прав си.

— Мислиш ли? Понякога аз самият се съмнявам. Ами ако това обещание означава да нараниш много хора? Когато тръгна със соколите, не стана ли по-лошо? И за теб, и за семейството ти?

Райън замълча.

— Да се надяваме, че ще останеш жив, за да съжаляваш за постъпките си. Разбирам, че искаш да сториш нещо, за да поправиш грешката си, че не си могъл да спасиш майка си. Но колкото и дървари да убиеш, тя ще си остане мъртва. Колкото и да се опитваш да се изкараш виновен, ти нямаш вина за смъртта ѝ.

— Винаги мога да разчитам на теб да ми извадиш душата и да я стъпчеш.

Конър сви рамене.

— Това ми е работата. Животът си играе странни игри с хората. Понякога просто трябва да простиш, да забравиш и да оставиш онези, които обичаш, да живеят, както си искат.

— Дори и ако ги грози смърт?

Конър го изгледа толкова проникателно, че Райън се сви от погледа му. Макар да беше един от най-младите свещеници в щата, приятелят му умееше с един поглед да го накара да се почувства като малко момче, на което му дърпат ушите за някоя беля. Винаги беше готов да разкаже всичко на Конър. Той твърдеше, че това било специална дарба, но и проклятие.

— Да, Рай. Дори и да е поел към саморазруха, понякога човек просто трябва сам да продължи по пътя си.

— Говориш за мен.

Тъглчето на устата му помръдна. Такава беше представата на Конър за усмивка.

— Умно момче си ти.

Райън се сети за пламенната целувка с Джулия Колтън на лунната светлина. Не можеше да се каже, че е умен.

— Съвсем не — каза му той, взе шапката си, кимна и тръгна към вратата.

Конър обаче нямаше намерение да го пусне, без последната дума да е негова.

— На твое място бих стоял далеч от Джулия Колтън.

Райън се обърна и се усмихна на приятеля си.

— Естествено. Ти си служител на Бога, Кон, и то какъв!

После се измъкна навън, преди Конър да може да му отвърне.

Райън стоеше пред палатката си и наблюдаваше ядосано Джейсън, който крачеше към него. Брат му беше издокаран в чисто нова синя униформа, а на физиономията му грееше широка усмивка. Само два дни му стигнаха да го намери.

Джейсън удари крак и отдаде чест. Райън се намръщи и отказа да върне поздрава, докато брат му не престане да се хили.

— Какво правиш тук? — скара му се Райън.

— Аз съм новият ви ординарец, полковник.

— Чудесно — отсече Райън и тръгна нанякъде.

Джейсън хукна след него.

— Къде отиваш, Рай? А-а, искам да кажа, сър?

— Да докладвам на завеждащия личен състав, че си на шестнадесет години.

Джейсън замръзна на място.

— Ако го направиш, ще отида при соколите.

Райън се обърна и втренчено изглежда момчето. Дявол да го вземе, мразеше все Конър да се оказва прав.

— Няма да стане. Те не са войници, а престъпници. Най-долнопробни убийци. Казвал съм ти какво ми се случи, когато бях с тях. Няма да повтаряш грешките ми.

— Искам да се бия. Ако не ме пуснеш да остана при теб, ще тръгна сам.

В дъното на очите му Райън забеляза стаен гняв. Джейсън никога не се гневеше, още по-малко пък на него.

— Защо, Джейсън?

— Ти ме излъга. Обеща ми, че ще влезем заедно в армията, а ме заряза.

— Знам. Но прекалено дълго чаках. Не мога повече да се мотая с полицията и да изпускам големите битки. В армията мога да помогна за победата. Дал съм обет на мама.

— Ти ми обеща да тръгнем заедно. Винаги си казвал, че човек струва колкото честната си дума.

Райън въздъхна. Наистина му го бе казвал. И то много пъти.

— Добре — рече накрая той. — Можеш да останеш. Но няма да се отделяш от мен. Чуваш ли?

Джейсън пак разцъфна в усмивка и Райън едва се удържа да не го перне по тила. Войната не беше игра.

— Татко знае ли къде си?

Джейсън помръкна и Райън изруга. Нямахше да се учуди и баща им да ги последва в най-скоро време. Напоследък старецът често се палеше, че било време да се захване с истинска битка. Доскоро грижата за Катлийн го спираше да последва повика на сърцето си. Помагаше и това, че Джейсън беше прекалено малък, а Колтънови — твърде близо. Сега обаче враговете от другата страна на потока като че ли бяха забравили за Мърфи, опиянени от войната. Катлийн изглеждаше по-добре с всеки изминал ден, въпреки че сигурно никога нямаше да си върне предишната усмивка. След като и Джейсън избяга, баща му съвсем нямаше причина да стои далеч от фронтовата линия. Съдейки по поведението му след смъртта на майка им, той беше готов да се хвърли в най-разгорещената битка. Понякога Райън имаше чувството, че баща му преследва смъртта, за да се събере отново с майка им.

Отново го обзеха угризения. Ако нещо станеше с Джейсън, баща му или Катлийн, той щеше да бъде виновен.

Прибра се в палатката си, без да обръща внимание на развълнуваното бърборене на Джейсън. Беше безкрайно изтощен не само от бойните маневри, но и от изпълнените си със сънища нощи.

След онази целувка обърканите образи на майка му, Катлийн и Джулия, вървящи заедно по черен път, отстъпиха място на сънища, които му бяха пределно ясни. Сега сънуваше само Джулия и се събуждаше примаял от болка и плувнал в пот.

Господи, колко му липсваше! Жадуваше за лицето ѝ, за гласа, за усмивката и докосването ѝ. От всичко най-много му липсваше обаче онова, което не бе опитал — и което никога нямаше да притежава — нейното тяло.

Разговорите с нея му доставяха удоволствие. Тези няколко дни го върнаха в младостта, когато нямаше дървари и соколи. Но във всеки

миг с нея той гореше от желание за нещо повече от думи. Когато го нарече приятел, той не се сдържа и ѝ показа колко неприятелски всъщност се чувстваше.

Не биваше да я целува, не биваше да допуска неуместното им приятелство да прерасне в греховна страст. Убеждаваше се, че нищо повече не съществува между тях — само страст. Отдавна не бе докосвал жена. А Джулия беше жена — на колкото и невинна да се правеше, тя беше много красива, съблазнителна и страстна жена.

Споменът за целувката отново изпълни с болка тялото му. Вбеси се от мисълта, че тя може да откликне по същия начин на друг мъж. Мечтаеше да я отвлече от фермата и живота сред злите ѝ братя, болна майка и обезумял баща. Тази идея съвсем го подлудяваше. Той беше виновен за нейната участ. Призна ѝ го и тя сигурно щеше да го мрази до края на живота си. И така всъщност щеше да бъде най-добре.

Той беше войник. А тя — врагът. Трябваше да помни това. *Щеше да го запомни.*

Сънят го обори и Райън се остави на нейния глас.

Джулия ходеше всяка вечер до потока, но Райън не се появи повече. Повтаряше си, че го прави, за да не заподозре баща ѝ истината за разходките ѝ. Ала слизаше до поляната само за да си припомня всеки миг, който бе прекарала с Райън. Там се чувстваше толкова близо до него — по-близо дори и от целувките, които си разменяха в сънищата ѝ.

А трябваше да го мрази. Непрестанно си го напомняше. Но щом опитаеше, се сещаше как ѝ бе разказал за последната си нощ със соколите и изпитваше само тъга.

Вестите от бойното поле подсказваха, че битката става много ожесточена. В края на май отряд федерални войници нахлу във фермата на Самуел, където живееше Джеси Джеймс с майка си, доведения си баща и сестра си. Доктор Самуел отказа да издаде Франк и Куонтрил и федералистите го обесиха. Джеси се отърва само с бой. Макар и само на петнадесет години, момчето се видя принудено да избяга при Куонтрил. Доктор Самуел оживя, но не беше с всичкия си. Братът на Джеси, франк, побесня и нареди масови нападения по фермите в Канзас.

Джулия се чудеше дали Райън Мърфи, в новата си синя униформа, е бил сред нападателите на фермата. Ако това беше така и Джеси го е видял, шансовете му да се отърве бяха много малки. Но ако бе извършил такова зверство, не заслужаваше да го оплаква. Въпреки всичко Джулия не вярваше да е способен на това. Разбра истината за него, когато надникна в очите му — бяха пълни с мъка и вина, понякога омраза, но липсваше онази сляпа жестокост, която четеше по лицата на братята си и техните другари. Райън може и да твърдеше, че мрази като тях, но се заблуждаваше.

Вкъщи всичко вървеше постарому. Баща ѝ беше по цял ден на полето. Братята ѝ се появяваха от време на време, помагаха му и после пак изчезваха. Джулия се грижеше за майка си, макар че близостта им бе изчезнала. Не можеше да ѝ довери какво бе направила. Нямаше сили да разкаже на майка си, че се е целувала с ирландеца, още по-малко, че умира да го направи пак.

Най-после през юни едно приятелско семейство организира бал. Напук на ужасиите, които ставаха около тях, хората от Мисури имаха нужда да се преструват, че животът им върви съвсем нормално. Балът щеше да бъде в един чисто нов хамбар, построен, след като федералистите изгориха стария. Джулия се усмихна тъжно на тази ирония на съдбата.

— Върви и се забавлявай. Недей да се тревожиш за мен — изпрати я майка ѝ, когато Джулия приготви кошницата с храна.

Навън се чу тропот на коне и двете жени се стреснаха. Дали бяха федералисти? Или соколи? Или още по-лошо?

Джулия отиде до прозореца и надникна навън. Беше по-лошо — братята ѝ.

— Кой е? — попита майка ѝ.

— Аб, Бен, Кларк и Дел.

Майка ѝ изсумтя и извърна лице към стената. Джулия беше напълно съгласна с реакцията ѝ. Баща ѝ подаде глава през вратата.

— Пригответи се, малката. Братята ти ще те заведат до фермата на Търнър.

Джулия зяпна. Баща ѝ за пръв път ѝ продума след случката с Мърфи.

— Мислех, че ти ще ме заведеш — обади се тя.

— А кой ще остане при майка ти? Да не мислиш, че ще я зарежа, за да те вода на някакво увеселение? Кълна се, откакто онзи Мърфи те закача, хич не те е грижа за семейството. Май ще е по-добре никъде да не ходиш. Нямам ти вяра, когато не си ми пред очите.

— Стига, Сам. Пусни я да отиде. Търнър имат нужда от помощ. А аз искам да си почина малко.

— Да, но няма нужда да остава и за танците. Само ще ѝ завъртят главата.

— Какво ще си помислят Търнър, ако си тръгне преди танците?

— Ами ако срещне някой хубавец и избяга с него, кой ще се грижи за теб?

Майка ѝ се намръщи. Не обичаше да ѝ напомнят колко беше безпомощна. Среднощните караници бяха престанали, майка ѝ вече не плачеше всеки ден, но Джулия така и не можа да я накара да ѝ признае за какво бе крещял баща ѝ. От погледите на майка си и от начина, по който я избягваше баща ѝ, Джулия се досещаше, че скандалите са били заради нея.

— Тя заслужава да има свой собствен живот — твърдо каза майка ѝ.

— Нейният живот не ѝ принадлежи. Запомни това. Тя живее, за да се грижи за теб. — Баща ѝ се обърна рязко и Джулия стреснато отстъпи. — Не забравяй как си възпитавана, малката. В преданост, първо, към семейството, после към родината. Почитай майка си. Твой дълг е да се грижиш за нея до последния ѝ дъх.

— Да, татко.

Той погледна сърдито.

— Хващай кошницата и ми се махай от очите, докато не съм се разколебал.

Джулия не чака да ѝ се повтаря и побягна към братята си. Понякога едното зло беше за предпочитане пред другото.

Облече най-хубавата си рокля. Малко беше износена, но нямаше по-нова. Майка ѝ каза, че розовото подчертава червената ѝ коса. Бродираните рози я караха да се чувства особено женствена. Тъй като нямаше криолин, беше подпълнила полата с всички фусты, които успя да събере вкъщи. Ужасно ѝ беше горещо, но поне веднъж бе облечена като истинска дама.

Дел ѝ помогна да се качи в каруцата, седна до нея и хвана юздите. Беше впрегнал конете, с които оряха, защото нямаха други, откакто федералистите ги нападнаха. Баща ѝ се смяташе за късметлия, че е запазил поне тези животни.

— Какво правиш тук? Куонтрил не ти ли е намерил някой за убиване?

Дел се пресегна и я оскуба за косата. Джулия изпищя и започна да разтрива мястото.

— Внимавай какви ги дрънкаш, Джули. — Дел викна на конете и групата потегли. — Татко казва, че нещо си се размекнала към янките.

— Не съм.

— И без това няма значение. Татко иска да нападнем Мърфи и да ги унищожим. Но полковник Куонтрил чул, че във фермата са останали само стареца и момичето. Онези страхливци явно най-накрая са се записали в армията.

Джулия моментално си спомни укорителните си думи към Райън. Явно те го бяха накарали да направи точно това, което тя поиска. А сега и Джейсън бе последвал брат си.

— Какво момиче? — попита тя.

— Мисля, че му е сестра. Малко е чалната.

— Сигурно се е срещала с някой от вас. От това всеки може да се чалне.

Дел доволно се засмя.

— Дай боже.

Джулия гледеше право напред и се опитваше да не мисли за това, какво дете беше Дел навремето. Беше отраснал в ръцете ѝ, макар че самата тя тогава беше дете. Дел беше сладко бебе и добро момче. Двамата много се обичаха. Но той тръгна по стъпките на братята си и стана лош като тях, а на нея ѝ остана болката от загубата. Как беше възможно невинността така да се поквари, а любовта да се превърне в безразличие?

Пристигнаха във фермата на Търнър и Джулия с изненада забеляза сред гостите много от мъжете, които бяха забягнали по горите, вместо да се запишат в армията.

Скочи от каруцата, без да чака Дел да ѝ помогне.

— Не ви ли е страх, че войската може да научи за нелегалното ви сборище и да ви навести?

— Нас от нищо не ни е страх — ухили се Дел, — остави на мира тяхната войска.

Джулия го изгледа и за последен път се опита да намери в него изгубеното си братче.

— Ще ви застрелят намясто, ако ви открият, Дел. Няма да има никаква пощада за бунтовниците. Без затвор. Без никакъв шанс да положите клетва, а после да се измъкнете, както направи Франк. Ще ви застрелят като кучета или ще ви обесят.

Лицето му почервения, неясно дали от гняв, или от страх.

— Мислиш ли, че не го знам? Аз съм се клел да умра за каузата. Ако трябва, ще дам живота си. Те са нашествениците, Джули, не ние. — Той погледна към тълпата от хора, които вече се стичаха към новия хамбар. — Нямах представа какви ужасии сме виждали, какво са сторили на стари хора и жени.

— А вие не вършите ли същото в Канзас?

Той се обиди.

— Аз не.

Дел спря каруцата и Джулия стисна ръката му. Може би имаше още една възможност да му поговори, да го накара да осъзнае с какви бандити се е събрал.

— Ако не ти, тогава другите. Куонтрил и Андерсън, Джеси и Франк. Ами Джордж Тод и Арчи Клемънт? Говорят, че Арчи е откачил. Превърнал се е в изверг. А ти си с него, Дел, какъв си тогава?

Той въздъхна и за момент в ъгълчето на устата му Джулия видя малкото си братче. Ала миг по-късно Дел стисна устни и я погледна с непознати очи.

— Патриот. Войник. Мъж, който защитава земята и семейството си.

Преди тя да продължи, той издърпа ръката си и подкара конете към горичката, където чакаха братята му.

Джулия ги проследи как се разделиха и застанаха на стража. Като ги гледаше колко старателно се подготвят, изобщо не вярваше, че не се страхуват от федералната армия. Едно от момчетата на Търнър тръгна с Джордж Тод. Нямахше съмнение, че бунтовниците бяха изпратили свои хора на помощ на Търнър. Останалите сигурно вършееха по границата, за да отклоняват вниманието на войската. Ако човек искаше да бъде в безопасност в Мисури, трябваше винаги да

бъде нащрек. Не само с враговете, но и с приятелите си. Така за всички животът беше твърде самотен.

— Накъде така, човече? — провикна се глас с ирландски акцент.

Както беше с един крак въвн от палатката, Райън изсумтя и спря. Мислеше, че Джейсън спи, изтощен от цял ден преследване на бунтовници из храстите. Брат му обаче изглеждаше напълно буден.

— Заспивай — рече той, без да се обръща.

— Отиваш да шпионираш ли?

— Ще млъкнеш ли най-после? — Райън се обърна и брат му се ококори, а после прихна да се смее.

— Какво е това на лицето ти?

След като му напомниха, че е дегизиран, Райън усети, че мустакът от конски косми го гъделичка. Фермерска сламена шапка, щавени панталони с тиранти, ватена риза и гумени ботуши допълваха преобразяването му, или поне той така си мислеше. И без това нямаше намерение да се приближава много, за да не го разпознаят.

— Остави ме на мира — сгълча го той. — Лягай да спиш. Това е заповед.

Джейсън се ядоса.

— Само защото са те направили лейтенант, не означава, че можеш да ми нареждаш какво да правя, Райън Мърфи.

— Напротив, точно това означава. А сега млъквай и заспивай.

— Няма. Ако ще ходиш да шпионираш, аз идвам с теб.

— Дявол да те вземе, Джейсън, никъде няма да мърдаш. Ако се наложи, ще те вържа за палатката. Това не ти е игра.

Джейсън най-после осъзна, че брат му говори сериозно и седна обратно на койката.

— Поне ми кажи какво ще правиш.

Райън се почеса по устата и се предаде.

— Получихме сигнал, че бунтовниците са се събрали на бал в Бейтс. Отивам на танците.

Джейсън пак се изправи в леглото.

— И ако там има бунтовници, ще ги нападнем ли?

— Не. Сигурно ще има много жени. Ще се опитам да подслушам какво си говорят. Може би утре или вдругиден...

Джейсън посърна.

— На мен пък ми се искаше да ги нападнем тази вечер.

— И на мен ми се иска. — Разбираше напълно брат си. Цял ден преследваха призраци из горите. Виждаха дима от пушките им. Снишаваха се между дърветата и в храстите. Но бунтовниците все се изплъзваха. Безсмислено беше да се опитват да хванат дърварите на тяхна територия. Техен дом сега бяха горите и вътре федералните войски нямаха шанс да ги открият. Затова започнаха да шпионират и Райън изяви желание да участва.

Южняците познаваха добре лицето му, но пък той познаваше най-добре терена. Всъщност Райън сам настоя да отиде, въпреки че задачата беше много опасна. Причината обаче беше съвсем друга. Трябваше да я види още веднъж, дори и отдалеч. Веднъж я бе нарекъл отрова и такава беше тя. Заради нея щеше да рискува живота си, но това не го плашеше.

— Ти остани тук — каза той на Джейсън. — Няма да мога да се справя, ако трябва да се тревожа и за теб. Разбра ли?

За щастие Джейсън кимна и легна. Докато Райън се измъкваше от палатката, брат му прошепна:

— Внимавай, човече.

— Аз винаги внимавам — измърмори Райън, макар че, когато ставаше въпрос за едно момиче от Мисури, никога не внимаваше.

На път за веселбата на бунтовниците Райън се отнесе в мечти. Вървеше като в сън, без да може да се спре и да предотврати онова, което предстоеше, независимо дали трагедия, или успех. Някои неща бяха предопределени, и тази нощ бе такава.

Навлезе сам във вражеска територия. Дегизиран като един от тях, той приближи музиката, смеховете и светлината. Необезпокояван отиде до хамбара, надникна и я видя.

Танцуваше в прегръдките на друг. На негов враг. Джулия притежаваше всичко, което той се опитваше да ѝ отрече, за да я забрави по-лесно. Беше красива, изящна, смела и истинска. Жена, достойна за възхищение. Жена, която той не можеше да има. Не трябваше да я среща, още по-малко — да я докосва и целува.

Каква грешка бе сторил! Непозволеното влечение, което изпита още щом я зърна, се превърна в неудържима страст, след като я целуна, и тя завладя сънищата му. Сега тя танцуваше в светлината на

фенерите, заобиколена от хора, които бяха готови да го убият, и той я желаше повече от всякога.

Ако не се познаваше толкова добре, Райън щеше да си помисли, че се е влюбил в тази жена още на първата им среща. Разтърси глава и се опита да прогони мъглявия, унасящ шепот на съдбата. Толкова беше объркан, а нямаше с кого да сподели, откакто изостави Джулия край потока онази нощ. От Конър не можеше да иска съвет за жени или любов, а с баща си и Джейсън бе немислимо да обсъжда точно тази жена.

Райън скришом обхождаше хамбара врата по врата, без да изпуска Джулия от поглед. Чу я да се смее, видя я да се усмихва и беше готов да се закълне, че усети уханието на рози в горещия нощен въздух. Напълно забравил за мисията си, той наблюдаваше Джулия. Внезапно нечия ръка го хвана за рамото и един глас изсъска в ухото му:

— Какво правиш тук?

Райън застина. Не смееше да се обърне, защото се страхуваше, че може да открие десет дула, насочени в него. Ако му беше писано да умре тази нощ, поне да не е пред нея.

Гласът грубо го върна в жестоката действителност. Втренчил поглед право пред себе си, Райън започна да умува как да се измъкне от капана. Ръката отново го разтърси.

— Идиот такъв! Чавка ли ти е изпила ума?

Райън едва не припадна от облекчение, когато го позна.

— И аз искам да те попитам същото, отче. Откога божи служител, при това янки, ходи по забавите на дърварите?

Конър пристъпи и го мушна с лакът в ребрата.

— Свещеникът им бил убит. Повикаха ме да осветя хамбара.

— И ти се съгласи?

— Това ми е работата. Господ не е бунтовник, нито янки.

Райън леко извърна глава, за да може да наблюдава едновременно Джулия и приятеля си.

— А ти? Ти какъв си, Кон?

— Аз съм божи служител — сърдито отвърна Конър.

— Не мразиш ли хората, които избиха семейството ти?

Конър стисна зъби и едно мускулче на лицето му трепна.

— Не.

- Някак не мога да ти повярвам.
- Ако щеш. А ти какво правиш тук?
- Върша си работата.
- И каква е тя?
- Не е твоя работа, отче.
- Престани да ми викаш отче.
- С удоволствие — ухили се Райън, — отче.

Стояха рамо до рамо и наблюдаваха танцьорите. Картината беше невероятно мирна и спокойна независимо от вихрения танц, музиката и веселието. Нощта сякаш бе излязла от сънищата — приличаше на изчезнал свят, завърнал се за една-единствена вечер.

- Сънуваш ли, Кон?
- Приятелят му го погледна замислено.
- Понякога.
- И какво ти казват сънищата?
- Че често лъжат — Конър изсумтя.

Райън отново обърна глава и се захласна по жената, която бе обзела сънищата му.

- А аз сънувам неща, които не трябва изобщо да ми минават през главата.
- Те затова са сънища.
- Но понякога сънищата се сбъдват.
- Понякога.

Райън се поколеба дали да продължи, несигурен трябва ли да споделя тревогите си. Когато говореше за сънищата си, те сякаш ставаха още по-истински. Но от малък споделяше терзанията си с Конър. Накрая реши, че няма смисъл да мълчи сега.

— Откакто влязох в армията, се събуждам всяка сутрин с усещането, че бъдещето е надвиснало над мен. Сякаш нещо е започнало и аз не мога да го спра. Нещо ужасно и трагично.

— Ако не изчезнеш оттук, преди някой да те е разпознал, бъдещето ти наистина ще бъде трагично. И много кратко.

Райън застана нащрек, защото Джулия тъкмо се сбогуваше с кавалера си, младеж на не повече от петнадесет години, но сериозно въоръжен. Махна си с ръка пред лицето, сякаш ѝ е горещо и тръгна към отворената врата в дъното на хамбара.

- Прав си — заяви Райън. — Трябва да тръгвам.

Конър го сграбчи за рамото, преди Райън да успее да се измъкне. Двамата се спогледаха и Райън с изненада откри тъга в очите на приятеля си. Това го накара да спре.

— Винаги си търсил опасностите — рече Конър. — Дори и когато бяхме още деца. Ти вечно се хвърляше в най-дълбокото на реката. Пак ти веднъж стъпи върху една гърмяща змия.

— И така се научих да плувам най-добре от всички, освен това само аз имах кожа от гърмяща змия на шапката си.

— Някой ден късметът ще ти изневери.

Райън се обърна точно навреме, за да види как розовата рокля изшумоля и изчезна в нощта.

— Сигурно, но няма да е днес.

— А тя заслужава ли да се умре за нея?

Райън измъкна ръката си, но вместо да побегне, прегърна Конър през рамото и му кимна с благодарност.

— Точно това трябва да разбере — рече той и изчезна.

Джулия избяга — от хамбара, шумотевицата, мъжете и момчетата. Преди щеше да се отдаде на веселбата с цялата си душа. Музика, смях, танци и радост. Особено сега, когато такива забави бяха рядкост. Но тази вечер Джулия се чувстваше като в капан. Непрестанно се оглеждаше за едно лице, макар че съзнаваше, че той няма как да е там. Въпреки това продължаваше да се надява, че ще го види.

Забърза под обсипаното със звезди небе. Наблизо чуваше шепот на гласове. Сигурно бяха братята ѝ и техните приятели, обикалят около фермата и дебнат нападатели, каквито Джулия се молеше да няма. Какво щеше да прави, ако от гората изскочи конник и я повали на земята, за да я убие? Щеше ли да вдигне глава, за да погледне смъртта в очите и да види мъжа, който не можеше да прокуди от мислите си? Джулия потрепери и разтърси глава, за да прогони тази картина.

Това беше напълно възможно. Беше се случвало и преди, когато майка ѝ пострада. Същото може би чакаше и нея сега.

Всички онези истории, които четеше на майка си, бяха размътили ума ѝ. Мечтаеше за рицар в златни доспехи, герой, спасител, и ето че той се появи. Откакто го видя, сънищата ѝ станаха

други. Вместо безименния рицар, сънуваше Райън. В съня ѝ той правеше такива неща, че страните ѝ пламваха от свян, като си ги припомнеше.

Въздухът беше наситен с влага, лятото бе дошло. Имаше чувството, че над главите им е надвиснала природата и очаква развързката на нещо, което не може да бъде спряно. Нещо ужасно и трагично.

— Джулия?

Гласът беше толкова близо до нея, че за момент Джулия пак си представи как врагът я поваля на земята. Обърна се и видя, че врагът е там. Затвори очи, за да го прогони, но когато ги отвори, той още беше там.

Един бърз поглед я увери, че са сами, далеч от погледите на хората в хамбара. Пак се беше отдалечила опасно много от останалите. Къде ѝ беше умът напоследък? Като едното нищо можеха да я убият или отвлекат. Нищо чудно точно това да я чака, след като врагът стоеше пред очите ѝ.

Внезапно я полазиха студени тръпки, макар че нощта беше душна, и тя обви ръце около тялото си. Мечтите ѝ да види Райън се сбъднаха, но появата му събуди всички нейни тайни и непонятни сънища.

— Луд ли си? — прошепна тя и застана между него и светлината от хамбара.

Той се усмихна. На устните му се мъдреше смешен мустак, който явно си беше пуснал наскоро. Толкова беше красив, дори и с тази смачкана шапка, протрити тиранти и петно от кал на бузата. Сърцето ѝ затанцува и тя притисна кокалчетата в ребрата си, за да го накара да спре. Трябваше да се пребори с чувствата си към него. Не можеше да продължава да вярва в приказки на тези години. Любовта от пръв поглед беше измислица и носеше само ужасни бели на вярващите в нея. Джулия си имаше достатъчно тревоги.

Райън проследи ръката ѝ и прикова очи в гърдите ѝ. После вдигна глава към нея. Радостта му беше изчезнала. Очите му изглеждаха още по-наситено сини от тъмния тайнствен поглед, който я накара да се разтрепери.

— Мисля, че съм луд — рече той с тих дрезгав глас. — Луд по теб.

По шията ѝ плъзна руменина.

— Не биваше да казваш това. И да идваш тук.

Той пристъпи към нея, но вместо да избяга, тя отметна назад глава и надникна в дълбините на очите му.

— Зная, че не трябваше да идвам тук, но дойдох. Не можеш да отречеш, че си мислила за мен; спомняла си си нашата целувка и си искала още; горяла си в нощта от страст; сънувала си ме, сънувала си ни заедно. Така е, нали?

Не биваше да му отговаря, но вятърът донесе до тях омагьосваща, съблазнителна мелодия и отвори сърцето ѝ.

— Да — прошепна тя. — Така е.

Тя се хвърли в прегръдките му и той я притисна към себе си. Погали с буза косите ѝ толкова нежно, че тя едва сдържа сълзите си. Имаше чувството, че цял живот беше мечтала за това.

Той пристъпи настрана и я понесе със себе си. В първия момент тя не осъзна, че той я повежда за танц и залитна. Сетне въздъхна и се отпусна в обятията му.

Танцуваха под звездите. Бяха сами, но всъщност заобиколени от хора. Семействата им бяха наблизко, омразата им тежеше във въздуха и танцуваше със сянката на трагедията, която ги очакваше. Джулия не можеше да избяга от тази магия, следваше стъпките му в танца, без да откъсва очи от него. Сърцето ѝ беше безвъзвратно изгубено.

Музиката внезапно спря и те спряха, но той не я пусна. Притисна я още по-силно към себе си, ръцете му се плъзнаха от кръста надолу към хълбоците ѝ. Дъхът ѝ секна от дръзките му ласки, но нямаше сили да го спре.

— Джулия? — прошепна той.

— М?

— Искам да те целуна. Моля те, нека да те целуна.

Тя не му отговори. Вместо това обви ръце около врата му и притисна устни в неговите. Целувката ѝ се стори позната, но в същото време различна. Първата им целувка беше белязана от гняв и страх, а тази беше съзнателен жест срещу опасността, която дебнеше и двамата. Той пое устните ѝ и ѝ показа, че досега е била само едно дете. Джулия забрави всичко друго на света.

Жаравата, която бяха утъпкали онази нощ край потока, сега се разгоря с пълна сила. Между тях се зараждаше нещо внезапно,

необяснимо и недопустимо. Въпреки въпросите и съмненията, то не беше изчезнало.

Джулия разтвори устни под натиска на езика му. Ръцете ѝ сякаш имаха своя собствена воля — зарови пръсти в косата на тила му, събаряйки шапката. Той прилепи длани под кръста ѝ. Нещо твърдо се притискаше в корема ѝ и я караше да стене от страст.

Отблъсна го и се вгледа в очите му, изплашена от водовъртежа на чувствата си. Мустакът му висеше на една страна и ъгълчетата на устните ѝ трепнаха в усмивка. Пресегна се и отлепи кичура конски косми, той го взе и го прибра в джоба на ризата си. Опря чело в нейното и въздъхна.

— Пак ще трябва да ходя да се изповядвам — иронично отбеляза той.

— Прегрешил ли си?

Той вдигна глава и впи поглед в устата ѝ.

— Искам пак да съгреша.

Тази целувка беше по-дълбока, по-силна и по-дълга. Той обходи с палци шията ѝ и от допира му я обляха едновременно студени и горещи вълни. Главата ѝ се завъртя от дъха му, от силата, топлината, меките устни и твърдата му снага. Искеше да изследва всеки милиметър от тялото му.

Чувстваше се като изпъната струна от страст. Умът ѝ повтаряше безспир името му, докато устните ѝ попиваха дъха му.

Изведнъж се чу прищракване на пушка и сърцето ѝ замря. Гласът на брат ѝ разби на пух и прах тяхното вълшебство.

— Пусни я, Мърфи. Настъпи часът на твоята смърт.

6

Райън отлепи устни от нея, вдигна глава и срещна студен мъртвешки поглед. Напомни му на гърмящата змия, която беше убил преди толкова много години. Тогава обаче предимството беше на негова страна — в ръката си държеше пистолет и нямаше за кого друг да се тревожи освен за себе си.

Опита се да дръпне Джулия, но тя се вкопчи в него.

— Не — прошепна тя. — Той ще те застреля.

— Ако не се дръпнеш, ще убие теб.

— Няма да посмее.

Преди Райън да реагира, тя се обърна към брат си, без да изпуска ръката му, която вече търсеше пистолета.

— Върви си, Дел. Нямаш работа тук.

Мъжът излезе от сянката и луната освети лицето му. Едва тогава Райън разпозна в него най-малкия син на Колтън, Делбърт. Младостта му не го правеше по-малко опасен.

— Размърдай си задника, Джули, да не се налага аз да ти го размърдам.

— Само посмей да я докоснеш — изсъска Райън.

— Тя ми е сестра. Ще правя с нея, каквото си искам. — Дел тръгна към тях с изкривено от омраза лице. — Махни мръсните си ръце от нея. Татко каза, че си й завъртял главата. — Дел й хвърли пълен с отвращение поглед. — Но аз все не вярвах, че тя ще допусне един Мърфи да й лиже ботушите, камо ли да я целува. Никога не съм си представял, че можеш да се окажеш такава уличница, Джули.

Джулия ахна от шок и обида и Райън побесня. Дел посегна към нея и Райън изби пистолета от ръката му. За щастие хлапето все пак внимаваше за сестра си и беше свалило предпазителя. За миг Дел погледна учудено празната си ръка и после веднага посегна да извади втория си пищов. Преди да го докопа обаче, Райън бутна Джулия настрана и удари с всичка сила Дел по брадата. Момчето рухна на земята и повече не помръдна.

До тях се чуха приближаващи стъпки. Райън извади пистолета си и закри Джулия с тялото си. Тя се сви зад него, пребледняла и странно притихнала. От тъмнината изникна нечий силует, Райън зареди пистолета и тихо рече:

— Стой на място или ще стрелям.

Човекът неуверено забави крачка.

— Райън?

Райън изруга. Конър. Кога най-сетне приятелят му щеше да спре да се меси в чуждите работи. От друга страна обаче, неговата работа засягаше и всички останали.

Конър пристъпи, но се втрещи от гледката, която се разкри пред очите му — безжизненото тяло на Дел Колтън, пистолетът на Райън и Джулия.

— Добре ли сте, госпожице Колтън?

— Д-да, аз... — Джулия разтърси глава, сякаш да събере ума си. — Аз съм виновна. Трябваше да се досетя, че ще стане така.

— Недейте да се обвинявате — успокой я Конър. — Вие сте на мястото си. Но Райън за съжаление не е. И затова сега веднага ще си тръгне, нали, Рай?

Джулия учудено изгледа Конър и после Райън.

— Вие познавате ли се?

Конър се подвоуми и накрая кимна.

— Райън, сбoguвай се с нея.

— Няма да си тръгна, преди да съм сигурен, че брат й няма да я накаже заради мен. Ще го изчакам да дойде на себе си и ще си поговоря по мъжки с него.

— Да беше помислил за това по-рано.

— Млъквай, Кон.

Мнението на Конър беше изписано на лицето му. Мислеше, че Райън използва Джулия, за да изкопчи информация за братята й и тяхната банда. Допреди няколко дни щеше да бъде прав в съмненията си. Но не и след срещите им край потока. Тези часове бяха магия, съкровище, което нямаше нищо общо със заобикалящия ги свят на война и омраза. Райън не можеше да си позволи да излъже доверието й. А точно това беше длъжен да направи, ако още държеше на клетвата си. Ако държеше на достойнството си обаче, нямаше право да я

употреби за собствените си цели. Нямахте да е с нищо по-различен от другите, ако плюеше на честта си.

Райън изсумтя тихо. Защо всичко трябваше да бъде толкова сложно? Погледна Джулия и зелените ѝ очи пак го омагьосаха. Спомни си кадифените ѝ устни, тихите звуци на наслада, свенливите ѝ пръсти, които го подлудяваха. Трябваше да се съсредоточи в задачата си, но не можеше да откъсне мисли от нея.

Шум от приближаващи гласове го накара да дойде на себе си. Двамата с Конър се спогледаха.

— Трябва да тръгваш — настоя приятелят му.

— И то веднага — кимна Джулия.

— Не, няма да те оставя в неговите ръце.

— По дяволите! — изруга съвсем не по християнски Конър. — Знаеш, че Колтънови никога не се движат сами. Ще те сгачят тук със сестра им, която е цялата в следи от целувки, и малкият им брат, проснат в несвяст на земята, и тогава не само ще умреш, ами и смъртта ти ще бъде бавна и мъчителна.

Конър беше прав, но Райън нямаше намерение да избяга и да зареже Джулия в ръцете на дърварите, които кой знае какво щяха да ѝ сторят. Какъв войник щеше да бъде, ако допусне това? Какъв мъж? Ако нищо не бе научил от грешките си, за какво изобщо продължаваше да живее?

— Няма да я оставя — рече той.

Джулия извика и го сграбчи за тирантите.

— Бягай — замоли го тя. — Веднага. Аз ще се оправя с братята си. Мислиш ли, че за двадесет години в това семейство не съм научила как да се оправям с тях? Мислиш ли, че ще е по-добре да те напълнят с олово пред очите ми? — Тя го целуна и го отблъсна с всички сили. — Ако умреш, за мен животът също ще свърши. Това ли искаш?

Той я погледна стъписано. Никога не беше виждал такава сила, вяра и страст у жена.

— Там има някой — изкрещя глас в тъмнината.

— Бягай! — извика Джулия. — Кълна се в Бога, че няма да им позволя да те докоснат. Ще трябва първо да убият мен.

Тя говореше сериозно, а доколкото познаваше братята ѝ, те нямаше да се поколебаят да я послушат. Райън прибра пистолета и отстъпи към сянката на дърветата.

— Отче, оставям я в твоите ръце — рече той.

Джулия вирна брадичка.

— Мога и сама да се грижа за себе си, Райън Мърфи.

— Не се съмнявам. Но отчето ще те наглежда.

Райън побягна, а Джулия се приведе над брат си и му помогна да се изправи, шепнейки в ухото му. Последното, което видя, беше бледото ѝ лице на фона на черната нощ. Каквото и да бе казала на брат си, той побледня повече и от нея. Очевидно умееше да се справя с лудите си братя.

Райън се усмихна и потъна в гората да търси коня си.

— Само посмей да разкажеш какво стана тук, Дел, и ще те издам на Кървавия Бил какви ги вършиш със сестра му.

Дел още беше замаян от юмрука на Райън, но бързо схвана какво му каза Джулия. Познаваше добре сестра си и знаеше, че тя винаги изпълнява заканите си. Иначе нямаше да може да оцелее в тяхното семейство.

Лицето му побеля като платно и той впери в нея пълни с омраза и отвращение очи — същите като на баща му. Тя беше предала семейната чест на Колтън.

— Той ще ме убие, ако ме издадеш.

Джулия преглътна тъгата по изгубеното си малко братче. Погледна го право в очите и уби и последната капка нежност, която съществуваше между тях.

— Знам. Живот за живот. Това е сделката. Съгласен ли си?

В този момент от тъмнината изскочиха Аб, Бен и Кларк с извадени пистолети. Следваха ги няколко бунтовници. Свещеникът застана пред нея. Смелостта му беше забележителна, като се има предвид, че братята ѝ не биха се посвенили да стрелят дори срещу божи служител. Конър обаче явно бе взел насериозно обещанието си да пази Джулия.

Аб огледа групичката и претърси с поглед гората за следи от противника.

— Какво става тук, Дел?

Джулия зачака да чуе какво ще каже малкият ѝ брат. Ако признаеше истината, и двамата щяха да умрат. Изобщо не ѝ хрумна да

се запита защо само заради няколко потайни срещи с Райън Мърфи беше готова да жертва живота си. Дел прочете това в очите ѝ и кимна. Тя му помогна да се изправи.

— С Дел се спречкахме малко. Отчето се опита да ни разтърве, но... — Джулия разпери ръце. — Наложил се да го ударя.

Братята ѝ се отпуснаха от обяснението. Прибраха оръжията си и започнаха да закачат Дел. Преди да тръгне, той безмълвно ѝ каза:

— Предателка.

Джулия изтръпна. Дел нямаше да забрави случката. Обърна се към свещеника и установи, че той я гледа с безкрайно любопитство.

— Какво му каза?

— Една тайна. Аз пазя неговата, а той — моята.

— И всичко това заради една целувка от врага? Струва ли си да жертваш любовта на брат си за един миг наслада?

Джулия се почувства глупаво.

— Ти пък какво разбираш от тези неща, отче?

Той извърна поглед.

— Много повече от другите хора.

— А по-добре ли щеше да бъде да ги оставя да го убият?

Конър сви рамене.

— Май съвсем се обърках. Откакто съм дошъл в Бейтс, слушам за омразата между дърварите и соколите. Братята ти са дървари по рождение, а Мърфи са предани до гроб на Съюза. Това е достатъчно, дори и да я нямаше враждата между семействата ви. На всичкото отгоре не можеш да подминеш участието на Райън в нападенията на соколите. — Джулия сведе глава. — Виждам, че ти е разказал. Признал е грешката си и съжалява за нея, но въпреки това той е осакатил майка ти, а ти си готова да се жертваш за него. За един мъж, който е дал обет да служи на каузата си. Вероятно точно тя го е довела тук тази вечер да шпионира твоите близки и да ги предаде, ако може.

Джулия трепна. Изобщо не ѝ бе хрумвало да попита какво правеше Райън тук. Радостта ѝ надделя над разума. Трябваше да си даде сметка за истината. Райън не беше дошъл на бала заради нея, а да шпионира. А тя спаси проклетия му живот.

Как можа да забрави каква униформа носеше той, макар и да не беше с нея тази вечер? Сякаш всяка негова целувка бе отнемала

частица от разума ѝ. Все пак не можеше да повярва, че страстта и нежността му са били фалшиви.

Но какво разбираше Джулия от мъже? Познаваше само братята си. Те бяха готови на всичко за каузата си. Защо Райън Мърфи да е различен от тях? Освен всичко той носеше и униформа, която му позволяваше да прави каквото си иска с враговете си. Колко пъти се кълнеше, че ще мрази до гроб нападателите на майка си? А сега, щом срещна един от тях, само търсеше причини да го оправдае и да му прости. Двамата с Райън имаха повече основания да се мразят, отколкото да се обичат.

Тогава защо мислеше само за любов, когато погледнеше в тъжните му сини очи?

Сякаш цяла вечност Райън прекара спотаен в тъмнината, докато чуе тропот на коне, каруца и мъжки гласове. Изчака още малко конниците да отпрашат на север, оставяйки назад каруцата.

Накрая изпълзя от прикритието си и се запромъква през сенките, танцуващи на лунната светлина. Стараеше се да не слуша предупредителния глас, който му шепнеше да се прибира в лагера. Не биваше да се мотае тук сам сред враговете.

Откакто я видя на светлината на фенерите, Райън изобщо не мислеше с главата си, още по-малко пък действаше разумно. В нейно присъствие го обземаше необичайно спокойствие. Омразата, която отглеждаше от малък, изчезваше, стопяваха се парещите угризения и болката. Това спокойствие го привличаше като нея самата. Не можеше да зачеркне влечението, както не можеше да отрече и клетвата си. В него се бореха две личности — едната жадуваше за спокойствието с Джулия, а другата искаше смърт за всичките ѝ близки.

На един прозорец на втория етаж на къщата гореше свещ. Райън се промъкна край дърветата, вперил поглед в светлия квадрат. Изглежда, вторият етаж беше строен по-късно, защото прозорчето беше вградено в покрива на основната сграда. Изведнъж някой дръпна завесата и на прозореца се появи силует. Беше Джулия с разпуснати коси, посребрени от луната.

Тя се облегна на перваза, подпря глава на ръката си и се загледа в небето. Райън замечта да се превърне в ръкавица, за да докосне бузата

й, и в този миг тя въздъхна.

— О, боже мой.

Дори само гласът й, колкото и да бе тъжен, успокои болката му. Промъкна се по-близо. Сега разбираше защо мухите винаги летят към светлината на фенера, примамени от топлината и светлината към сигурна смърт.

— Защо трябва да е точно той? Защо все искам невъзможното?
— промърмори Джулия.

Шептеше, но тишината на нощта донасяше до него думите й, сякаш ги изричаше в ухото му.

— Аз съм Колтън. Живея, за да се грижа за майка си. Да помагам на баща си. Да бъда предана на семейството си и неговото дело. Защо за едно негово докосване съм готова да се отрека от баща си и от името си?

Райън излезе от сянката, бързо прекоси откритото пространство между храстите и къщата и застана точно под прозореца й. Джулия обаче беше така погълната от размишленията си на глас, че изобщо не го забеляза.

— Какво толкова има в едно име? Ако той не се казваше Мърфи, щяха ли чувствата ми да бъдат толкова престъпни? — Тя въздъхна. — Да. Личността му е по-важна от името. Онова, в което вярва, е право. Но не и хората. Онези, които нарича приятели, и другите, които смята за врагове. Той е войник на Федералния съюз. Дори и да не се казваше Мърфи, щеше да е отрова за мен.

— Можеш да ме наричаш както искаш, ако това ще ти помогне
— обади се тихо Райън.

Джулия затаи дъх и Райън разбра, че го е чула.

— Кой е там? — попита тя.

Райън се отместил от стената и застана на светло.

— Името ми ме превръща в твой враг, затова няма да го споменавам.

Тя ококори очи и се надвеси през прозореца, забравила, че е почти гола.

— Какво правиш тук? — прошепна. — Ако някой те види, ще те застреля.

Райън изобщо не я чу, прехласнат по гърдите й, които се подаваха от дълбокото деколте на нощницата. Следващите думи вече

го стреснаха.

— Райън, ако те видят, ще те застрелят на място.

Опасността и близостта на Джулия го накараха да се почувства по-жив от всякога. Той се ухили на изплашената ѝ физиономия, събу ботушите си и се закатери по стената.

— Какво правиш?

Бавно и внимателно той се изкачи до покрива и коленичи до прозореца ѝ. Действията му я изпълниха с подозрение, тя се погледна и ужасено прикри гърдите си с ръце. Тръгна да отстъпва, но Райън се пресегна и я спря. Докосна само за миг топлата плът на китката ѝ, но това му бе достатъчно да изстене от желание.

— Не си отивай — прошепна той. — Няма да ти причиня болка.

Тя се поколеба и след това остана, сякаш привлечена от опасността.

— Не се страхувам за себе си, а за теб. Ще те убият — изрече последните думи бавно и отчетливо, като че ли обясняваше на малоумен.

Може и така да беше. Райън въобще не осъзнаваше постъпките си напоследък.

— Но тях ги няма — заспори той. — Чух ги да заминават.

— Баща ми обаче е тук.

Райън разпери ръце и се огледа.

— Къде е?

— Вътре. На първия етаж, спи с мама.

— Леко ли спи?

— Не. Спи толкова дълбоко, че и покривът да падне на главата му, няма да се събуди.

— Тогавя и двамата сме в безопасност, ако пазим тишина.

Джулия смръщи вежди и още по-плътнo обгърна гърдите си с ръце.

— Само за минутка, моля те. — Райън протегна ръка към нея, но тя се обърна на другата страна. Накрая се предаде и я прие. Седна на перваза и той се настани срещу нея.

— Не трябваше да ме слушаш какво си говоря. Опитвах се да проумея това, което ни се случва. Каквото и да е то. Говорех сама на себе си.

— Но говореше за мен.

— За теб, а не на теб.

Райън кимна.

— Извинявай. Нямах намерение да те подслушвам. Просто се озовах тук. — Той изчака секунда, попивайки топлината на пръстите й. Никога не беше седял така с жена, един до друг, с преплетени ръце. Колко много беше изпуснал. — Имаме тежък проблем, Джулия.

— Знам — въздъхна тя.

— Никога не съм изпитвал такива чувства към друг човек. Непрестанно мисля за теб. Единственото, което искам, е да бъда с теб. Уж се сбъдна най-голямата ми мечта: станах войник. От малък мечтаех за това. А ти си мой враг.

— Не съм ти враг.

— Не си ли?

Тя го дръпна за ръката.

— Не съм — твърдо му повтори.

Райън зарея поглед в далечината. Това беше вече нетърпимо.

— Ти беше ли във фермата на Самуел?

— Не.

Тя въздъхна с облекчение.

— Знаех си, че не си способен на такова нещо.

— Съгласен съм, че те прекалиха. Но и аз можех да се озова там и щях да бъда длъжен да изпълня заповедите на моите командири.

— Да бесите старци и да биете деца? Не мога да повярвам, че си готов да допуснеш подобно нещо.

— Аз съм войник. Изпълнявам каквото ми наредят. Съгласен съм, че стореното на доктор Самуел е позорно, но Джеси Джеймс не е дете. Съмнявам се, че изобщо някога е бил.

— Е, сега го довършихте. Той побесня и избяга при Куонтрил.

— Зная. За толкова много неща ще трябва да се плати.

Замълчаха, погълнати от мисли за всичко, което се случи и което предстоеше. Двамата се намираха на противоположните страни в една невъзможна война. Понякога тя сякаш се водеше само между Канзас и Мисури — уголемено и по-кърваво копие на семейните вражди, които от край време разкъсваха района. Останалата част от страната изглеждаше толкова далеч от битката между двата щата, която сигурно щеше да продължи и след края на истинската война.

— За да шпионираш ли дойде на бала? — попита Джулия. — Или за да ме видиш?

Надеждата в гласа ѝ едва не разби сърцето му, но трябваше да каже истината.

— За да шпионирам.

Джулия извърна поглед към ширналите се на север ниви, където бяха избягали братята ѝ.

— И тук ли дойде за това?

Той стисна ръката ѝ, за да я накара да го погледне.

— Не. Тук съм само заради теб.

Вместо да му се усмихне, както той се надяваше, тя нацупи устни.

— И как да ти вярвам, след като си шпионин?

— Кълна ти се в... — Той се огледа наоколо. — В... луната.

— Не — ядоса се тя. — Недей да ми се кълнеш в луната, защото тя се появява само през нощта и изчезва при зори. И твоята клетва ли ще се стопи със зората?

— Тогава в какво да ти се закълна?

Тя се вгледа дълбоко в очите му и накрая се усмихна, както той искаше.

— Няма нужда да ми се кълнеш. Достатъчно е да ми дадеш дума и ще ти повярвам.

— Защо?

— Ти веднъж ми каза истината, без дори да те питам. Защо да ме лъжеш сега? — Тя измъкна ръката си от неговата и коленичи на перваза, за да се доближи до него. — Ела тук.

Очарован и омагьосан, Райън се наведе към нея. Тя се подаде още повече от прозореца. Лекият нощен бриз развя косата ѝ и един кичур погали лицето му.

— Целуни ме — прошепна тя и гласът ѝ го притегли към нея.

Той нежно докосна устни до нейните и сякаш всичко друго на света престана да съществува. Как бе възможно една целувка да го накара да се чувства така, като че ли тя галеше цялото му тяло с кадифените си пръсти?

Джулия се отдръпна леко и вдигна очи към него.

— Устните ти не лъжат. Ти изпитваш същото като мен. Аз никога не бих те излъгала, Райън. Не бих могла. Ще повярвам, че ти никога

няма да ме излъжеш. Никога не си го правил.

От долния етаж се чу тихо стенание и Джулия скочи.

— Идвам, мамо — извика тя и се обърна пак към Райън. —

Трябва да тръгваш — прошепна му тя. — Веднага.

Тя тръгна да слиза от перваза, но Райън я спря.

— Ако имаш нужда от мен, обади се на Кон и аз ще дойда.

— Кон?

— Свещеникът от църквата на хълма.

— А за какво можеш да ми потрябваш?

— Нямам представа. Но се ужасявам от мисълта, че те оставям сама с братята ти.

— Че аз цял живот живея сама с тях — засмя се Джулия.

— Но сега не си вече сама.

Лицето ѝ светна, тя стисна ръцете му и го целуна силно по устата. Женски глас повика отново името ѝ.

— Тръгвай бързо.

Райън се спусна по ръба на къщата и скочи безшумно на земята. Нахлузи ботушите си и вдигна за последен път поглед нагоре.

— Какво е това, което бушува между нас? — попита той.

— Не зная — усмихна се тя тъжно и нежно. — Но Господ да ни е на помощ.

На разсъмване Райън се промъкна в палатката. Щом легна с надеждата да поспи един час, Джейсън скочи и почна да бърбори.

— Какво стана? Кого видя? Какво чу? Ще ги пипнем ли днес?

Райън изстена, обърна се към стената и се зави през глава с одеялото. Джейсън — който трудно се спираше пред нещо, най-малко пък пред едно нищо и никакво войнишко одеяло — пресегна ръка и отметна завивката с такъв замах, че тя падна на земята.

— Джейсън... — изръмжа Райън и се завъртя към брат си.

Джейсън грабна одеялото и му се ухили.

— Разкажи ми и ще те оставя на мира.

— Нищо не е станало. Никого не видях. Нищо не чух. Днес няма да ходим никъде. Сега ми върни одеялото, преди да съм те приспал завинаги.

Надигна се и се опита да си вземе завивката, но Джейсън се оказа по-бърз и го хвърли надалеч. Усмивката му посърна и на физиономията му се изписа разочарование.

— Цяла нощ те няма и нищо не си научил?

— Нищо. — Райън стана и взе одеялото. Легна и затвори очи.

— А тя там ли беше?

Каза го тихо, но думите сякаш отекнаха като гръм.

— Кой?

— Знаеш кой. Девойчето на Колтън.

— Защо трябва да е била там? И какво общо имам аз с нея?

— Ами ти й каза името. — Джейсън се изкашля. — В съня си.

Райън изруга.

— Рай, като те подкачах за нея одеде, само се шегувах. Но после... Е, ти стана съвсем друг. Като едно време, преди мама... — Джейсън внезапно млъкна.

Райън го погледна ядосано. Не му харесваше накъде бие Джейсън. Брат му винаги забелязваше прекалено много неща.

— Откъде ти хрумна, че момичето на Колтън има нещо общо с моята промяна? Ако изобщо съм се променил, защото аз не мисля така.

— Ами изведнъж се сетих как татко ни разправяше какъв самонадеян глупак бил, преди да срещне мама.

— И аз ли съм самонадеян?

Джейсън въздъхна. Хич не обичаше да наранява нечий чувства.

— Ти си най-страхотният брат на света. Спасявал си ми живота, и то неведнъж. Но откакто мама почина, стана много избухлив, меко казано. Очите ти са едни такива студени, освен ако не гледаш мен или Катлийн. А устата ти... е, вече почти не се усмихваш, Рай, пък имаш такава хубава усмивка.

— Нещо друго? — измърмори Райън.

— Ами това, например.

— Кое?

— Гласът ти. Непрестанно се караш на хората. Хайде, в армията може. Но вкъщи е малко прекалено.

— Ясно. Накъде биеш?

— Откакто срещна онова девойче, Джулия, почна повече да приличаш на брата, с който отраснах. И просто си помислих, че сигурно наистина я харесваш, както те подкачах.

— И тъй да е, какво от това?

— Ами ще стане голяма беля. Татко ще побеснее. А нейните братя най-вероятно ще те убият, ако баща ѝ не го стори пръв.

— Имаш право.

— Но пък ако ти я харесваш, Рай, и ако тя те харесва... — Брат му млъкна.

— Да?

— Ако бях на твоето място, щях да направя всичко възможно да бъда с нея.

— Тъй ли? Ами татко? Не мисля, че много ще се зарадва, макар че мама беше всичко за него. Толкова я обичаше, че не е същият, откакто тя почина.

— И ти не си същият.

— А трябва ли да бъда? Да се преструвам, че мама е жива?

— Не, не твърдя такова нещо. Но с какво ти помогна, че отиде при соколите? По-добре ли се почувства, че стана същият като хората, които убиха мама и осакатиха Катлийн?

Райън понечи да го прекъсне и Джейсън продължи на един дъх:

— Просто се опитвам да ти кажа, че ако харесваш онова момиче, не трябва да позволяваш нищо да ви попречи да бъдете заедно. Може би тя ще те направи щастлив, Рай.

— Ами ако трябва да изоставя всичко, което съм искал и обичал, за да бъда с нея? Армията, фермата, семейството?

— И обета ти пред мама?

Райън се подпря на лакът и погледна брат си.

— Какво разбираш ти от това?

— Може и да бях само на единадесет години, но не съм глупав. Мама никога не би се съгласила да рискуваш живота си заради нея. Тя имаше нежна душа.

— И не заслужаваше да умре по този начин.

— Така е. Но съм сигурен, че сега се обръща в гроба, като гледа какво става с теб. Тя те обичаше толкова много. Разчиташе на теб.

— И виж докъде я докара това.

— Някога ще преодолееш ли тази трагедия и ще почнеш ли да си гледаш живота?

— Не съм сигурен, че ще мога. Дал съм обет. Имам дълг.

— Престани, Рай, просто се опитай да забравиш.

— Как?

— Може девайчето на Колтън да е първата крачка в правия път.

— Или по пътя към ада.

Джейсън легна на койката си и заби поглед в покрива на палатката.

— Независимо от всичко, аз винаги ще те обичам. Няма значение какво ще направиш или не, дали ще спазиш обета си, или ще го нарушиш. Ти си ми брат и аз винаги ще те обичам. Винаги.

Буцата в гърдите му се стопи и на мястото ѝ остана само глухо туптене, но непозната влага опари очите му. Райън замига, за да прогони мъглата, която премрежи погледа му. По буцата му се стече една капка и той ядосано вдигна глава към покрива. В този момент тръбачът свири сбор и Райън отметна одеялото.

— Проклетата палатка тече — изруга той и нахлузи още топлите си ботуши. На път към изхода изтри „дъжда“ от страните си и за миг се спря. В гърдите му напиреха неизречени думи и чувства, но той разтърси глава и изскочи навън, без да ги изкаже на глас.

Джулия прекара остатъка от нощта до майка си, която отново имаше треска. Пристъпите ставаха все по-тежки и по-продължителни. Майка ѝ чезнеше с всеки изминал ден. Радостта от кратката ѝ среща с Райън се изпари, докато обтриваше лицето ѝ с хладка вода.

Баща ѝ продължаваше да я гледа особено. Дали грехът ѝ не прозираше в очите? Сякаш невидима алена буква беше извезана на гърдите ѝ. Но вместо за прелюбодеяние като в разказа на Хоторн, нейното наказание беше за предателство. Дел си мълчеше, защото в противен случай нямаше да ѝ се размине само с лоши погледи, но въпреки това тревогата ѝ растеше. Когато най-после баща ѝ тръгна на нивата, тя въздъхна с облекчение.

— Как беше балът, мила?

Джулия се усмихна и чак тогава обърна лице към майка си. Не биваше да издава тревогите си пред нея.

— Прекрасен, мамо, прекрасен.

— Радвам се. Заслужавах малко да се забавляваш.

— И така ми е добре, мамо. Харесва ми да стоя при теб. — Джулия се зае да чисти масата, за да скрие пламналото си от лъжата лице. Преди наистина обичаше да стои при майка си, макар че мечтаеше за други светове. Сега мислеше само за следващата си среща с Райън Мърфи. Насае.

— С кого танцува?

Джулия погледна крадешком към леглото.

— С много момчета.

— А някой не ти ли хареса повече от другите?

Майка ѝ определено забелязваше много неща.

— Не съвсем, макар че Тед Чандлър танцува добре. Много е любезен за годините си. Все пак е само на шестнадесет. — Не можа да се въздържи да сравни наум неумелите комплименти на Тед и дългурестото му тяло с дълбокия властен глас и мощна снага на един друг мъж.

— Той замина ли с Куонтрил?

Въпросът на майка ѝ я стресна, както се бе унесла в мечтания по сините очи и жадните устни на Райън.

— Ами говореше за Джордж Тод. Струва ми се, че е с тях.

— Криеш нещо, момичето ми.

Джулия замръзна наред третото поред минаване с парцала по масата.

— Не зная за какво говориш.

— Аз пък мисля, че знаеш. Никога не си ме лъгала. Но сега не мога да те накарам да ме погледнеш в очите. Знаем, че животът ти не е лесен. Зная, че баща ти не е от любящите, а и момчетата... — Майка ѝ въздъхна. — Ако не ги бях отгледала в утробата си, нямаше да повярвам, че са мои. Но животът с тях те направи силна жена. Разумна жена. Или поне се надявам да е така. Разумна ли си, Джулия?

Джулия най-после вдигна глава. Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи.

— Дявол да го вземе — прошепна тя и изтри очи с опакото на ръката си. След миг се овладя и махна на Джулия да се приближи. — Седни тук. — Посочи вечния стол до леглото си.

Джулия седна.

— Те са твои братя, независимо че баща ти ги превърна в убийци. Не са по-лоши от соколите, които ми сториха това... — Джулия едва се удържа да не заплаче. — Или от онези мъже, които искаха да те насилват край потока. Знаеш ли защо не ни нападат повече, както Самуел и другите? Само заради жестокостта на братята ти. Ако тях ги нямаше, щяхме много да пострадаме.

— Зная, мамо.

— Сигурна ли си? Не го забравяй, ако някога се изкушиш да станеш предателка.

Джулия си спомни как Дел я нарече безмълвно предателка и повече не можа да сдържи сълзите си.

— Да, да — кимна майка ѝ.

— Никога не бих навредила на близките си.

— Хм — рече майка ѝ. — Знаеш ли, и аз бях влюбена навремето.

Джулия се сепна от рязката смяна на темата.

— В татко?

Майка ѝ изсумтя.

— Не.

— А татко обича ли те?

— Не бих го нарекла любов, по-скоро е всеотдайност. Аз му бях обещана и ще бъда негова завинаги. Любовта няма нищо общо с това.

Но когато бях по-млада, се влюбих. И докарах само неприятности на себе си и на хората, които обичах.

— Мамо, не знаех.

Признанието я потресе. Никога не бе предполагала, че има такива тайни. Искаше да я разпита, да научи всичко. Но погледът на майка ѝ я спря.

— Няма да допусна на теб да ти се случи същото.

— Няма да ми се случи.

Майка ѝ присви очи и на лицето ѝ се изписа изненадваща решителност.

— Няма да ти се случи — повтори тя.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки и Джулия се обърна да провери да не би да е излязла буря. През отворената врата обаче нахлуваше само юнската жега.

Когато погледна пак към майка си, тя беше затворила очи с лице към стената, сякаш спеше.

Остана на стола до леглото и въпреки че слънцето стопляше къщата, тя не спираше да трепери.

— Кон! Конър Съливан, къде си?

Викът на Шеймъс Мърфи стигна чак до покоите на Конър, където той се приготвяше за вечерня. Разтревожен, че нещо може да се е случило с Райън или Джейсън, Конър надяна расото си и хукна по чорапи към църквата.

— Ето те най-после. Тъкмо реших, че си тръгнал на някое поклонение да вършиш добри дела.

На лицето на Шеймъс грееше широка усмивка и Конър малко се успокои. Миг по-късно обаче забеляза, че Катлийн крачи в дъното на църквата и тревогите му се върнаха.

— Какво прави Катлийн тук?

Конър знаеше колко се стряска момичето при всяко напускане на дома. Нямаше представа как Шеймъс е успял да я доведе чак дотук. Говореха, че тя отказва да се качи на кон, откакто се върна вкъщи преди няколко месеца.

— Както знаеш, с моите подвизи във войната в Ирландия съм живо съкровище за наш'та армия от хлапаци. Старото ми приятелче

Том, генерал Юинг да кажа, ме уреди за командир в Четвърта кавалерия на Канзас.

— Какво? — Конър отмести поглед от Катлийн, която се бе сгушила в най-тъмното ъгълче на църквата.

— Реших да не чакам повече дърварите да ми дойдат на крака. Тръгвам на бой с тях. Щом момчетата ми могат, значи и аз ставам.

— Ами Катлийн?

По лицето на стареца пробяга сянка на тъга.

— Заради Катлийн отивам.

— Не мога да те разбера.

— Отначало стоях далеч от битката заради момчетата. Райън беше с полицията, а Джейсън беше малък. После Катлийн се върна у дома и... — Гласът му се скърши и Конър сложи ръка на рамото му. Шеймъс се изкашля и изправи снага, с което съвсем притесни Конър. — Тя ми разби сърцето. Малкото ми момиченце да се върне толкова мълчаливо и променено. Не можех да я оставя.

— Разбира се.

— Но тъй с нищо не ѝ помагам. Тя не ми говори. От време на време ще кимне или ще ми напише някоя дума, ако се налага. Но не ще да ми разкаже какво се е случило. Питам се вече дали и тя знае.

Шеймъс засрамено потърси дъщеря си с поглед.

— Трябва да направя нещо, да ги накарам да си платят за всичко, което ни сториха.

— Кой?

— Проклетите бунтовници, дърварите, но най-вече Колтън.

— Шеймъс, на твоє място щях да оставя Колтън на мира.

— Ами? Че нали затуй ходиш с пола, отче — ухили се Шеймъс.

Конър трепна от внезапно появилата се жестокост в гласа му. Разбираше, че Шеймъс е наранен, гневен и отчаяно страда за жена си, но едва сега осъзна, че старецът беше на ръба на лудостта. Човешкото сърце не беше пригодно да понесе толкова много смърт и болка.

— Доведох я при теб.

— Какво? — Конър сякаш беше забравил всички останали думи.

— Грижи се за нея, все едно, че ти е родна сестра. Войната скоро ще свърши, само да ми дадат пушка, и ще видят те.

— Но тя не може да остане тук с мен.

— Естествено, че може. Тя има нужда от покой. Това нали е църква.

— Но, но, Шеймъс, аз не мога да живея с млада жена.

Шеймъс сбърчи чело.

— Че защо?

— Хората ще почнат да приказват.

— За какво? Ти си свещеник. Пък и почти си ни роднина. Тя ти е като родна сестра. Само теб си има вече.

Конър погледна Катлийн и сърцето му се стопи. Тя не приличаше въобще на момиченцето, с което бе отраснал. Макар че беше с пет години по-голяма от него, двамата бяха играли дни наред из гората в смях и песни. Навремето Катлийн беше много хубаво момиче, косите ѝ бяха с цвят на слънце и пожар, очите ѝ — по-сини от юлско небе, лицето ѝ беше бяло като сметана, а бузите — с цвят на праскови. Обичаше живота и го живееше със страст.

А сега беше бледа сянка, с помръкнала коса и безжизнени очи. Не говореше, никога не се усмихваше. Конър бе опитал да разчупи черупката ѝ, но без успех. Сигурно би съумял да ѝ помогне, ако беше по-добър свещеник. Но пък ако беше по-добър човек, Катлийн въобще нямаше да изпадне в това състояние.

Като истински божи служител Конър прости на дърварите, които избиха семейството му. Но всяка нощ се молеше да намери опрощение и за онези, които убиха обичната му Катлийн.

— Конър?

— Да?

Конър се отърси от спомените си и видя, че Шеймъс му маха с ръка пред лицето.

— На теб говоря, синко. Къде се отнесе?

— Тук съм, Шеймъс.

Конър склочи ръце пред гърдите си — навик от дългите години, прекарани в молитва. Молеше се и сега. Какво да прави? Един поглед към Катлийн му стигаше, за да се досети за отговора. Не можеше да ѝ откаже, или по-скоро не можеше да откаже на себе си още един опит да ѝ помогне. Вероятно и този път щеше да се провали, но тя беше тук, и той не можеше да откаже. На себе си.

Конър си позволи да наругае безмълвно Райън. С обета си приятелят му предизвика необратими сътресения в живота на много

хора. Спомни си думите му за неизбежната съдба. Сега Конър също усещаше нейните повеи.

— Добре — троснато рече той и се опита да успокои гласа си. Шеймъс като че ли не забеляза вълнението му. — Ще се грижа за нея, докато се върнеш. Ами фермата?

— Продадох животните, заключих къщата, а Катлийн си носи вещите. Ще съм ти благодарен да наглеждаш имота от време на време, да не вземат Колтънови да се нанесат.

— Ами ако го направят?

— Обади ми се. Ще бъда с момчетата и веднага ще долетим да ги изгоним.

Конър кимна, макар че никога не би се обадил за такова нещо на Мърфи. Все едно да драсне клечка кибрит в копа сено.

Погледна изпитателно Шеймъс. Ами ако точно това му беше целта? Ако Колтън се настанят в изоставената ферма, Шеймъс щеше да има основателна причина да стовари върху им цялата федерална армия на Канзас.

Е, Конър нямаше намерение да играе в игричката на Шеймъс. Щеше да се грижи за Катлийн като добър свещеник. Шеймъс доведе дъщеря си и положи студената ѝ отпусната ръка в неговите. А Конър се помъчи с всички сили да забрави колко много бе обичал това момиче преди години.

8

Джулия все по-често заварваше родителите си да си шептят нещо тайно и безпокойството ѝ растеше с всеки изминал час. От време на време баща ѝ тръгваше в неизвестна посока с коня си, а майка ѝ отказваше да ѝ обясни защо.

Страхуваше се, че Дел бе издал тайната ѝ и сега баща ѝ кроеше планове да убие Райън. Макар че смело заплаши брат си със сурово наказание, не беше убедена, че ще намери сили да го хвърли на вълците. Каква полза да пострада и той, след като истината излезе наяве? Противно на възпитанието си, Джулия не понасяше отмъщението.

Мама, която ѝ беше единственият приятел — преди да срещне Райън — внезапно започна да се държи с нея като с непозната. Треската премина и за пръв път от година болната се вдигна от леглото и се облече. Стоеше на верандата и гледаше гората, като че ли очакваше гости или нападатели. Отказваше помощта ѝ и на Джулия вече ѝ се плачеше от ужас, че всичко в живота ѝ се разпада. Продължаваше да върши мълчаливо другите си задължения в очакване да бъде наказана, макар че не беше сигурна какво престъпление е сторила.

Наказанието се оказва съвсем различно от подозренията ѝ и я свари неподготвена.

Една вечер баща ѝ доведе Тед Чандлър на вечеря. Само по себе си това не беше необичайно. Ако бунтовниците се криеха някъде наблизо, баща ѝ обикновено викаше някое от момчетата да вземе храна за всички. Тед пристигна сам, но видът му изобщо не подсказваше, че идва от гората. Беше докаран в най-хубавия си костюм, а светлорусата му коса беше пригладена назад, още влажна от банята. Без партизанската си униформа и оръжията изглеждаше още по-малък. Баща ѝ го покани да седне на масата и той хвърли свенлив поглед към Джулия.

— Я виж ти, кой ни е дошъл на гости — плесна с ръце баща ѝ, като че ли те не виждаха.

Джулия разтревожено обърна глава към майка си, но тя избягваше погледа ѝ. Изтръпна. Нещо ставаше. Нещо, което тя не разбираше. Нещо, което положително нямаше да ѝ хареса.

Вечерята беше много загадъчна — баща ѝ говореше прекалено гръмогласно за малката компания и толкова весело, че чак беше неестествено. Майка ѝ пък мълча през цялото време и не докосна храната си. Само стоеше, забила поглед в чинията. Тед кимаше енергично на всеки въпрос, поглъщаше с апетит храната си и поглеждаше към Джулия твърде често. Джулия ги наблюдаваше един по един и ѝ ставаше все по-страшно.

След като се нахраниха, Тед стана и ѝ подаде ръка.

— Ще се разходиш ли с мен? — покани я той.

Джулия погледна баща си. Явно веселието му бе предназначено само за Тед, защото сега се намръщи на колебанието ѝ и посочи вратата. Потърси помощ от майка си, която се стараше да гледа безучастно, но в очите ѝ се четеше съмнение.

— Мамо? — попита объркано Джулия.

— Върви, детето ми. Аз съм добре. Тед иска да ти каже нещо.

Тед я хвана под ръка и я поведе към вратата. Майка ѝ и баща ѝ доволно кимнаха, като че ли двамата с Тед вършеха нещо особено умно. Джулия следваше кавалера си, без да разбира какво става. Да не би да се е случило нещо ужасно с някой от братята ѝ? В такъв случай баща ѝ нямаше да се смее, колкото и фалшива да бе усмивката му.

Прекрачи прага, и веднага я лъхна прохладата на настъпващата вечер. След душния влажен ден залезът носеше свежест и отмора. Червеното кълбо на слънцето още плуваше на запад и обагреше хоризонта в оранжево, розово и виолетово. Джулия обожаваше този миг от деня. Колко жалко, че няма да може да му се наслади тази вечер.

Тед я отведе далеч от къщата, но спря на достатъчно разстояние от гората. Със свенлива усмивка пусна ръката ѝ и зарея поглед към залеза.

— Ще има буря — каза той.

— Наистина ли?

Тед кимна и посочи към небето.

— Виждаш ли как хоризонтът лилавее, а линията между небето и земята трепти?

— Да — съгласи се Джулия, въпреки че изобщо не гледаше към небето, а към Тед. Рядко бе чувала от него повече от три думи и те обикновено бяха „благодаря“ и „да, госпожице Джулия“. Изненада се, че той може да води сносен разговор, макар и за времето.

— Тази лилава линия означава, че от запад идва буря.

Джулия измърмори неясно нещо в отговор. Разходка. Разговор. Времето. Ситуацията започна подозрително да ѝ мирише на ухаждане или поне така ѝ се струваше, защото никога не я бяха ухаждали. Но защо едно шестнадесетгодишно момче, поело по пътя на войната, ще тръгне да ухажда двадесетгодишна жена, обречена да се грижи за болната си майка?

— Тед, имаш ли да ми казваш нещо?

Той се изчерви до ушите и воднистите му сини очи заблестяха някак зловещо.

— Да не би да се е случило нещо с момчетата? — попита Джулия. Братята ѝ бяха жестоки, но независимо от това тя трепереше да не загинат или да не ги пленят.

— Не. — Тед бавно възвръщаше нормалния цвят на лицето си. — Аз поне не зная нищо. Полковник Куонтрил отведе хората си на север. Не съм чул да са имали прекеждия.

— Тогава какво? — Джулия несъзнателно повиши тон и двамата се стреснаха. Тя едва сдържаше нервите си.

Тед изпъна снага, сякаш получи команда „Мирно!“, погледна я в очите и сложи ръце на раменете ѝ.

— Това — рече той и я целуна.

Джулия замръзна от изненада. Очевидно доволен от себе си, Тед затвори очи, забодя палци в раменете ѝ и я привлече по-близо. Хапеше ужасно грубо устните ѝ, но когато вкара език в устата ѝ, тя не издържа и го отблъсна. Замахна и го зашлеви с всичка сила, без изобщо да мисли.

Макар и млад, Тед беше възпитан по законите на бунтовниците. Още преди пръстите на Джулия да се отпечатат в червено на лицето му, той измъкна пищова си и го опря под брадичката ѝ. Тя се вгледа в очите му, втрещена от промяната у него. От срамежлив млад ухажор Тед внезапно се преобрази в жесток убиец.

— Какво правиш, по дяволите? — прошепна му тя, внимавайки да не я чуе баща ѝ. Тед не си направи труда да говори тихо.

— Взимам си своето.

Джулия сигурно щеше да се свлече на земята, ако не беше опряното в брадичката ѝ дуло на пистолет.

— Какво?

— Ти си моя.

Джулия прихна да се смее, което не беше добра идея, но не можа да се въздържи.

— Струва ми се, че грешиш. Като сме танцували заедно, не означава, че можеш да ме целуваш, Тед Чандлър. И по-добре прибери този пистолет, преди баща ми да се е появил. Няма да му хареса как ме опипваш, а заради пистолета сигурно ще вдигне луд скандал.

Тед пристъпи още по-близо до нея и плъзна дулото на пистолета по шията ѝ чак докато студеният метал опря до гърдите. Джулия не смееше да мръдне, приковала поглед в лицето му. Опитваше се да прецени дали ще успее да му отнеме пистолета и да го удари с него по главата. Съдейки по изражението му, шансовете ѝ бяха много малки. Той се надвеси над нея и прошепна в ухото ѝ:

— Не мисля, че баща ти ще се разтревожи особено, като се има предвид, че точно той те даде на мен.

Джулия се дръпна от горещия му дъх, готова да го скастри. Един поглед към физиономията му обаче бе достатъчен думите да заседнат в гърлото ѝ. Осъзна, че много е подценила жестокостта му. В очите му тя видя същата безгранична омраза, която беше срещала неведнъж през живота си. Той щеше да вземе на всяка цена каквото искаше, а в този момент очевидно желаше нея.

Тя отстъпи няколко крачки, за да се отърве от студеното твърдо желязо, притиснато в гърдите ѝ. Тед се усмихна, но не с невинната, чаровна усмивка, която тя помнеше. Гримасата му повече приличаше на злобно зъбене и Джулия така се изплаши, че хукна, без да се обръща, и тича чак до вкъщи.

Завари майка си да плаче, а баща ѝ да стои до нея с гузен поглед. Доскоро Джулия щеше да се втурне към майка си, за да я успокои, но този път не направи опит да се приближи.

— Вярно ли е това, което онзи твърди? — попита тя баща си.

— Не виждаш ли, че майка ти е разстроена? — сгълча я той.

— Аз съм разстроена! Той твърди, че ти си ме дал на него. Истина ли е?

Майка ѝ изхлипа и зарови лице в завивките. Баща ѝ се поколеба, после сви юмруци и тръгна към нея. Джулия реши, че няма да му позволи да я уплаши. Този път ставаше въпрос за нейния живот. Досега ѝ бяха повтаряли, че неин дълг е да се грижи за майка си. А сега човекът, който ѝ го натякваше, я бе захвърлил като чувал брашно, проядено от червеи.

Баща ѝ застана толкова близо до нея, че тя трябваше да дръпне глава, за да го вижда.

— Майка ти каза, че се занесяш с момчето на Мърфи. А тя сигурно знае най-добре. Дори чух, че той дошъл на танците. Като нищо ще избягаш да му станеш любовница и после ще ми се върнеш с някое копеле в корема. Тая няма да я бъде. Няма да допусна да ме превърнеш в посмешище на целия щат, момиченце.

Джулия се почувства лъгана през целия си живот. Собствената ѝ майка я бе предала. Не янките бяха врагът, врагът беше в дома ѝ. Причерня ѝ пред очите от гняв.

— А на някой по ваш избор може да стана любовница, тъй ли? Само да не е Мърфи?

— Кой ти говори за това? — ухили се баща ѝ. — Ти ще се омъжиш за Чандлър, и то възможно най-скоро.

— Да се омъжа за него? Няма. Той е на шестнадесет години.

Баща ѝ я сграбчи за раменете и я разтърси. Зави ѝ се свят, но той продължи да ѝ крещи в лицето.

— Не ме интересува, ако ще да се подмокрят в гащите. Ще правиш каквото ти казвам, чу ли ме?

Тя се отскубна от ръцете му.

— Чух те.

— Дел избра Тед за твой мъж. Щом Дел го е харесал, значи е решил, че става за теб.

Много пъти се бе чудила какво ще е отмъщението на Дел, но това надхвърли и най-ужасните ѝ очаквания. Да остане цял живот прикована до човек като Тед! Това си беше прекалено тежко наказание дори и за една предателка. Трябваше да се досети колко жестоко ще постъпи брат ѝ, но не можеше да събере сили да го признае.

Погледна крадешком майка си, която продължаваше да плаче на леглото. За пръв път в сърцето ѝ нямаше любов и жалост към жената, която ѝ бе дала живот. Сега Джулия се чувстваше предадена — и хваната в капан.

Обърна се към вратата. Там стоеше Тед с прибран пистолет, но все още с ужасната усмивка на лицето си. Капанът щракна.

Трябваше да намери начин да се измъкне, да потърси помощ от някого. Имаше само един изход.

Откакто баща им цъфна в армията и пое командването на техния отряд, Райън и Джейсън бързо почнаха да губят удоволствие от армейския живот. Не че баща им беше лош командир, но беше малко смахнат.

Ставаше все по-фанатичен след поредния ден, в който не успяваха да открият бунтовнически групи. Разкарваше ги от единия до другия край на Бейтс Каунти. Караше ги да минават през гъсти и бодливи храсталаци, които издираха до кръв и хора, и коне. Никой не разбираше как се оправяха в тази местност дърварите. Затова пък Шеймъс Мърфи си беше наумил да стане първият северняк, който ще разгадае тайната им и ще открие лагера на врага.

Навремето Райън се възхищаваше от баща си, като повечето момчета. Неговият баща беше най-големия, най-силния, най-умния и най-добрия. Но Райън порасна, а баща му стана особен. Макар сам да се закле да отмъсти на виновните за опропастения си живот, Райън не можеше да приеме омразата, която изпълни душата на баща му. Имаше чувството, че родният му баща е изчезнал и в кожата му живее друг човек.

Като добър войник и син, Райън изпълняваше съвестно всички заповеди. Но нещо го глождеше и не му даваше мира. Струваше му се, че изпуска нещо важно. Денонощното преследване, което неизменно завършваше с неуспех, увеличаваше тревогите му. Чашата преля, когато едно младо момче му донесе съобщение от отец Конър.

„Ела бързо. Не казвай на никого.“

— Дявол да го вземе! — Райън не можа да измисли нищо друго. Що за съобщение бе това? Какво означаваше? Неприятности? Смърт? Болест? За кого се отнасяше?

Тъй като Конър бе поел грижа и за Катлийн, Райън трябваше да се отзове. Всъщност никога не би му хрумнало да го пренебрегне. Конър съвсем не беше известен като нервен и притеснителен човек.

Но да не казва на никого — това пък какво означаваше? Ако нещо беше станало с Катлийн, баща му и Джейсън също трябваше да дойдат с него. Райън хвърли бележката в огъня и тръгна да издирва баща си. След като Конър така го съветваше, той нямаше да каже на никого. Само трябваше да измисли някоя правдоподобна лъжа, за да си издейства разрешение да отиде до църквата и после да внимава да не го гръмнат по пътя.

Конър се молеше горещо за сила и мъдрост. За някакъв знак. Какво трябваше да направи?

Момичето на Колтън се появи на вратата му, бледа и разтреперана, но без сълзи. Обясни му, че Райън ѝ казал да потърси свещеника, ако има нужда от помощ. Проклет да е Райън Мърфи. Конър никога не беше помагал на човек в живота си.

Въпреки всичко веднага изпрати съобщение до Райън. Ако армията бе някъде наблизко, приятелят му трябваше да дойде преди изгрев-слънце. А дотогава Конър настани Джулия да спи при Катлийн.

Как така се озова с две жени в леглото си! Господ наистина умееше да се шегува. Но защо го правеше все с Конър Съливан?

Мина повече от седмица, откакто Катлийн живееше при него. Още не бе продумала, макар че Конър често ѝ надуваше главата. Нямаше представа защо си мисли, че може да разсее болката ѝ. Не беше голям изповедник. Всъщност не го биваше и за нищо друго. Ако бе събрал смелост да се противопостави на баща си преди много години, Катлийн нямаше да е в това състояние.

А може би самото ѝ присъствие беше знак. Изпитото ѝ от болка лице, посивялата коса, помръкналите очи му показваха какво се случва, когато се отрича любовта. Като гледаше Катлийн, как можеше да отрече любовта на Джулия Колтън към Райън независимо от легендарната вражда между семействата им? Конър би следвало да

знае най-добре от всички, че човек трябва да следва сърцето си, пък каквото ще да става.

След смъртта на майка си Райън се промени до неузнаваемост. Жизнерадостното момче, което мечтаеше да стане герой, се превърна в мрачен мълчалив мъж. Водеше се единствено от обета, който никога не трябваше да дава. Нападението над фермата на Колтън утежни още повече угризенията, които и без това го измъчваха.

Ако Райън продължеше по същия път, със сигурност щеше да намери смъртта си. Но онази нощ на танците в хамбара Конър забеляза в очите на приятеля си частица от стария Райън. Тя се появяваше всеки път, когато той погледнеше момичето на Колтън. Джулия му вярваше, че той може да промени света или поне нейния свят. Може би Райън имаше нужда точно от това — от безрезервно доверие. От някой, който да му прости всичко, за да може и той да си прости.

Щом Джулия Колтън можеше да събуди радостта в Райън, щеше ли да успее да го отклони от самоунищожението? Ако Конър вярваше в Бога, трябваше да повярва и в силата на любовта над омразата. А ако не вярваше в Бога, най-добре смъртта да го порази още сега. Защото на Конър му бе останал само Господ.

Конър изохка и се размърда. Коленете го боляха от мраморния под.

— Дай ми знак, Господи, само веднъж, моля те, дай ми знак — мълвеше той.

Вратата на църквата се отвори. Студен вихър, носещ гръм и буря, нахлу и изгаси свещите на олтара. Конър седна на земята и се послуша, но ако Господ му говореше нещо, той не го чуваше.

Тогава забеляза, че вятърът е обърнал страниците на книгата, която лежеше разтворена между свещите. Бавно се изправи на крака, обзет от надежда, че най-после е получил знак. Запали една свещ, сведе глава над книгата, прочете стиха и на лицето му изгря усмивка.

Тайнството на брака. Обет за любов пред целия свят.

Господ му бе дал отговора. Най-после.

Джулия се събуди и видя, че е сама. Учуди се, че е успяла да се унесе, след като цяла нощ тича с всички сили към църквата, за да разкаже трагедията на свещеника. Очакваше той да ѝ нареди да

изпълни волята на майка си и баща си, да я потупа по главата и да я изпрати вкъщи да се омъжи за Тед. От тази мисъл ѝ ставаше все по-лошо. Никога нямаше да се даде на Тед Чандлър. По-скоро щеше да умре.

В светлината на утрото тази среднощна клетва ѝ изглеждаше малко мелодраматична, макар че това не означаваше, че нямаше да я изпълни. Не възнамеряваше да прекара живота си с хлапе, което вадеше пистолет на жена и я наричаше своя, като че ли говори за крава. И дума не можеше да става да го целуне още веднъж, а други интимности бяха съвсем невъзможни. Но как, боже мой, да обясни това на родителите си?

Джулия седна в леглото, огледа се и видя, че сестрата на Райън вече е излязла от стаята. Когато Конър ги представи една на друга, Джулия не пропусна да отбележи иронията на ситуацията — Мърфи и Колтън в едно легло. Това ѝ напомни за един друг представител на семейство Мърфи, с когото на драго сърце би споделила постелята си и лицето ѝ пламна.

Впечатли я, че не научи другото име на Катлийн. Свещеникът я представи като Катлийн Мърфи, сякаш за него тя завинаги щеше да си остане с моминската си фамилия. Може би никой не искаше да говори за съпруга ѝ.

Катлийн бе станала жертва на дърварите и оттогава не говореше. След като се запозна с Джулия обаче, тя кимна сериозно и отметна завивките, за да ѝ направи място. Джулия се засрами, че това момиче — страдало далеч повече от нея — приемаше да сподели леглото си с врага, без да трепне. Катлийн Мърфи можеше да бъде пример за търпимост.

Когато свещта угасна и Катлийн заспа, Джулия отвори очи в тъмнината и се замисли за трите деца на Мърфи. Всички имаха невероятно красиви сини очи с една и съща форма и спотаени сенки в тях. Но всеки криеше сенките по свой начин. Джейсън се смееше и шегуваше, но тъгата никога не напускаше погледа му. Катлийн мълчеше, очите ѝ гледаха сериозно и уверено, но агонията прозираше и в нея. Райън пък се опитваше да удави болката си в гняв и отмъщение, но така само погребваше по-дълбоко сенките.

Джулия разтърси глава, за да прогони от мислите си образа на Райън. Не биваше да се излежава цял ден, след като всеки момент

някой можеше да я проследи и да я завлече обратно въщи. Джулия бързо се облече и тръгна да търси отец Конър.

Никъде не можа да открие нито него, нито Катлийн. Изглежда, беше сама и това я уплаши. Ако баща ѝ я намери тук, светото място нямаше да го спре да я повлече към дома. Възможно бе дори да доведе Тед и да я принуди да се венчае за малкия главорез пред олтара. Джулия беше решена да не се дава, но знаеше, че баща ѝ ще намери начин да я принуди.

Тъй като нямаше какво друго да прави, тя седна на пейката и се загледа в стъклописа на Светата Дева с мъртвия Христос. Не за първи път виждаше тази картина, но сега болката на майката я потресе и тя извърна очи.

— Джулия?

Джулия подскочи ужасена, че баща ѝ или Тед са я открили. Вместо тях, на вратата стоеше Райън. Реши, че вижда призрак и премига, но той продължаваше да е там. Беше целият в кал, с омачкани дрехи и уморен, но за нея си оставаше най-хубавият. За пръв път го виждаше в синята униформа на федералния съюз. Със сподавен вик тя хукна към него и се хвърли в обятията му.

— Какво правиш...

Тя прекъсна въпроса му с целувка, притискайки се до него, без да я плаши калта по униформата му. Препасаните на колана му оръжия насиниха краката ѝ. Обви ръце около врата му и прегръдката му прогони страховете ѝ. Джулия забрави за ужасната целувка на Тед Чандлър и се сгуши в мъжа на сърцето си. Нямаше представа колко време прекараха така в средата на окъпаната в слънце църква. Когато откъсна устни от него, лицето ѝ беше мокро от сълзи, а прахта по страните му беше станала на кал.

Той проследи с палец мокрите пътечки по бузите ѝ.

— Какво е станало? — прошепна той, едновременно ядосан и разнежен.

Тя поклати глава.

— Няма значение. Ти си тук.

Той се опита да се освободи от прегръдките ѝ, но тя се вкопчи още по-силно в него, и той се намръщи. Обикновено не се глезеше така, но сега имаше отчаяна нужда да бъде прегръщана.

— Моля те, само още миг, прегръщай ме.

Той я гушна до себе си и не я попита нищо. Притисна я до гърдите си и подпря брадичка на главата ѝ. Спокойният му пулс укроти препускащото ѝ сърце. Искаше ѝ се да остане така завинаги, но не можеше.

Накрая се дръпна и го погледна. С изненада откри в очите му непознат поглед. В него долавяше онзи тайнствен плам от потока, страст и още нещо, което бе забелязвала в очите на Дел, когато я сварваше прекалено далеч от фермата. Райън искаше да я защити и от това усещане ѝ примался.

Тя му се усмихна нежно и го погали по брадичката. Желанието за закрила се стопи, но пламъкът в очите му се разгоря още по-силно. Този път той я целуна и целувката му нямаше за цел да я утешава. Тя се отдаде на страстта, връщайки милувките му с цялата си любов. Чувствата между тях бяха недопустими, но те не можеха да ги угасят.

Толкова бяха вгълбени един в друг, че не чуха приближаващите се стъпки. Овладеяха се чак когато нечий глас проехтя в църквата.

— Като гледам, май ще те женим, Райън Мърфи.

Райън вдигна глава, погледна ядосано и изръмжа:

— Да ме жениш?

Джулия видя шока, изписан на лицето му, и това разби сърцето ѝ. Тя се отскубна от прегръдките му, профуча покрай отец Конър и изчезна от църквата.

9

— Райън, впечатлен съм. — Конър тръгна ядосано към него, без да се опита да спре Джулия. — За една минута ти съсипа всичко, което постигнахме с Катлийн.

Без да му обръща внимание, Райън понечи да побегне след любимата си, но Конър го сграбчи за раменете и го бутна на пейката. Изненадан от този ход, Райън едва не падна, но бързо се окопити и скочи със свити юмруци.

— Не ми се пречкай, Кон. Цяла нощ яздя в кал и мръсотия по твое настояване.

Конър замахна и го блъсна за втори път. Райън залитна назад, спъна се в пейката и пак се озова отгоре ѝ.

— Полудя ли? — изкрещя той. — Ако искаш да се бием, хайде да излезем навън. Въпреки че нямам идея, какво те прихвана. Май си забравил как те пердаших последния път, когато ми се нахвърли.

Конър просна ръце на пейката от двете му страни, за да му попречи да избяга.

— Млъкни — рече той. — Поне веднъж ще ме изслушаш.

Приятелят му изглеждаше толкова ядосан, че Райън млъкна. От години мечтаеше да види живец у него и сега не можеше да пропусне чудото. Затова си наложи да се успокои, намести се на пейката и зачака.

— Не можеш да решаващ всеки проблем с юмруци — започна Конър.

Райън вдигна вежди.

— А аз те мислех за ирландец — изсумтя той.

Но Конър не се трогна от опита му да разведри обстановката.

— Понякога се налага да намериш друг начин.

— Какъв? Твоя ли?

Конър въздъхна, приглади расото си и седна до него.

— Моят начин си е мой. Ти имаш друг избор.

— Е, сега вече напълно ме обърка. Дойдох, както ми нареди, макар че беше трудно да не кажа на никого. Наложих се да излъжа собствения си баща.

— Хубаво.

— Хубаво? — възкликна Райън и погледна косо приятеля си. Той не отлепяше очи от заключените си като за молитва ръце. — Доживях да чуя това от устата на свещеник! А какво стана с божията заповед „Почитай баща си“?

— Временно забрави за това. Днес ще слушаме друг пророк.

— И кой е той?

Конър разплете ръце, изправи гръб и вдигна глава към стъклописа.

— Исус.

— Не споменавай напразно името Му. Имам чувството, че ще стигнеш в ада преди мен.

— Ще престанеш ли да се шегуваш? — скара му се Конър. — Исус е казал: „Обичай врага си“.

— Чувал съм.

— Млъкни — процеди той и Райън най-накрая си затвори устата. Нещо страхотно беше развълнувало приятеля му.

— Нямаше ме, когато майка ти загина. — Райън настръхна, но Конър продължи. — Представям си колко объркан си бил, щом си отишъл при соколите. Голяма грешка, но всеки греша. Но ако ти се бе поучил от нея, сега щеше да ти бъде по-леко.

— Поучих се. Затова ги напуснах.

— За да мразиш по друг начин, на друго място и да наричаш това с друго име. Само че омразата, боят и клетвите за мъст не направиха света по-добър, нали?

Райън впери поглед пред себе си. Раменете го боляха от среднощното препускане и сега като че ли натежаха още повече. Топката в гърдите му пак се появи.

— Не съм приключил още.

— Това момиче те обича, Райън. Обича те независимо кой си, какво си направил и всички останали причини да те мрази. Тя има неприятности и ти ще ѝ помогнеш.

Както се канеше да разкърши рамене, за да облекчи болката, Райън замръзна.

— Какви неприятности?

— Сватбени неприятности. Ти обичаш ли я?

На свой ред Райън заби поглед в скута си. Спомни си устните на Джулия, стройното ѝ тяло, как шептеше името му и как той шепнеше нейното.

— Не знам.

— А ще можеш ли да я обикнеш?

Нейното име, неговото име — в тях беше проблемът.

— Не знам.

Конър измърмори нещо, което подозрително приличаше на ругатня.

— А какво знаеш?

Райън се замисли над въпроса. *Зная клетвата, която осмисля живота ми. Трябва да я изпълня, ако искам да уважавам себе си. Но тя е клетва срещу нейното семейство. Причиних достатъчно страдание на близките ѝ, но ако отрека обета си, ще зачеркна всичко, в което съм вярвал досега. Трябва да изпълня дълга и обещанията си и да спася честта си. Ако не я видя повече, сърцето ми ще замре. Но се страхувам, че ако я обикна и после я загубя, ще се превърна в бездушен и жесток убиец.*

Вместо да сподели тези мисли с Конър, Райън ги удави в нов порой гневни думи.

— Зная, че само преди седмица ти ме съветваше да стоя далеч от нея. Каза ми, че тя е мой враг и желае смъртта ми. А сега настояваш да се омъжа за нея. Защо?

— Защото си мисля, че съм длъжен да следвам онова, на което са ме учили. Нека правилото „Око за око“ си остане в Стария завет, а ти подложи и другата буза.

— Това ти отива на теб. Но аз съм войник в разгара на гражданска война. Да подложи и другата си буза означава не само да загубя своя живот, но живота и на хората си.

— Аз не ти говоря за войната, а за семейство Колтън. Говоря ти за Джулия. И за теб. Ако вие двамата изберете любовта пред омразата, може би ще дадете пример и на другите. Вие можете да излекувате много рани, Рай.

— Щом толкова държиш да се ожения за нея... — въздъхна объркан Райън. Сърцето му искаше едно, тялото му жадуваше за

същото, но умът му спореше за друго. — Какво ще я правя? Тя не може да дойде с мен, нито пък да отиде във фермата. Дори Катлийн е тук при теб.

— И тя може да остане. Вие и без друго обърнахте църквата на сиропиталище. — Конър млъкна смутен. — Съжалявам, нямах това предвид.

— Зная — меко му каза Райън, прощавайки му без нужда. Между приятеля му и Катлийн отдавна съществуваше нещо, но Райън така и не разбра какво. А никога не намери смелост да попита. — За какво точно ще помогна на Джулия, ако се ожена за нея?

— Може би просто ще я спасиш от проблема ѝ. Това не е ли достатъчно?

— Но какви са тези сватбени неприятности?

— Баща ѝ се опитва насила да я омъжи за друг.

На Райън му причерня пред очите. Врълхлетя го безумна ярост. Подуши във въздуха мирис на сяр, пепел и смърт. Кръвта му кипна. Джулия беше негова и на никой друг. Принадлежеше му от първия момент, в който я видя — окървавена, изкаляна, изплашена до смърт, но решена да се бори за живота си. Страхът му обаче го караше да се противи на неизбежното.

— И как ще му попречим, като се ожена за нея?

— Така тя няма да има право да сключи брак с друг.

— Може да я насилят.

— Аз съм единственият останал свещеник в четирите окръга. Нямам право да я венчая за друг, ако ви оженим.

— Ами ако извикат пастор?

— И той няма да може да разтрогне брака ви.

— Могат да ме убият.

— Но първо ще се наложи да те открият.

Райън изчерпваше запасите си от доводи — и за Конър, и за себе си.

— Не може ли да изчакаме? В момента съм страшно зает.

— Ти си виновен в края на краищата.

— Аз ли?

— Родителите ѝ подозират, че тя е влюбена в теб. И за да ви попречат да направите нещо глупаво...

— Например да се оженим? — прекъсна го Райън.

Конър изгуби търпение.

— Заради теб — бавно рече той, втренчил очи в него — бащата на Джулия се кани да я омъжи за шестнадесетгодишен бунтовник, който обича да плаши жените, като им опира пистолет в главата.

Райън скочи.

— Някой е заплашвал Джулия с пистолет? — Пръстите му заиграха нервно по кобура. — Кой?

— Венчай се за нея, Райън. — Конър се подсмихна. — Знаеш, че искаш да го направиш.

— Кой я е заплашвал, Кон?

— Не ти го казах, за да застреляш хлапето и да се направиш на рицар. Така ще бъдеш герой само временно. Направи нещо завинаги, и то преди да е станало твърде късно.

Конър го остави сам да размисли над своите минали и бъдещи обети, временни и вечни обещания.

Джулия нямаше представа накъде тича. Напусна дома си, а сега избяга и от църквата. Дали не трябваше да се върне къщи, след като тайните ѝ мечти се оказаха просто напразни надежди?

Стигна подножието на хълма, спря и се обърна назад. Слава богу, никой не я следваше. Точно сега не искаше чужди съвети, имаше нужда да остане сама.

Тъкмо се беше развиделило, но слънцето вече безжалостно пареше главата ѝ. Лъчите му ослепително блестяха по покривите на къщите от двете страни на хълма.

За какво мечтаеше тя в сърцето си? Райън да дойде и да я спаси, както преди. Само че какво щеше да я прави после? Той беше войник на служба в армията и преследваше всички, които изповядваха идеите на нейното семейство. В момента Райън дори нямаше дом, където да приюти жена, брат му и баща му бяха във войската, а сестра му се премести в църквата. Ако баща ѝ постигнеше своето, Райън не само щеше да изгуби фермата, но и сигурно нямаше да доживее да оплаче загубата.

За пореден път Джулия трябваше да признае, че е мечтателка. Никога не бе имала с какво друго да запълни самотните дни на своя живот. Доскоро с майка ѝ бяха близки, но това не ѝ стигаше. Макар че

времето ѝ минаваше в работа, главата ѝ беше пълна с мечти, надежди и трепетни очаквания. Така се оказа готова да се влюби в първия мъж, който ѝ обърна внимание, изслуша я и прояви желание да ѝ говори — първият мъж, който приличаше на героя от сънищата ѝ.

Глупаво беше да се надява, че Райън ще изпита същото към нея. Та нали бяха кръвни врагове. Тя успя да забрави името му, но очевидно той помнеше нейното. Джулия нямаше опит с мъжете и сега щеше да плати с изгубената си невинност.

Какво да прави сега? Не искаше да се омъжи за Тед. Продължаваше да обича Райън, въпреки че той отхвърли любовта ѝ. Страхуваше се от това, което може да ѝ стори Тед. В очите му прочете, че той ще отмъсти за нейния бунт. Колкото и да беше млад, Тед беше зъл и щеше да става все по-лош. Нямаше намерение да се даде лесно на това проклятие. Щеше да се бори до последен дъх. Цял живот я възпитаваха да почита първо семейството и после всички останали, но повече няма да слуша. Не можеше.

А това означаваше, че се е заплела...

— В големи неприятности — каза си тя на глас.

— Но си дошла където трябва.

Джулия веднага позна гласа — тихата сила на думите, успокоителния тон, който изобщо не си отиваше с умората в очите на отец Конър. И той се бореше със своите демони, но умееше да се грижи и за всички останали.

Тя се обърна и му се усмихна. Спомни си го как говореше на Катлийн. Беше толкова нежен със сломената жена, че на Джулия ѝ се стопли сърцето. Само той би могъл да помогне на Катлийн Мърфи.

— Казваш, че съм дошла където трябва — рече Джулия. —
Защо?

Той застана до нея и погледна първо на изток, а после на запад.

— Ти си на границата на тези два свята, независимо коя си. Аз също.

— А как се справяш?

— Старая се да търся правилните решения.

— Кое е правилното за мен?

— Само ти можеш да отговориш на този въпрос, Джулия.

— Обичам го. А не бива. За всички щеше да е по-лесно, ако го мразех.

— Да мразиш е лесно, но никога не е правилно.

— Наистина? Не е правилно да мразя човека, който осакати майка ми? Тя скоро ще умре. И това ще го направи убиец.

— А омразата ти променя ли нещо? Или в края на краищата наранява още повече хора?

— Винаги ли отговаряш на въпросите с въпроси?

— Това ми е работата.

Джулия се засмя. Конър беше очарователен човек, макар че надали го правеше съзнателно. Смахът ѝ бързо угасна. Изви се горещ вятър и разпиля косата ѝ. Тя разсеяно я отметна назад.

— Не мога да се омъжа за Тед, дори и за да спася мира в моя малък свят.

— Зная. Не е право аз да те съветвам да се изправяш срещу баща си. Но искрено се надявам, че ако вие с Райън дадете пример, семействата ви ще потушат поне малко враждата.

— Съмнявам се. Освен това видях как Райън посрещна идеята за венчавка. Беше просто ужасен.

Конър поклати глава.

— По-скоро изненадан. Дай му време. Той се бори с повече призраци, отколкото предполагаш.

Джулия тъжно вдигна очи към него. Отец Конър я погледна, макар че тя имаше чувството, че изобщо не я вижда.

— Всички ние се борим с призраци — промълви той и я остави сама да съзерцава съдбата си.

Райън реши да се ожени за Джулия. Дълго спори със себе си, но накрая се предаде, макар че недостатъците далеч надхвърляха предимствата. Стана му ясно, че е загубил спора още преди да го започне. Изобщо нямаше желание да побеждава.

Това решение сигурно щеше да му коства живота. Смъртта му щеше да бъде бавна и мъчителна, но този беше правилният избор — и единственият. Той беше виновен за нейните неприятности, защото не бе могъл да се въздържи да я види. Дори не трябваше да помисля за нея. Държа се глупаво и егоистично, но нямаше право да я кара тя да плаща за грешките му, щом можеше да ѝ помогне.

Тръгна да я търси, срещна всички останали, но не и нея. Конър беше в стаичката си и пишеше проповед за силата на любовта. Катлийн шеташе в кухнята — приготвяше торта, която подозрително много приличаше на сватбена. Когато Райън влезе, тя му се усмихна и макар че очите ѝ останаха тъжни, това все пак си беше усмивка. Поне тя можеше да му прости или най-малкото да го разбере. Баща му нямаше да направи нито едно от двете. Всъщност Райън щеше да извади късмет, ако баща му не го пребиеше до смърт, преди братята на Джулия да успеят да го хванат.

Продължи да броди около църквата. Изглежда, Джулия нямаше желание той да я открие. Не можеше да я вини за това, като се има предвид как бе постъпил преди малко. Тя бе потърсила помощ от него, а той ѝ я отказа точно като едно време при нападението. Сега пред него се изправяше нова възможност, и той не можеше да я пропусне.

Следобед слънцето напече и жегата стана непоносима. Райън свали куртката си и тръгна по стълбите към камбанарията. Очакваше в кулата да е още по-горещо, но се оказа, че дебелите каменни стени са запазили хлад. Около кулата се виеха сенки, а край малката врата духаше ветрец. Райън седна, подпря гръб до стената и се приготви да се разубеждава за скорошното си решение. И тогава я видя от другата страна на камбаната — спеше дълбоко с разкопчана до кръста рокля и разгърдена риза. От горещината косата по слепоочията ѝ се беше накъдрила.

Райън я загледа как спи и от главата му изхвърчаха всички причини да не се жени за нея. Дори в съня прозираше вътрешната ѝ сила — в решителната свивка на устните ѝ и малката бръчица между веждите. Знаеше, че радостта ѝ разцъфва също така леко. Ако не я направеше завинаги своя, сигурно никога вече нямаше да види усмивката ѝ и да чуе смеха ѝ.

За нищо на света нямаше да я изостави. Нямаше да позволи да я съберат с друг мъж, особено с някой, който би прекършил духа ѝ. В нея го възхищаваха най-много смелостта и оптимизмът. Колко лесно щеше да ѝ е да се предаде пред трудностите на живота, да попие омразата, която ѝ се насаждаше от баща ѝ и от жестокостта на братята ѝ. А тя се бореше — с мечтите и волята си — да остане силна, нежна и добра.

Осъзна, че я обича и ще я обича винаги, колкото и грешни да бяха чувствата му.

В този момент Джулия отвори очи и го видя. Райън се изплаши, че ще му избяга или ще закрещи и ще го заплюе. Вместо това тя му се усмихна със сънена, чувствена усмивка. Дъхът му спря, а слабините му изтръпнаха. Не смееше да мръдне, за да не развали магията на момента. Искаше му се да останат така завинаги.

Джулия обаче се разсъни и очевидно започна да си припомня последните събития, защото усмивката ѝ увехна, а в очите ѝ пробягаха сенки. Седна и изчервена се залови с копчетата на роклята си.

— Мислех, че ще си тръгнеш.

— Ако се криеш достатъчно дълго?

— Да.

Тя закопча последното копче, но лицето ѝ продължаваше да гори от срам. Погледът ѝ бе забит в пода.

— Не. Нямах да тръгна, преди да поговорим.

— За какво?

— За нас.

Тя изсумтя.

— Няма никакво нас.

— Но би могло да има.

— Не, не би могло. — Джулия въздъхна тъжно и прокара пръст по една драскотина на пода. — Зная, че много мечтая. Нямах си нищо друго, освен работа и мечти. Глупости. Майка ми все ми повтаряше, че един ден ще падна в някоя дупка, както си мечтая, и дори няма да усетя, докато не умра от глад.

Райън не искаше тя да загуби мечтите си, да се пречупи и да се отчае като другите жени.

— Мечтите не са глупаво нещо. Понякога плашат, но не могат да бъдат глупави.

Тя го погледна крадешком.

— Плашат?

— Да, на мен ми се е случвало.

— Когато сънуваш кошмари? — Той кимна. — Съжалявам. Аз не сънувам кошмари. Или поне не мога да си спомня.

Той се усмихна.

— Радвам се.

След това дълго мълчаха. Райън не знаеше откъде да започне, какво да ѝ каже, дали изобщо трябва да казва нещо. Тишината скоро стана неловка. Джулия се надигна, сякаш да стане.

— Чакай — сепна се той, протегна ръка да я спре и бутна камбаната. Тя се залюля и езичето ѝ издрънча.

— Трябва да се махаме оттук. Някой може да дойде всеки момент.

— Само една минутка още — каза той. — Моля те.

Тя се подвоуми. Погледът в зелените ѝ очи му напомни за котка, която току-що са ритнали, но тя отказва да избяга, за да види ще последва ли извинение, или само поредния ритник.

— Добре, но само една минута — склони тя.

— Всичко обърках преди малко. Бях изненадан, уморен.

— Няма нужда да ми обясняваш, Райън. За нищо не си ми длъжен. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Не се съмнявам. Но...

Райън пак млъкна разколебан. Дали ще я ядоса, ако ѝ каже, че иска да се грижи за нея? Чувстваше се отговорен за нейните проблеми и смяташе, че е длъжен да ѝ помогне. Испитваше вина заради миналото и беше готов да промени бъдещето. Не искаше от нея преданост, зависимост и благодарност. Молеше само за прошка, но дадена от сърце. Желаше я такава, каквато бе, но с друго име. Неговото.

— Райън? Трябва да слизаме.

— О, по дяволите, Джулия. Не ме бива за това.

— За кое?

Той облегна гръб на стената и зарея поглед към залязващото слънце.

— За нежности. За рози и поезия — сви рамене, — не съм такъв. Тревогата в очите ѝ се стопи и на лицето ѝ изгря усмивка.

— Досега се справяше доста добре. Спомням си как ме докосваше, беше толкова нежен. А в думите ти открих всичката поезия, която исках да чуя. Ще ги запомня за цял живот. И теб никога няма да забравя.

— Звучи като сбогуване.

— То е.

Джулия стана. Обзе го паника и задръжките му паднаха.

— Не. Не си отивай. Моля те. — Райън скочи и отиде до нея. Докосна с трепереща ръка къдриците ѝ и ги отметна назад. Погали лицето ѝ и тя притвори очи. Умираще да почувства вкуса на устните ѝ.

Райън притисна устни в нейните и пое въздишката ѝ, потъвайки в уханието на рози и сълзи. Отначало тя не му отвърна, но когато той прошепна умолително името ѝ, обви ръце около врата му и го обсипа с целувки — отчаяни като неговите.

Толкова силно я желаше, че го болеше. Плъзна ръце по гърба ѝ и сетне ги премести на гърдите ѝ. Тя стенеше и се извиваше в прегръдката му. Лудото биене на сърцето му отекуваше в главата и го заслепяваше. Желаше я. Веднага.

Ветрецьт обърна посоката си и донесе до тях мирис на пожари и пепел — белези на един обезумял свят. Страстта му утихна. Двамата се разделиха и погледнаха през прозореца. На хоризонта се виеше пушек, слънцето си отиваше кървавочервено и им напомняше за страшното бъдеще. Тя се сгуши до него и той я прегърна, докато пламъците се виеха в далечината.

— Ще се омъжиш ли за мен, Джулия? — попита той, без да откъсва очи от дима.

— Да — прошепна тя.

Вятърът виеше в кулата.

Джулия хукна към огледалото веднага щом Катлийн ѝ направи прическата. Очакваше едва ли не да се види мъртва, но промяна нямаше.

Вече беше сигурна, че си е загубила ума. Баща ѝ щеше да я убие, ако научи за сватбата. Макар че беше спорно дали първо нямаше да застреля Райън.

Джулия изохка. Катлийн явно помисли, че я е убола с фибите и извинително я потупа по гърба. Джулия улови ръката ѝ и я стисна. Катлийн я погледна въпросително.

— Дали не правя ужасна грешка? — попита Джулия, без да очаква отговор. — Каква егоистка съм. Толкова го обичам.

Катлийн ѝ се усмихна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Отдръпна се от огледалото и изтри лице с опакото на ръката си.

Джулия се обърна.

— И ти си изпитала това, нали?

Без да се обръща, Катлийн кимна.

— Загубила си го. И оттогава не говориш.

Катлийн отново кимна.

— Съжалявам, Катлийн. Мога да си представя какво ти е било.

Същото можеше да се случи с Райън. Днес. Утре. Идната седмица. Имаше опасност да загине във войната, а можеше да загуби живота си и във враждата между техните семейства. Умреше ли той, тя също нямаше да иска да живее повече.

— По дяволите — прошепна Джулия. — Най-добре е да избягам. Далеч оттук, далеч от него. Само така той ще е в безопасност.

— Ти не можеш да го предпазиш. — Стресна ги гласът на отец Конър откъм вратата. — Любовта е опасно нещо, но когато един мъж обича една жена, той не може да я изоставя. Нито в името на семейството си, нито заради собствената си безопасност или каквото и да било друго. Животът е твърде кратък и си отива с всеки изминал ден.

Въпреки че говореше на нея, или поне така си мислеше Джулия, Конър гледаше Катлийн. Катлийн му се усмихна, както майка би се усмихнала на палавото си дете, сетне се обърна и протегна ръка към Джулия.

— За свещеник споделяш доста крайно отношение към любовта — отбеляза Джулия, когато двете с Катлийн тръгнаха след него към църквата.

— И аз едно време бях мъж.

— На мен и сега ми изглеждаш мъж.

Конър забави крачка и настръхна; после обаче се стегна и продължи, без да каже нищо.

Щом пристъпи вратата на църквата, Джулия забрави за отец Конър. Не можеше да намери думи от радост.

Олтарът грееше от запалените свещи, меките им отблясъци превръщаха картината в съновидение. Някой бе посипал стъпалата към олтара с диви цветя. На светлината розовите, жълтите и червени цветове изглеждаха матови, а уханието им насищаше въздуха.

Райън я очакваше. Като по чудо униформата му беше излъскана до блясък от калта, а златисторусата коса беше измита и пригладена. Лицето му издаваше едновременно нетърпение и колебание. Очите му срещнаха нейните и тя спря объркана, впримчена в погледа му, както много пъти досега. Сякаш всичко друго на света изчезна и останаха само те двамата и чувствата, които бушуваха помежду им.

Катлийн я дръпна за ръката и Джулия едва тогава осъзна, че стои като истукана на сред пътеката. Усмихна се плахо и тръгна след снаха си към Райън. Когато застанаха до него, Катлийн взе ръката ѝ и я положи в неговата. Целуна и двамата по бузата и се дръпна назад.

Церемонията беше съвсем различна от онези, които Джулия си бе представяла. Отдаваше сърцето, тялото и живота си на героя от мечтите, но отсъствието на нейните близки ѝ тежеше. Съзнаваше, че те няма да дойдат дори и да знаеха, и това хвърляше сянка върху щастието ѝ.

Когато Райън каза своето „да“ с дълбокия си глас, Джулия се почувства на седмото небе. Сетне дойде и нейният ред, тя го погледна право в сините му очи и отговори без никакво колебание. Той ѝ се усмихна и за пръв път радостта му изгря и в очите.

— Сигурно нямаш пръстен? — попита го отец Конър.

Усмивката на Райън увехна и той погледна стреснато свещеника.

— Ами... Аз... Нямах представа...

— Нищо. Нека да продължим.

В този момент обаче помежду им се промъкна една ръка. В тънките пръсти имаше златна халка. Райън обърна глава към сестра си.

— Не, Катлийн. Тя си е твоя.

Катлийн хвана ръката му, сложи пръстена на дланта му и захлупи пръстите му отгоре. После кимна на Джулия и се върна на мястото си. Райън разтвори пръсти и погледна халката. После вдигна очи към отец Конър, който изглеждаше доволен, и накрая въпросително обърна глава към Джулия.

Джулия се смути. Тази халка беше символ на брачната клетва между Катлийн и нейния съпруг, макар че Джулия дори не знаеше името му. Мъжът в този брак бе загинал, а жената — полудяла. Джулия засрамено си призна, че този знак я плаши, но нямаше сърце да откаже. Никога не бе вярвала в суеверия и точно сега надали беше моментът да започва.

Устата ѝ сякаш бе от камък, но Джулия събра сили да се усмихне и кимне. После протегна лявата си ръка. Благодарният поглед на Райън я успокои. Отец Конър благослови халката и ги провъзгласи за господин и госпожа Райън Шеймъс Мърфи.

— А сега можеш да прегърнеш булката — напевно завърши отецът.

Първата им целувка като мъж и жена беше по-страстна от всички предишни. Не усещаха нищо друго, освен огъня в сърцата си, безумната наслада, болката, страстта и любовта.

Джулия мислеше единствено за Райън. И за сватбената нощ.

Райън и Конър отидоха в стаичката на свещеника да вдигнат наздравица за младоженката с виното за причастие. Райън беше убеден, че вършат светотатство, но в онези дни алкохолът трудно се намираще. Затова отложи покаянието за друг ден. Сега имаха нужда да изпият по едно питие.

Веднага след церемонията Джулия побягна нанякъде с Катлийн. Стори му се бледа и развълнувана, но напълно я разбираше. Той се чувстваше по същия начин.

— Ами тогава ти ще се грижиш за нея — каза Райън и огледа чашата си на светлината от свещите. Тъмночервената течност му напомняше за оттенъците в косата на Джулия. Какво ли бе да почувства тези къдрици разпилени по голите си гърди? Откъде щеше да се вдигне уханието на рози — от косата или от устните ѝ, щом ги целуне?

Райън бързо сложи край на тези мисли. Щеше да полудее, ако продължава да си я представя гола в обятията си. Час по-скоро трябваше да се върне в армията.

— Казах ти, че Джулия ще остане с мен и Катлийн — рече Конър, без да забелязва разсеяността на приятеля си, или поне преструвайки се. — Колтън ще побеснее, ако разбере къде е. Но не ми се вярва да хукне да ме бие в храма.

— Ами ако го направи?

— Ще измисля нещо.

— Прати да ме повикат.

Конър сви рамене.

— Хубаво. Ще пратя да те повикат.

— Наистина ли мислиш, че моето име ще ѝ осигури безопасност?

— От Канзас няма да я закачат.

— Ами дърварите от Мисури?

— Те няма да се нахвърлят върху свой човек.

— Дори и ако решат, че ги е предала?

— Не познаваш нравите на Юга, приятелю мой. Никой не докосва жените с пръст. Пък и братята ѝ може да са всякакви, но няма да допуснат някой да закача сестра им. За тях ще е голямо падение. Макар че като нищо би могло да им хрумне да я направят вдовица.

Райън вдигна вежди при това предупреждение и глътна остатъка от виното си.

— Могат да опитат. — Той стана. — Най-добре да отида да си взема довиждане.

Конър, който се канеше да прибере празната чаша, застина с вдигната във въздуха ръка.

— Довиждане ли? Да не смяташ да тръгваш?

— Трябва да се връщам. Излъгах татко, че си болен и си пратил да ме предупредят, че не можеш да пазиш Катлийн.

Конър се извърна и вдървено сложи чашите на масичката. Райън усети внезапно напрежение у приятеля си.

— Никога няма да позволя някой да я нарани. Независимо колко може да съм болен. Дори да умирам.

Райън го погледна замислено.

— Зная, Кон. Затова я оставихме при теб. Казах ти, че се наложи да излъжа. Но лъжата ми ще издържи до едно време. Трябва да се прибирам.

Конър се завъртя на пети.

— Не и тази вечер. Имаш да правиш любов с жена си.

Райън зяпна от учудване.

— Какво?

— Тази вечер, Райън. Първата брачна нощ. Иначе бракът няма да е валиден.

— А кой ще знае дали е имало брачна нощ, или не?

— Ако някой поиска, лесно може да установи.

Райън стисна юмруци при мисълта някой да прави подобна проверка на жена му. На неговата жена. Джулия беше негова и той беше неин. Този факт успокои вечната болка в гърдите му.

Изобщо не му бе минавало през ума, че нейното семейство може да се опита да изкара брака им невалиден. Сигурно беше, че ще се постараят да го убият, но те правеха това от години. След като вече бяха венчани, Райън щеше да се погрижи тя да си остане негова. Но съществуваше един проблем.

— Прав си, Конър. Но... аз... ммм... не мога...

Конър го изгледа учудено и ъгълчетата на устата му трепнаха.

— Наистина ли?

— Не, нямам предвид, че не мога. Искам да кажа, че не мога тук. В църквата.

Конър се ухили.

— Не ме интересува къде ще го правиш.

— Тя заслужава по-подходящо място. Истинска първа брачна нощ.

— Заслужава истински живот и мъж, който да я обича. Това си ти.

Райън се сепна. Веднъж вече се провали с жена, която обичаше. Този път нямаше да си го позволи.

Макар че мечтаеше за свещи и цветя, Райън трябваше да се задоволи с каквото има подръка. Въздъхна тежко. Не можеше да се каже, че не иска да се люби с жена си. Това щеше да е голяма лъжа. Но си бе представял цяла седмица в леглото, изучавайки всеки милиметър от тялото ѝ. А сега къде да намери уединено и безопасно място за тях двамата?

— Имам идея — рече той.

— Време беше — срязва го Конър. — Понякога просто ти се чудя. Райън тръгна към вратата, но когато мина покрай Конър, го ръгна приятелски в ребрата.

— И аз ти се чудя понякога, отче.

Измъкна се навън, преди Конър да успее да му го върне, и забърза да намери жена си.

По неизвестни причини Джулия не искаше да мърда от църквата на хълма. Живееше там само от един ден, но се чувстваше сигурна и като у дома си — повече, отколкото някога бе се чувствала в родния си дом.

Отец Конър уж беше свещеник, но беше голям и силен, пък и носеше пистолет в расото си, за който вярваше, че никой не знае. Може и да беше божи служител, но не би се поколебал да употреби оръжието. Излъчваше увереност и сила, освен когато гледаше Катлийн. Тогава се разнежваше и на лицето му се изписваше объркване. Заради това Джулия още по-силно се привързва към него. Готова бе да повери и живота си на Конър Съливан.

А Катлийн Мърфи не можеше да убие и муха на стената. Джулия целуна зълва си за лека нощ и тя ѝ подаде букет диви цветя. Със сълзи на очи Джулия си помисли, че двете можеха да бъдат приятелки въпреки имената си. Изведнъж обаче се сепна. Та те носеха една и съща фамилия сега — Мърфи. Жестоко щеше да плати за това, но се зарече да поеме наказанието върху себе си и да спаси Райън. Тази вечер обаче тя щеше да бъде булка. От утре щеше да има достатъчно време да се учи да бъде и Мърфи.

Тъй като бе дошла в църквата пеша, сега яздеше пред Райън на неговия кон. Райън вече беше неин съпруг. Настръхваше при тази мисъл. От страх? От нетърпение? От страст?

Хвърли поглед към двете фигури на вратата на църквата. Конър и Катлийн им махнаха с ръце. Зад тях блещукаха свещите и това я изпълни с лошо предчувствие, но тя се обърна напред, решена да посрещне с изправена глава новия си живот.

Пожарът в далечината тлееше. Джулия очакваше Райън да бърза за битката и да отложи първата им брачна нощ за друг път, но той дойде при нея и с решителен тон ѝ каза да си приготви багаж за една нощ.

Мъжът, когото срещна при потока, се бе върнал при нея — отгледан да ѝ бъде враг, заклет да отмъсти, положил обет за цял живот да служи на армията. Достатъчен ли щеше да бъде бракът им, за да сближи техните различия? Можеше ли тя да забрави откъде е почнал той пътеката на отмъщението и какво е сторил на родната ѝ майка, за да продължи да го обича? Само времето знаеше отговора на нейните въпроси.

Досега Райън не бе споменал нито веднъж за любов — говореше ѝ само за отговорности и дълг. Неизречена остана и вината му, а може би и молбата за прошка. Тя го обичаше заради желанието му да помогне на хората в беда, чувството му за дълг и чест, но тези качества можеха и да му попречат да я обикне. Възможно бе грешките на миналото да изплуват всеки момент и да застрашат техните отношения.

Джулия прогони тези страхове. Ако той още не я обичаше, то поне я желаше страстно и това беше най-важното за нея сега. Тя усещаше същата страст, но нямаше представа какво да прави.

Майка ѝ беше пропуснала да ѝ обясни тайните на връзката между мъжа и жената. Джулия никога не бе ухажвана и не бе имала приятел, само дето насила се бяха опитали да я сгодят предния ден. Сигурно майка ѝ смяташе, че няма нужда да ѝ говори за това, но сега Джулия съжали, че не я е разпитала.

— Джулия?

Дъхът на Райън стопли тила ѝ и в гърдите ѝ пламна неудържимо желание. Съзнанието, че съвсем скоро ще разбере значението на чувствата си към него, усилваше вълнението ѝ.

— Джулия?

— М? Какво?

— Нали разбираш, че трябва...

Гърдите му се издигнаха, докоснаха гърба ѝ и отрониха тежка въздишка. Тя се облегна на него, изгаряща от нетърпение да почувства всяка частица от него до себе си. Задничето ѝ беше разположено между бедрата му и пистолетът му опираше в гърба ѝ, макар че тя се чудеше защо изобщо оръжието му е там. Сетне осъзна, че това съвсем не беше пистолетът му и бузите ѝ пламнаха от смущение. Едва удържа желанието си да се притисне към твърдината в скута му и да види какво ще се случи.

— Джулия? Нали разбираш какво означава тази нощ, какво трябва да направим?

— С-струва ми се, че да.

Двадесет години беше живяла във ферма и бе виждала как се съвкупяват животните. Спомни си как техният жребец възкачи една кобилка. Джулия прехапа устни. Тогав баща ѝ я хвана, че гледа и я изгони в къщата, но и отвътре Джулия чу такива звуци, че я достраша. Но пък не ѝ се вярваше мъжкият орган на Райън да прилича на конския.

Изправи се на седлото, за да не усеща тази част от него, притисната в гърба си, но той настръхна от това. След миг се наведе към нея.

— Майка ти обяснявала ли ти е тези неща?

— Неща?

Райън измърмори под нос — проклетия, които Джулия бе чувала и преди. Все пак беше Колтън по рождение, макар че и с Мърфи бе същото, що се отнася до това.

— За мъжа и жената. Какво правят нощем в леглото, когато са женени. Или пък през деня, ако поискат.

— През деня?

Не виждаше лицето му, но усети усмивката му по гласа.

— Ако поискат.

Джулия беше жена, а не дете и нямаше да му позволи да си мисли, че е малка само защото беше отгледана в пълна невинност, далеч от света и единствено в компанията на братята си, техните приятели убийци и една болна майка.

— Не ми е обяснявала подробно. Мама е дама.

— По дяволите!

— Няма смисъл да ругаеш, Райън Мърфи — пренебрежително изсумтя Джулия. — Гледала съм как го правят животните. Това би трябвало да е достатъчно.

— Няма нищо общо, мила. Аз не съм животно. — Райън дръпна глава от ухото ѝ. — Или поне ще се постарая да не бъда.

Внезапно той дръпна юздите.

— Пристигнахме.

— Къде?

Изминалият ден бе слънчев, но сега по небето се стелеха облаци и скриваха луната и звездите. Нощта се спусна бързо. Макар че язدهа от доста време, Джулия не можеше да различи нищо отвъд ушите на коня.

— Вкъщи — рече Райън.

Джулия трепна, уплашена, че Райън я е довел при майка ѝ и баща ѝ. Баща ѝ щеше да го застреля на секундата и после да се тревожи за евентуално разследване, ако изобщо открият трупа. Щеше да се наложи Джулия сама да дава обяснения, а после да побегне накъдето ѝ видят очите.

— Моят дом — добави той, след като тя не каза нищо. — Той сега е и твой. Поне ще стане, когато войната свърши и всички ще можем да се приберем по домовете си.

Спряха пред пустата къща. Джулия огледа занемарения вид на постройката и веднага ѝ стана ясно, че тя никога няма да ѝ стане дом. Райън може и да я искаше. С Катлийн сигурно щяха да станат приятелки. Джейсън би могъл да я търпи. Но баща им винаги щеше да я презира. А от другата страна на потока Колтън-Мърфи винаги щеше да бъде нейното семейство и да превръща живота им в ад. Тя можеше да забрави какво е сторил Райън, но братята и баща ѝ никога нямаше да му простят.

— Правим ужасна грешка — започна тя.

— Не. — Райън скочи на земята. — Всичко е решено. Няма връщане назад.

— Напротив. Можем да се върнем още сега и да забравим за случилото се. Ти отиваш в ротата си, а аз се прибирам вкъщи.

Райън се ядоса.

— За да се омъжиш за бандита, който е избрал баща ти? И да му позволяваш да опира пистолет в главата ти, когато си поиска?

Джулия замълча. Картината беше пределно ясна — и истинска.

Той рязко я свали от коня. Тя политна надолу с писък, но той не я изпусна и ѝ помогна да стъпи на крака.

— А когато легнеш с него и той започне да те докосва и целува и те направи жена, ще мислиш ли за мен?

Въпреки тъмнината тя виждаше много добре лицето му. Гневът в погледа и възбудата в гласа му я накараха да каже истината, макар че трябваше да го излъже.

— Да — прошепна тя.

— Само че няма да стане. — Както придържаше нежно кръста ѝ, той я притегли към себе си. — Ти си моя. Сега и завинаги. Няма да позволя на някакво южняшко копеле да те докосва.

Райън сведе глава и я целуна. Устните му бяха по-настойчиви и по-твърди от всякога. Ако някой някога я докоснеше с такава свирепост, Джулия щеше да се бори с всички сили. Но това беше Райън — любовта на нейния живот, половинката на душата ѝ, героят от мечтите ѝ. Райън не беше като другите мъже. Умееше да бъде силен, но и безкрайно нежен. Джулия потъна в неговата страст и се изгуби в бурята от чувства, която бушуваше в него.

Стояха в двора и се целуваха, докато и двамата останаха без дъх, мокри от пот и с изтръпнали тела. Изведнъж небето сякаш се разтвори, от дълбините му изригнаха гръм и блясък и отгоре им се изсипа летен порой.

Райън започна да се смее на стичащата се по лицето му вода. Джулия никога не го бе чувала да се смее. Радостта му зарази и нея и тя се остави на топлия дъжд да отмие следите на отчаянието от кожата ѝ.

Райън отвори уста и подложи лице на дъжда, сетне преглътна и се обърна към нея.

— В едно съм сигурен, Джулия Колтън Мърфи... — Той млъкна, вдигна я на ръце и я завъртя. — Това никога няма да свърши — изкрещя той. — Никога.

После я целуна, докато дъждовните капки се стичаха като сълзи по лицата им, и я понесе към стълбите на дома, който никога нямаше да бъде неин.

11

Щом влязоха, Джулия започна да трепери. Не знаеше дали от дъжда, от мъжа или от къщата. Все още стискаше до гърдите си букетчето, което ѝ бе дала Катлийн. И цветята бяха мокри като нея, а уханието им беше толкова тежко, че главата ѝ се завъртя и тя залитна.

— Трепериш от студ — каза Райън, пусна я и тръгна да пали огън.

Стаята беше бедно обзаведена. В единия ъгъл имаше печка, маса и легло, но по коридора се виждаха други врати. Джулия извърна смутено глава от леглото и загледа Райън. Наведен с гръб към нея, той разпалваше съчките.

Райън Мърфи събираше в себе си толкова много личности: отмъстителното момче, тръгнало от скръб по грешен път; силният мъж от деня на първата им среща; достойният войник с униформата в църквата; веселият момък отпреди миг; неустоимият страстен мъж от най-тайните ѝ мечти. Обичаше всичко това у него.

За нейна изненада стаята се стопли бързо. Мокрите ѝ дрехи започнаха да я притесняват. Ароматът на дивите цветя я замайваше. Пристъпи към масата, за да ги остави там и Райън се обърна. Погледите им се срещнаха и тишината натежа още повече в душния влажен въздух.

— Трябва да съблечеш тези мокри дрехи.

Джулия се изчерви.

— Не мога да ги разкопчея сама.

Катлийн ѝ бе помогнала с роклята. Всъщност дрехата беше на снаха ѝ. Сигурно бе сватбената ѝ рокля — богато украсена тревистозелена коприна с бухнала пола и стегнат корсаж. Беше закопчана отзад до кръста с копчета. За щастие Катлийн беше по-едра от нея, иначе Джулия нямаше да може да сложи прилепналата рокля без корсет.

Райън се усмихна и Джулия затаи дъх. Знаеше, че е красив, но никога не бе виждала такава усмивка на устните му — на истинска

наслада и със светнал от радост поглед.

Райън бавно тръгна към нея, сякаш да ѝ даде последен шанс да избяга, ако иска. Тя обаче не помръдна. Толкова пъти го бе пожелавала и по толкова различни начини. Край потока бе молила за спасител, и той бе дошъл. На танците в хамбара бе мечтала за кавалер, и той се бе появил. Предния ден отчаяно търсеше герой и Райън отново бе откликнал. Сега го желаше като мъж, и макар че малко се страхуваше, бе по-скоро заинтригувана. Райън никога нямаше да ѝ причини болка. По-скоро бе готов да умре.

Той се доближи до нея и я погледна в очите. Омагьосана от непознатото изражение в тях, Джулия замълча. Отблясъците от огъня танцуваха по лицето му и за пръв път в погледа му нямаше тъга. Там тя прочете само страст и нетърпение.

Райън сложи ръце на раменете ѝ и я обърна. Отначало внимателно, но сетне все по-припряно и неловко той разкопча копчетата. Плъзна ръкавите по раменете ѝ, дръпна колана от кръста ѝ и роклята се свлече на земята.

— Т-това е роклята на Катлийн. Трябва да...

— Какво? — прошепна той във врата ѝ и тя забрави какво щеше да каже. Изви глава настрана, за да му позволи да я целуне, но той я сепна, като вместо да я докосне с устни, засмука кожата ѝ, а сетне леко я ухапа. По цялото ѝ тяло се разли топлина.

Задърпа фустите ѝ и те паднаха, а под тях се показаха кюлоти, жартиери и чорапи. Обувките ѝ бяха скрити под метри зелена коприна и фин бял памук.

— Ама че много дрехи — измърмори Райън и премести вниманието си от другата страна на шията ѝ, дарявайки я със същата необичайна целувка като преди.

— Да, много са — прошепна тя.

Врълчетата на гърдите ѝ настръхнаха и болезнено се отъркаха в твърдия корсаж.

— Слава богу, че имаме цяла нощ на разположение.

Райън взе ръката ѝ и я поведе към леглото. Неспособна да мисли, тя го последва, без да промълви и дума.

Огънят беше далеч и бе по-хладно, но кожата ѝ гореше. Райън лекичко я побутна и тя седна на ръба на леглото, а той коленичи в

краката ѝ. Приличаше на принц от приказките. Джулия погали златисторусата му коса.

Оказа се неочаквано мека и гъста. Кичурите се хлъзгаха в пръстите ѝ, гъделичкайки чувствителната ѝ кожа.

Една след друга обувките ѝ тупнаха на пода. Той плъзна пръсти нагоре по глезените ѝ чак докато стигне до жартиерите. Докосна вътрешната част на бедрата ѝ и дъхът ѝ секна. Никой не я бе докосвал там досега.

Райън спря и вдигна към нея въпросителен поглед. Тя разроши косата му и той се усмихна, отривайки лице в скута ѝ като коте. Без да отклони поглед от очите ѝ, свали единия чорап и го захвърли, сетне направи същото и с другия. Джулия реши, че сега ще се качи при нея на леглото, но вместо това той сведе глава и започна да разтрива замръзналите ѝ ходила. И това ѝ се случваше за пръв път, не можеше да повярва колко приятно бе усещането. То стопи ужасното напрежение, което я стискаше за гърлото от толкова дни. Искаше вече да усети пръстите му навсякъде по тялото си.

— Сигурно и на теб ти е студено — обади се тя.

На устните му заигра усмивка.

— Ни най-малко.

Джулия пак се изчерви, като видя физиономията му. Ако той изпитваше същото като нея, сигурно изобщо не му бе студено.

— Имах предвид, че е хубаво да свалиш мокрите си дрехи.

Той вдигна вежди.

— Искаш ли да ми помогнеш?

— Д-да ти помогна?

Райън помръкна.

— Не си длъжна да го правиш. Просто ми хрумна, че може да ти хареса. То е част от... — той сви рамене, пусна крака ѝ и се изправи — от това. — Едно кимване към леглото трябваше да ѝ подсказва какво е „това“.

— Ами, д-добре. — Тя нервно стана и вдигна разтреперани ръце към копчетата на куртката му. Той я успокои, като ги задържа до гърдите си. Джулия вдигна поглед към него и съвсем се обърка, защото той ѝ се стори смутен почти колкото нея.

— Какво има? — прошепна тя.

— Искам да го направя както трябва.

— Не знаеш ли как?

— Много смешно. — Гръдният му кош се повдигна и после се смъкна под ключените ѝ длани. — Никога не съм бил с жена за пръв път. Имам предвид на нея да ѝ е за първи път. Не искам да оплескам нещата. Не искам да ти причиня болка, но така те желая. Откакто те видях, мисля само за теб. Сега си моя жена, а аз съм уплашен до смърт.

— Уплашен? — Джулия беше смаяна. — Но на баща ми никога няма да му хрумне да ме търси тук. В безопасност сме.

Райън изсумтя.

— Не ме е страх от баща ти, а от теб.

— От мен? — Джулия едва не прихна, но настойчивият му поглед я убеди, че той говори истината. Мисълта, че той се страхува от нея, ѝ достави неочаквано усещане на сила и спокойствие.

Той я притегли и я притисна до гърдите си.

— Старая се да върша това, което трябва, но понякога не зная кое е правилно. Майка ми загина, защото аз се опитвах да следвам правия път, а всъщност бях сгрешил. Твоята майка е инвалид по същите причини. Страхувам се, че нещо лошо може да се случи с теб, а аз няма да бъда достатъчно добър и силен или достатъчно наблизо, за да ти помогна.

Райън наистина беше уплашен и кой знае защо заради това Джулия още повече му се възхити. Щом един силен мъж можеше да се страхува, без да губи смелост и вяност, то тогава той беше много специален мъж. Но в края на краищата Джулия вече знаеше това.

Тя обви ръце около кръста му и се притисна още по-силно до него.

— Нищо няма да ми се случи. Всичко ще бъде наред — потри успокоително гърба му, — съвсем наред.

Думите ѝ обаче не му подействаха.

— Казах ти, че те сънувам всяка нощ. Откакто те срещнах имам кошмари.

— Всяко момиче би трябвало да се гордее с това.

Той като че ли не забеляза опита ѝ да се пошегува.

— Имам лошо предчувствие. То виси над нас като огромен черен буреносен облак.

Бурята отвън избра точно този момент да запрати страшен гръм към земята и къщата се разтресе. Дъждът плющеше по покрива, а

вятърът виеше в комина.

— Виждаш ли?

Джулия го погледна в очите и отново видя в тях сенки. Измъченият му поглед се бе върнал.

— Забрави за бурята и кошмарите си. — Тя го погали по бузата и той отпусна глава в ръцете ѝ. — Това е нашата нощ. Тук сме в безопасност. Вече сме венчани и никой не може да промени това. Никой. — Започна да разкопчава куртката му. — Сега мисли само за мен.

Справи се доста по-умело с неговите дрехи, отколкото той с нейните. Куртката и ризата му бързо се озоваха на земята. Светлите косъмчета по гърдите му я очароваха и всички страхове, спомени и сънища се изпариха от главата ѝ. Веднъж бе видяла голата му снага на лунна светлина и това я бе изпълнило с желания, които тогава не можа да изрече. Сега вече знаеше какви бяха те. Жадуваше да докосва силното му твърдо тяло със своите меки, нежни ръце.

Райън не смееше да мръдне, докато тя обхождаше с пръсти кожата му. Раменете му трепнаха, а мускулите на корема му се стегнаха, но той остана мълчалив и неподвижен, за да ѝ позволи да прави това, което ѝ подсказваше желанието. Джулия прокара длани по косъмчетата на гърдите му; бяха различни от косата му, малко по-тъмни и по-твърди, но много привлекателни. Без да иска, одраска с нокът зърното на гърдата му; той изстена от удоволствие и ѝ показа, че не го е наранила.

Тя си припомни как той хапеше и смучеше кожата ѝ и сведе глава към гърдите му. Дъхът му секна, притегли я към себе си и тя продължи да изследва с уста тялото му.

— Ела тук — дрезгаво каза той, но тя не се стресна от гласа му — никога не би се уплашила от мъжа, който се противопостави на семейството си заради нея. Така, както щеше да ѝ се наложи и на нея. Пропъди от главата си тези тревоги, защото той я хвана за ръката и отново я поведе към леглото.

Седнаха там и тя въздъхна дълбоко. Гърдите ѝ се повдигнаха и той ги проследи с нетърпелив поглед. Бавно се приведе към нея. Тя разтвори уста да посрещне целувката му, но той докосна с устни връхчето на гърдата ѝ и го засмука през фината тъкан.

Джулия се отпусна в наслада на леглото. Той я последва, сваляйки ризата ѝ и тя се озова съвършено гола под него.

Никой никога не я бе зървал гола. С петима мъже в къщата, Джулия не махаше ризата си дори когато се къпеше. Затова и майка ѝ не я бе виждала гола от бебе. Сега обаче изобщо не чувстваше смущение. До нея бе Райън, нейният Райън — спасител, приятел, съпруг и любовник — искаше той да опознае всяка частица от тялото и душата ѝ.

Той проследи очертанията на гърдите ѝ с длани и устни, шепнейки безсмислени думички. Тези нови прекрасни усещания я караха да се извива в наслада. Ръцете ѝ пърхаха по гърба му, задържаха се на колана му, накрая посегнаха към копчетата и го свалиха.

Той се отдръпна от нея и тя извика, но след миг той отново отпусна тяло — вече беше съвършено гол като нея. Придърпа завивката над тях и я обви в пашкул от топлина и любов.

Тя прокара ръка по твърдия му член и Райън изстена. Джулия стреснато дръпна ръката си, притеснена, че този път му е причинила болка. Беше толкова уголемен, че нямаше начин да не го боли. Той обаче впи устни в нейните, улови ръката ѝ и я притисна обратно в скута си.

— Докосни ме — прошепна той и зарови уста в гърдите ѝ. Правеше такива вълшебни неща с нея, че тя веднага го послуша.

Нощта напредваше; бурята ставаше все по-свирепа, но те продължаваха да изучават тайните на удоволствието. Мокра от пот, кожата ѝ бе настръхнала от нетърпение. С всеки милиметър от тялото си очакваше нещо непознато, което сякаш стоеше съвсем до нея. Само Райън знаеше какво е то. Само той можеше да ѝ го даде.

Той зарови пръсти в слабините ѝ и нежно я докосна, разтривайки втвърденото топче между краката ѝ. Сетне го стисна внимателно и засмука с устни зърното на гърдата ѝ. Джулия застина за миг и после цялото ѝ тяло се разтресе в конвулсии. Отпусна се в прегръдките му, а той зашепна името ѝ, обсипвайки я с ласки и целувки.

Преди тя да успее да дойде на себе си, Райън надигна тяло и насочи члена си към още пулсиращата ѝ утроба. Тя се разтвори, за да го поеме, смаяна, че екстазът, който я разтърси току-що, може да се завърне с още по-голяма сила. Той проникна в нея и Джулия осъзна, че още не бяха свършили. Всъщност сега започваха.

Отвори очи, за да го погледне, когато двамата се сляха в едно. Неговите обаче бяха затворени, а челюстта му бе стисната толкова здраво, че тя го погали, за да освободи напрежението му. Жилите на врата му се очертаха, а мускулите по раменете му се издуха. Джулия прокара пръсти по раменете му, потри зърната на гърдите му и той внезапно издигна тяло напред. Някъде дълбоко я жилна болка и тя изстена.

Райън отвори очи.

— Съжалявам — каза той. — Само веднъж и повече никога няма да ти причиня болка. Обещавам ти.

Той сведе глава да погълне с устни стенанията ѝ. Влизаше и излизаше от нея с мощни тласъци, които ставаха все по-бързи. Магията отново я обзе, стягайки цялото ѝ тяло. Той я отвеждаше към непозната наслада, но този път я попиваше заедно с нея.

Райън притисна тяло в нея и проникна дълбоко, после се изпъна неподвижно и след миг в нея всичко се надигна и запулсира. Екстазът ги заля едновременно и двамата и Джулия изкрещя. Нямаше представа колко дълго останаха така — със слети в едно тела и души. *В едно име.* Искаше да останат един в друг завинаги и когато той понечи да се отдръпне, тя го спря.

— Остани още — прошепна тя.

— Прекалено съм тежък.

— Не, ти не можеш да ми тежиш.

Той ѝ се усмихна, но въпреки това се премести, притегли я до себе си и я обгърна с тяло. Спокойното му дишане до ухото ѝ я унесе и тя скоро заспа, стискайки ръката му.

Събуди го артилерийски огън, който идваше от прекалено близо, за да не му обърне внимание. През нощта Райън бе станал да се погрижи за изоставения си кон и забеляза на хоризонта пожари. Пламъците тогава бяха достатъчно далеч на запад, но сега битката сякаш приближаваше към тях.

Опита се да се измъкне от прегръдките на жена си, но тя го стискаше здраво.

— Къде отиваш? — сънено прошепна Джулия. — Още не е съмнало.

— Слънцето изгрява, освен това наблизо се стреля.

Тя отвори очи и се послуша.

— Това са гръмотевици, Райън. Петлите още не са пели, даже чучулигите не се чуват. Ела в леглото. — Тя го целуна по врата и той забрави за тревогата си.

— Добре. — Райън притегли към себе си голото ѝ тяло и страстно я обсипа с целувки. — Ако ще цялата армия на Юга да чука на вратата, не ме интересува. Щом ти ме искаш до себе си, ще остана и с радост ще загина в обятията ти.

Джулия внезапно застина, отблъсна го и се изправи в леглото. Той вторачи поглед в гърдите ѝ, които сега бяха пред лицето му, но преди да им отдаде заслуженото внимание, тя се завъртя и дръпна завивките от тялото му. Студът полази стоплената му кожа и потуши желанието му.

— Не, имаш право — извика Джулия. — Навън наистина се стреля.

Тя хукна към прозореца, като влачеше чаршафите след себе си и вдигна кепенците. Слънчевите лъчи озариха лицето ѝ. Тя се обърна към него с разширени от ужас очи.

— Ставай. Трябва да бягаме.

Райън въздъхна. *Жени. Никак не можеш да им угодиш.* Слезе от леглото и застана гол в средата на стаята, оглеждайки се за оръжията си. Намери ги преметнати на облегалката на стола. Навлече панталона и препаса кобурите, макар че с два пистолета нямаше да уплаши врага. Всъщност ако бунтовниците бяха на вратата, и двамата с Джулия бяха мъртви. Освен ако навън не ги очакваха Куонтрил и момчетата на Колтън. В такъв случай на Джулия можеше и да ѝ се размине. Но и това не беше много сигурно.

Хвърли крадешком поглед към нея и устата му пресъхна от желание. Тя седеше на леглото, зелените ѝ очи бяха пълни със страх. Черната ѝ коса се спускаше по белия чаршаф, който придържаше пред гърдите си, а червените оттенъци му напомняха на кръв. Ако братята ѝ я заварят така — не му се мислеше какво щеше да стане. Нито сега, нито когато и да било друг път.

— Да се надяваме, че ще успея да те отведа в църквата, преди някой да ни открие.

Джулия вдигна брадичка.

— Аз мога и сама да се отведа.

Райън се наведе, събра дрехите ѝ и ѝ ги подхвърли.

— Не се съмнявам, но няма да стане.

Тя хвана с една ръка ризата си, а с другата продължи да стиска чаршафа, сякаш той беше единственото ѝ притежание на света. Райън едва се удържа да не се разсмее на нейната свенливост. Тази нощ бе разгледал, целувал и докосвал всичко, което тя криеше под завивката. Повече нямаше какво да пази в тайна от него.

— Ако попадна на бунтовници, ще е по-добре да съм сама.

— Ами ако срещнеш соколи, федералисти или граничната полиция?

Джулия тъкмо нахлузваше ризата през главата си и за момент изтърва чаршафа. Пред Райън се разкри чудната гледка на пищните ѝ гърди. Изскърца със зъби — нямаше време за това. Нов откос отвън отклони вниманието му от нея.

— Ще им кажа, че съм госпожа Мърфи, съпруга на лейтенант Райън Мърфи и те ще ме оставят на мира. А дори може да ме ескортират по пътя.

Джулия имаше право. Въпреки това той нямаше намерение да я изпуска от очи, докато не я остави в безопасност при Конър и Катлийн.

— Няма да спорим повече. Не ни остава много време. Ако някой ни намери тук, страхотно ще загазим.

Райън набързо закопча ризата си и си сложи куртката. Когато се обърна, Джулия вече беше облякла другата си рокля — същата, с която бе избягала от къщи. Сватбената премяна на Катлийн държеше в ръка. Докато я наблюдаваше, тя прокара ръка по фината коприна с усмивка, която го разтревожи.

— Какво има? — попита той.

Джулия стреснато вдигна глава към него. Очите ѝ бяха влажни.

— Мислех си за Катлийн. С какви ли мечти е облякла тази рокля? Сега аз изпитвам същото. И само се надявам да не... — Тя млькна и припряно изтри очи. Венчалната халка на Катлийн проблесна на ръката ѝ.

— Само се надяваш да не свършиш като нея или дори по-лошо — довърши вместо нея той.

Тя кимна мълчаливо и прибра внимателно роклята в чантата си.

Райън почна да закопчава куртката си, докато Джулия се захвана с обувките си.

— Нямам представа какво точно се случи с Катлийн — рече той. — Със Стан живееха на север от нас. Прибра се вкъщи сама. От техните съседи научихме, че дърварите го убили. Не знаем защо мълчи. Може би никога няма да разберем.

— Съжалявам. Съжалявам за всичко, което са сторили братята ми, дори и да не са били те. Те също биха го направили, ако бяха на мястото на нападателите.

Райън въздъхна.

— Ти нямаш никаква вина.

— Нямам ли? Аз вярвах на това, което ме учеха, че всички от Канзас са лоши. Единствената ми среща с тези хора беше, когато изгориха къщата и осакатиха мама... — Млъкна, защото видя, че той трепна. Протегна ръка към него, но той не я пое. — Извинявай, Райън.

— Няма за какво да ми се извиняваш. Би трябвало да ме мразиш. Не разбирам защо не е така.

— Преди те мразех.

Сърцето му прескочи, но в очите ѝ нямаше омраза, само любов. Тогавя Райън зададе въпроса, който го мъчеше от толкова време, но не смееше да повдигне, защото отговорът означаваше всичко за него.

— А прости ли ми?

Нейната мека, нежна усмивка му каза повече от думите.

— Аз не съм човекът, от който трябва да търсиш прошка.

— Но ти вече не ме мразиш? — настоя Райън.

Тя поклати глава и го погледна, сякаш той беше малко дете, което нищо не разбира — развеселена и с безкрайна любов.

— Преди да умре, свещеникът в нашата църква непрестанно повтаряше, че омразата ражда омраза. Погледни баща ми и синовете му и ще се убедиш в това. Не искам повече да бъда част от тях.

— Ти не си и сега. Ти си най-любящата жена, която някога съм виждал. Нямах нищо общо с твоите братя.

— Понякога. Преди години аз също изпитвах омраза като тях. Честно да си призная, мразех соколите повече задето съсипаха живота ми, отколкото заради мама. Държах се като дете, гледах егоистично на живота.

— И какво те промени?

Джулия стана, прекоси стаята и застана до него.

— Ти. — Повдигна се на пръсти и нежно го целуна в ъгълчето на устата. — Ти дойде и ми показа истината. Отнесе се с мен мило, макар че знаеше чия дъщеря съм аз. Защити ме от брат ми и ме избави от нещастieto да прекарам живота си с мъж, когото не обичам и не уважавам. Ти ми показа, че мечтите могат да се сбъдват — че на света има мъже, които са и нежни, и силни. Сторил си грешка, но никога не си отричал и лъгал за това. Мисля, че в себе си ти си се наказал по-жестоко, отколкото биха могли баща ми и братята ми. Винаги ще те обичам, Райън Мърфи.

Райън слушаше безмълвно разпалените ѝ думи. Когато свърши, тя хвана ръката му и го поведе към вратата. Той я последва като ученик, когото учителката води към скамейката. И преди усещаше, че тя го смята за нещо като герой и това му доставяше удоволствие. Но силата на чувствата ѝ го уплаши. Ако не успееше...

— Чакай — спря я той и тя замръзна с ръка на вратата. — Нека първо да огледам.

Тя кимна и отстъпи зад него. Той откряна вратата и надникна. В двора нямаше никой. Направи ѝ знак да не мърда и излезе на верандата. Утрото ухаеше на свежест от нощната буря, но западният вятър носеше мириса на барут. Чуваше битката — шумът идваше отблизо, но все още бе достатъчно далеч да осигури безпрепятственото им бягство. Райън отвърза коня си и двамата поеха на път.

Въпреки че беше рано, слънцето вече напичаше. Джулия се бе облегла на гърдите му и жегата вдигаше уханието ѝ към ноздрите му. Райън го вдишваше дълбоко с надеждата да го съхрани за дните, когато щеше да бъде с войската на бойното поле. Питаше се дали буцата в гърдите му ще се стопи завинаги, след като Джулия вече беше негова жена. И дали, като се върне в своя свят, ще стане отново старият отмъстителен Райън. Само защото съжаляваше за онова, което бе причинил на майка ѝ, не означаваше, че забравя клетвата си. Джулия му обеща да го обича винаги, но тя нямаше представа кой бе той. Не беше сигурен, че и той самият вече знае.

Райън прогони тези спомени и въпроси от мислите си. Не помнеше откога не се е чувствал така спокоен, като сега. Глухото тупкане на конските копита по прашния път отмерваше ритъма на сърцата им, които сякаш бяха слети в едно от първата им целувка.

Райън мълчаливо се усмихна. Не се смяташе за поетична натура, но Джулия вършеше необикновени неща с душата и тялото му.

На следващия завой обаче спокойствието им рухна. Джулия първа ги забеляза и се вцепени. Сетне изправи гръб и разпери ръце.

— Какво става, по дяволите? — попита Райън, но после се чу изстрел и някой изкрещя.

— Зареди! Избийте ги, момчета.

Джулия явно бе решила да го предпази с тяло и да скрие синята му униформа от бандата бунтовници, които се изправиха срещу тях на пътя. Но бе твърде късно.

Райън пришпори коня и се стрелна към гората. Наведе се над нея, за да я скрие от куршумите. Дърветата и храстите бяха обрасли с листа, които шибаха ръцете и краката му. Една клонка я одраска по шията, Джулия изпищя и Райън я притисна по-близо до себе си.

Бунтовниците ги следваха неотлъчно по петите. Гората все пак беше тяхна територия. Райън пусна коня да намери най-верния път, но нямаше представа накъде отиват. Джулия се оглеждаше във всички посоки. Край тях профуча куршум и Райън се опита да я накара да се сниши, но тя отказа.

— Наведи се — изсъска той в ухото ѝ. — Те целят мен.

Тя поклати глава. Накрая грабна юздите от ръцете му и насочи коня наляво.

— Какво по...?

— Зная къде се намираме.

— Така ли?

— Не само бунтовниците познават този край, не забравяй, че аз също съм от Мисури, нищо че съм жена.

Джулия, изглежда, наистина знаеше къде отива, защото скоро изстрелите зад тях спряха и тропотът на коне заглъхна. Райън хвърли поглед през рамо. Храстите още мърдаха, но нямаше и следа от коне.

Сурнаха се в един дол, конят едва не преви крака, което щеше да ги изхвърли от седлото. Джулия обаче успя да го задържи. Озоваха се в някакъв поток, течението леко ги отнесе настрани, но успяха да излязат на другия бряг. След минута изскочиха на друг път — право в ръцете на патрул от граничната полиция.

Петнадесет пистолета се насочиха към главите им.

— Хей — изкрещя Райън и взе юздите от ръцете ѝ.

Този път тя не се противи и му ги даде. Ръцете ѝ бяха студени като лед въпреки жегата. Стоеше толкова неподвижно, че Райън се зачуди дали не е примряла от страх.

— Шшт — прошепна той в ухото ѝ.

Полицаите прибраха оръжието, когато забелязаха униформата на Райън и той се представи на командира им.

— Какво правите тук, лейтенант? — попита капитанът.

— Попаднахме на бунтовници на главния път. Може да цъфнат тук всеки момент.

Момчетата неохотно откъснаха очи от Джулия и ги обърнаха към гората.

— Тук ври и кипи, лейтенант. Не знаете ли?

— Какво?

— Екзекутирали са Джим Воън в Канзас Сити.

На Джулия ѝ секна дъха от ужас и това отново насочи вниманието на капитана към нея. Той присви очи и я огледа. Тя му върна погледа с вирната брадичка, въпреки че Райън забеляза как сключените ѝ ръце побеляха.

Райън чу за Воън още преди да тръгне от лагера. Беше човек на Куонтрил. Федералистите го хванали в една бръснарница в Уайъндот, Канзас, и го осъдили на смърт. Куонтрил опита да направи всичко, за да го спаси. Дори предложи да замени трима заложници от Севера за един-единствен човек. Генерал Бюел обаче отказа, като се позова на забраната за помилване на бунтовници и сега явно бе изпълнил присъдата и обесил Воън.

— Чух, че събират доброволци от Юга и ги водят в Канзас Сити — рече капитанът и погледна Джулия. — Затворничка ли водите, лейтенант?

— Това е съпругата ми, сър.

— Съпругата ви? — Капитанът се намръщи и поклати глава. — Бях готов да се закълна, че съм виждал някъде тази жена. И то от тази страна на границата. Рядко забравям лица. Ще ми позволите ли да ви попитам за моминското ви име, госпожо Мърфи?

Райън видя, че ръцете ѝ затрепериха, но тя ги стисна здраво, за да не се издаде. Ако капитанът чуе името Колтън, Джулия моментално щеше да се прости със свободата.

— Жена ми не излиза често навън, сър. Сега я вода при сестра ми.

— Е, да знаете, че бунтовниците са полудели заради Воън. Хората на Тод нападнали рота войници малко по-нататък. Избили всички и оставили бележка в устата на една от жертвите. На нея пишело: „Помни предсмъртните думи на Джим Воън“.

— А какви са те? — поинтересува се Райън.

— „Може да ме убиете, но никога няма да ме победите. Моят живот ще ви коства стотици други животи. Приятелите ми скоро ще платят за мен.“

— Явно бунтовниците искат да го провъзгласят за светец — измърмори Райън — и да изпълнят завещанието му.

— Тъй изглежда. Сега ще идем да потърсим тази банда, която ви е атакувала, лейтенант. Искате ли да дойдете с нас?

— По-добре да заведе жена си в църквата на хълма при сестра ми.

Капитанът тъкмо се канеше да даде нареждания на хората си, но се обърна пак към Райън и го изгледа смръщено.

— Църквата на хълма ли?

— Защо, какво има?

— Бунтовниците превзеха този район. Всички пътища към църквата са в техни ръце. Няма да можете да пробиеете блокадата.

— По дяволите.

— Наистина. По-добре върнете жена си вкъщи, лейтенант. Онези южняци наистина са побеснели.

Отрядът изчезна в гората. Джулия и Райън продължиха да стоят на коня в мълчание.

— Заведи ме вкъщи — рече тя.

— Не мога. Там няма кой да те пази. Затова оставихме Катлийн при Конър.

Джулия изропта и се завъртя на седлото, за да го погледне в очите.

— Не у вас, а в моя дом.

— Не. В никакъв случай няма да се връщаш там. Знаеш ли какво ще стане, като разберат, че се оженихме?

— Няма да им кажа.

— Ами годеника ти?

— Той е с Тод. Нали чу какво каза капитанът. Щом са избили цял отряд федералисти, трябва да са някъде далеч на север. Докато се върнат, аз ще съм избягала при Катлийн и отец Конър.

— Но няма да се приближаваш до църквата, докато бунтовниците не отстъпят!

— Естествено. Да не съм глупачка. Дори и да са приятели на братята ми, те си остават зверове.

Райън се взря в очите ѝ. Изобщо не я беше страх. Не и така, както той се страхуваше. Не знаеше какво да прави.

— Нали няма да останеш у вас?

— Няма. Но трябва да се видя с мама, Райън. Трябва да се сбогувам с нея.

Райън въздъхна.

— Добре. Отиваме там.

— А, не. Без теб!

— Ще те оставя при потока.

Джулия помисли, накрая се съгласи и се обърна напред. На Райън му се стори, че прекалено бързо стигнаха до потока. Тя скочи на земята и той я последва.

Водите бяха придошли, преливаха през бреговете и червената пръст бе станала на кал. Полите ѝ допираха земята и тя ги вдигна с една ръка. Изглеждаше, сякаш всеки миг ще се понесе във вихъра на танца. Райън ѝ се усмихна и я притегли в обятията си.

Целувката им не беше за сбогом, макар че и двамата я почувстваха така. Тя се притискаше в него, като че ли искаше никога да не се разделят. Райън изпитваше същото. Когато усети вкуса на сълзите ѝ на устните си, той се дръпна и изтри с ръка лицето ѝ. Тя издаде нещо средно между хлипане и смях, улови пръстите му и го целуна по дланта.

После го погледна с тъжни, плувнали в сълзи очи, свали венчалната халка от пръста си и му я даде.

— По-добре да не е у мен засега.

Райън стисна още топлия от ръката ѝ пръстен. Врълхлетя го същото усещане за обреченост, с което се събуждаше от кошмарите си.

— Не ми харесва това.

— На мен също. — Джулия премига, за да прогони плача и отвори уста, като че ли да каже още нещо. Отрони обаче само стенание

и бързо се завъртя, вдигна изкаляните си поли и избяга.
Сърцето му отлетя с нея.

12

Очите ѝ пареха. Отначало помисли, че е заради скорошната им раздяла с Райън, но когато изкачи хълма видя истинската причина.

Дим.

Джулия хукна през овъглените царевични ниви. Сърцето ѝ прескачаше от страх, дробовете ѝ се задушаваша от острата миризма на горено. Проправи си път през шубрака пред вкъщи и едва не падна от изтощение.

Домът ѝ си стоеше непокътнат на мястото, но хамбарът представляваше димяща развалина.

Предпазливо прекоси двора и се спря на верандата. Ами ако... Заповяда си да се стегне и да не се поддава на страха. Нямаше никакъв смисъл да губи ума и дума. Изправи глава и отвори вратата.

Леглото беше празно. Сърцето ѝ пак започна да препуска.

— Мамо? — повика тя и се ядоса на разтреперания си глас.

Внезапно някой я блъсна вътре и опря пистолет в ребрата ѝ. Преди Джулия моментално щеше да припадне, но не и сега. Тя се обърна и погледна похитителя си.

— Къде, по дяволите, се губиш, момиче? — попита баща ѝ.

Джулия не му отговори.

— Къде е мама?

— Отзад. В клозета. — Баща ѝ я стисна по-силно. — А сега ми отговори къде беше?

— В църквата на хълма.

Баща ѝ присви очи и я огледа, търсейки знак, че е излъгала. Джулия обаче остана спокойна. Каза истината, макар и не цялата.

— И за какво отиде там?

— Да помисля.

— Хм. Е, докато ти мислеше, проклетите янки изгориха хамбара и нивата.

— Видях. — Прецени къде бяха видели отряда и се досети кой бе подпалил пожара. Неслучайно капитанът бе попитал за моминското

й име. — Какво се случи?

— Момчетата бяха далеч, полудяха, откакто обесиха Джим Воън. Та почнаха да мъстят. Но проклетите янки от войската дойдоха да ги търсят тук и като не им казах къде са... — Баща й сви рамене и пушката, която още беше опряна в ребрата й, помръдна. Джулия изохка.

— Сам, прибери тази пушка! — рече майка й от задната врата.

Той погледна жена си. Стисна рамото на Джулия, но накрая я пусна и отстъпи, за да й направи път да влезе. Джулия се втурна към майка си и се хвърли в прегръдките й.

Майка й въздъхна тежко и я погали по косата.

— Ти се върна — прошепна тя.

Джулия прочете в погледа й тъга и вина.

— Да.

— Радвам се.

— Щом тя се прибра, аз тръгвам.

Джулия пусна майка си и се обърна към баща си, който грабна една раница и затъкна пистолета си на кръста.

— Къде отиваш? — попита тя и баща й се ухили.

— При моите момчета.

Майка й сви рамене и бавно тръгна към леглото.

— Ами, ами мама?

— Ти нали си тук. Изпълнявай задълженията си. Аз си имам свои.

Той тръгна към вратата, но Джулия се втурна след него.

— Чакай! Сами ли ще ни оставиш?

— Цял ден и цяла нощ хойкаш наляво-надясно сама и като те гледам нищо ти няма. С момчетата ще бъдем наблизо и ще ви наглеждаме. Пищовът на баба ти е в чекмеджето, имаш достатъчно муниции. Нивата е опожарена, конете избягаха. Няма нищо за крадене и нищо за правене.

— Освен да защитаваш жена си и дъщеря си.

Лицето му почервения и той сви юмруци. Направи крачка към нея и Джулия несъзнателно отстъпи. Напоследък си позволяваше твърде много.

— Аз съм поел дълг да се бия за каузата и да отмъстя на копелетата, които ми изгориха къщата. Ако победим, ще си върна и

фермата на Мърфи. Куонтрил ми обеща. Чух, че всички мъже там тръгнали с войската, даже и старият. Ако всичките умрат... — баща й се ухили със смразяващата си усмивка и потупа пистолета си — няма да има нужда дори да спорим. Пази майка си, момиче. Ако й се случи нещо, ти ще отговаряш. — Той кимна на жена си, завъртя се и тръгна към гората.

Дълго след като той замина, Джулия остана загледана в празния коридор. Баща й току-що бе тръгнал да убие мъжа й, а тя не можеше с нищо да го спре. Ако признаеше за сватбата им, най-много да ускори гибелта му. Баща й щеше да тръгне по петите му като бясно куче и да насъска срещу него цялата банда бунтовници.

А тя не можеше да избяга в църквата, както обеща на Райън. Обърна се и погледна към майка си, която лежеше с гръб към нея. Ето че отново беше в капана на стария си живот — вързана от любовта, честта и дълга — всичко, което означаваше за нея семейството и я принуждаваше да мрази името Мърфи.

Джулия разтри горящото си чело. Точно в този момент тя наистина мразеше някой с името Мърфи. Себе си.

Райън пристигна на галоп в лагера си и намери там само руини. Преобърнати палатки, димящи фургони и дълга редица трупове на войници свидетелстваха, че е имало атака. Оцелелите копаеха гробове и трупаха останките от бивака на малкото коне.

Погледът му трескаво диреше брат му и баща му, сърцето му щеше да се пръсне от тревога. Дали отново не бе пропуснал да помогне, когато най-много имаше нужда от него? Дали още някой от близките му не бе загинал заради него?

— Къде се губиш, момче? — Ирландският акцент на баща му го накара да отрони въздишка на облекчение. Той дръпна юздите на коня си, обърна се и видя баща си да излиза от надупчена с куршуми палатка.

— Сър. — Отдаде чест Райън.

Очите му продължаваха да се стрелкат наоколо в търсене на Джейсън и накрая се спряха върху рижавия перчем на един войник, който копаяше наблизко. Джейсън вдигна глава и по мрачната му

физиономия Райън се досети, че положението е много сериозно. Баща му беше бесен.

— Лейтенант!

— Слушам, сър!

— Попитах къде се губиш, по дяволите.

— Имах семеен проблем, сър.

— И как е този семеен проблем?

— Добре е, сър.

Баща му кимна с очевидно облекчение. Но в следващия миг вече му нареждаше:

— Слизай от този кон и се хващай да помагаш на другите. — Бързината, с която забрави за Катлийн показваше колко много се бе променил в последните месеци. — Имахме нужда от теб миналата нощ, момче, но знам, че трябваше да отидеш до църквата.

Райън трепна при спомена с какво се бе занимавал, докато другарите му са умирали. Слезе от коня.

— Какво стана?

— Проклетите копелета нападناха привечер. Изпълзяха като призраци от шубрака и връхлетяха върху нас, както си вечеряхме. — Баща му поклати глава. — Избиха часовете. Прерязали им гърлата, мръсните мародери.

Райън хвана една лопата и зае място до последния войник. Започна да копае; прилоша му от тъпите удари на метала в червената кал и присъствието на мъртвите войници около него. Буцата в гърдите му отново натежа.

— Чух, че изгорили фермата на Колтън миналата нощ.

— Какво? — Райън вдигна поглед към баща си, който го наблюдаваше твърде подозрително.

Накрая на лицето на баща му се появи тънка многозначителна усмивка, сякаш току-що бе научил всички тайни на света.

— Запалили хамбара и нивата. Взели животните и всичките запаси от царевица. Но оставили къщата. Нашите момчета не са зверове — старата жена е твърде болна, за да остане на улицата. Интересното обаче е, че момичето го нямало. Ти дали случайно не знаеш нещо по този въпрос, момчето ми?

Райън веднага се хвърли усърдно да копае, за да не забележи баща му, че лъже.

— Не, сър.

— Хм — измърмори баща му и отиде да разпределя задачи.

Райън продължи да размахва лопатата, но мислите му бяха другаде. Как можа да остави Джулия? Но пък и какво друго можеше да направи? Ако сега тръгне да я спасява, сигурно щяха да го арестуват или да го убият. Възможно бе дори да го обесят като дезертър — тогава съвсем нямаше да ѝ бъде от полза. Накрая реши да изчака до вечерта и да се измъкне тайно, за да провери дали тя е в безопасност.

Задачата за деня беше мръсна, кървава и неприятна. Сякаш всеки войник, когото погребва, го гледаше обвинително. Райън внимателно затваряше очите им, но гласовете им го преследваха.

Предател, шепнеха те. Ние загинахме заради теб. Ти правеше любов с жена си, докато ние умирахме за родината си.

Джейсън дойде при него.

— Какво стана?

Райън му хвърли поглед през рамо и после пак се наведе.

— Нищо.

— Цялата област е пламнала от боеве, ти си в средата на пожара и твърдиш, че нищо не е станало?

— Точно така.

Изненадващо Джейсън не продължи да го тормози и Райън мислено благодари на Бога за това. Не знаеше какво щеше да отговаря, освен да измисля нови и нови лъжи. Наум обаче се засипа със самообвинения и разпали още повече угризенията си.

С удоволствие се подчини, когато му наредиха да издири бандитите, които бяха нападнали лагера. С маршова стъпка групата навлезе навътре в окръг Бейтс, изостави главния път и потъна в гората. Зорко проверяваха всяко дърво и могила. Напоследък дърварите дълбаеха дупки по склоновете на хълмовете. Покриваха отвора с клони, стари дъски и листа, а вътре си правеха огнища с комини от клечки или кал. Обикновено готвеха само нощем, за да не ги издаде димът, и през деня скривалищата им бяха невидими за несвикнал с местността човек.

От службата си в граничната полиция Райън се научи да разпознава тези пещери и затова яздеше най-близо до ниските хълмове. Джейсън го следваше неотлъчно, но за щастие продължаваше да мълчи. Тази сутрин Райън нямаше сили да лъже и брат си, а нямаше

намерение да му признае истината за отсъствието си. Поне засега *не*. Твърде много хора зависеха от тяхната тайна. Животът и на двамата щеше да бъде в опасност, ако баща му или старият Колтън научат новината.

Райън изведнъж осъзна на какво се бе обрекъл с венчавката си с Джулия. За добро или за лошо бе свързан за цял живот с жена от семейство Колтън. Братята и баща й сигурно щяха да поискат смъртта му. Майка й щеше да го презира до сетния си дъх, който благодарение на него не беше далеч. Собственият му баща щеше да превърне дните му в ад. Райън разтърка очи, подгонен от нетърпимо главоболие.

В този миг един куршум прониза върха на шапката му. В шубрака се чува писъци и още изстрели. Джейсън го повали от коня му и двамата паднаха в калта. Търкаляха се, докато попаднат на прикритие, извадиха пистолетите и се огледаха за врага.

— Ето там — посочи Райън. — На онзи хълм.

Джейсън кимна и започна да отвърща на огъня от хитро замаскираното скривалище. Улисан в мислите си, Райън бе пропуснал да забележи дупката. Този път обаче реши да остави угризенията си за по-късно, защото сега трябваше да се измъкнат от засадата.

Отдавна Райън молеше за шанс да влезе в истинска битка и ето че той бе дошъл. Бяха се натъкнали на бунтовническа база и имаха право да я заличат от лицето на земята. Отмъщението щеше да бъде отчасти и негово лично — за момчетата, които бе заровил тази сутрин и чиято кръв още личеше по ръцете му. Дали някога щеше да успее да я изчисти? Може би само с кръвта на врага. Дълбоко в себе си обаче продължаваше да се съмнява.

Внезапно Джейсън извика и сложи ръка на челото си. Когато я дръпна, по дланта му имаше кръв. Скоро потече и от носа му. Забели очи и рухна в безсъзнание на земята.

— Джейс? — разтреперан го повика Райън. Докосна челото на брат си. — Джейсън! — Никакъв отговор.

Причерня му. Взираше се в безжизненото, обляно в кръв, лице на брат си — все едно сбъднал се кошмар — и като че ли се върна назад във времето в северен Канзас и се озова пред трупа на майка си. Сякаш кошмарът започваше отначало.

Около тях битката беше във вихъра си. Бунтовниците разбраха, че са в капан и щяха да бъдат избити като лисици в дупките. Имаха

малко патрони и затова опитаха да се измъкнат. Райън побесня от ярост. С вик изскочи от прикритието си и се хвърли напред.

Изобщо не осъзнаваше какво прави. Чак когато канонадата от изстрели спря, той видя, че пистолетите му са празни, а наоколо е пълно с мъртви бунтовници.

— Мили боже, Рай, да не си полудял? — Стресна го шепотът на Джейсън.

Райън се завъртя и се втренчи в бледото лице на брат си.

Джейсън беше жив.

Залитна от облекчение. Джейсън се подпря на рамото му и му отпрати такъв поглед, че съзнанието му веднага се проясни. Брат му го гледаше сякаш е някакъв звяр. Райън сведе очи към ръцете си и откри, че са потънали в кръв.

Огледа повалените бунтовници. Не познаваше никой от тях, но въпреки това му прилоша. Нито един нямаше повече от двадесет години. Не бе възможно някое от тези хлапета да е участвало в убийството на майка му.

Крадешком погледна Джейсън, който бе извърнал глава настрана, и сетне прибра с треперещи ръце пистолетите си и отмина. Не обърна внимание на потупванията по гърба и думите на възхищение от другарите си.

Какво ставаше с него? Нали беше войник в една кървава гражданска война. Непрестанно се убиваха хора, и в това бе смисълът на битката. Ако не бяха тези хлапета, можеше да е Джейсън или той. По-добре ли щеше да бъде те да са жертвите? Вярно, бунтовниците бяха млади, но те бяха врагове. По време на война човек не можеше да избира враговете си, както не можеше да посочи и убиеца си.

Нещо мокро се изтърколи по бузата му, Райън го избърса с опакото на ръката си и замаяно погледна прясната следа кръв. Разтърка капката и тя се смеси с потъмнялата кръв на неговите врагове. Съмняваше се, че ще успее някога да отмие кръвта от дланите си.

Спусна се непрогледна нощ. Без луна. Без звезди.

Черна и неподвижна. Като душата му.

Райън се измъкна от лагера и навлезе в шубрака. Трябваше да опита. Имаше опасност да го убият, ако попадне на вражески патрул.

Ако баща му открие, че е избягал, пак го чакаха още въпроси и нови лъжи. Но въпреки всичко трябваше да рискува. Трябваше да я види. Да я докосне. Да остави любовта и добротата ѝ да излекуват пожара в гърдите му.

Цялото му тяло го болеше и гореше и само Джулия, неговата жена, можеше да успокои агонията. Бе готов на драго сърце да загине заради една нейна прегръдка тази нощ.

Понятията му за добро и зло се преобърнаха този ден, когато погледна в очите на момчетата, които изби. Разбира се, те биха сторили същото с него и Джейсън, но това не намаляваше вината му. Цял живот го бяха учили да изпълнява заповеди, но ето че сега се чувстваше по-зле от всякога.

Целия душен следобед погребваха убитите в скривалищата им. Райън изми кръвта от ръцете си в потока Мърфи и почисти раната на челото си, където го бе одраскал куршум. Но продължаваше да се усеща мръсен и като хванат в клопка. Само ласките на Джулия можеха да го пречистят, само любовта ѝ щеше да го освободи.

Завари къщата тъмна и притихнала, но знаеше кой е нейният прозорец. Както преди, Райън свали ботушите си, изкатери се по стената и по покрива се спусна до нейния прозорец. Въздухът тежеше от влага, жегата и мирис на смърт. Дали някога щеше да прогони това зловоние от себе си?

Влезе в стаята и отиде до леглото ѝ. Тя спеше само с риза; цялата бе мокра от пот и връхчетата на гърдите ѝ бяха залепнали за финия памук. Спуснатата ѝ коса беше на масурчета от влагата. Остана за миг загледан в нея, попивайки образа ѝ в съзнанието си, вдишвайки уханието ѝ на рози. Скоро забрави за смъртта.

Коленичи тихо до леглото, за да не я стресне. Доближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Джулия?

На следващата секунда под носа му цъфна дулото на пистолет. Дявол да го вземе, много беше бърза. Къде ли криеше това чудо?

— Райън?

— А ти някой друг ли очакваше?

— Не. — Тя дръпна предпазителя, остави оръжието на нощната си масичка и седна в леглото. — Какво правиш тук? Случило ли се е нещо?

Нещо ужасно се бе случило, но той не желаше да ѝ обяснява какво. Хвърли куртката си, припряно свали ризата и панталона и на лицето ѝ се изписа първо изненада, а след това удоволствие. Тя разпери ръце и с въздишка на облекчение той се мушна в обятията ѝ.

Ръцете му изглеждаха тъмни на фона на бялата ѝ риза. „Убиец на невинни“, крещяха духовете на жертвите му. Но той заглуши нашепванията им, като разкъса дрехата ѝ. Тя се стресна, но не се дръпна. Без думи разбра желанието му и отвори тялото си за него.

Той задуши тегобите си с целувки, попивайки уханието на гърдите ѝ с устни. Напълни ръцете си на убиец с нейната чиста плът и удави спомените в дълбините на тялото ѝ. Двамата се разтресоха като един в екстаз и отпуснаха мокри от пот тела. Тя го целуна по слепоочието, прокара ръка по гърба му и го притисна до сърцето си.

— Шшт — прошепна тя, вплепа пръсти в косата му. — Тук съм. — Погали го по тила. — Успокой се, при теб съм — целуна го по очите, — всичко е наред.

Райън се отпусна в прегръдките ѝ и се остави на милувките ѝ. Когато сърцата им се успокоиха и вятърът от прозореца охлади потните им тела, тя стисна ръката му и прошепна:

— Какво се е случило, любов моя?

Райън нямаше никакво желание да ѝ разказва, макар че тя трябваше да знае истината. Дали не подушваше смъртта по пръстите му? Той я усещаше. Не виждаше ли тя кръвта по дланите му? Въпреки че ги бе трил до посиняване, той още виждаше петната.

Райън седна в леглото, обърна ѝ гръб и хвана с ръце главата си.

— Днес убих хора, Джулия.

Дъхът ѝ спря.

— Кого?

— Дървари. — Райън изсумтя презрително. — Хлапета. Бях толкова разярен. Намерих лагера унищожен, атакували са, докато ме нямаше. Толкова много войници бяха убили. Почувствах се...

— Виновен.

— Да. Искях да им отмъстя. Открихме ги в гората. Раниха Джейсън. Имаше ужасно много кръв, полудях и започнах да стрелям. Избих ги всичките.

Ето че сега тя щеше да закрепси. Сега вече щеше да го намрази.

За негова изненада обаче тя го погали. Сложи ръка на рамото му и прокара длан по гърба му, за да го успокои.

— Съжалявам. За приятелите ти. И за бунтовниците. Не мога да кажа, че съм щастлива, задето убиваш, но това е война, а ти си войник.

— Не знам какво ми става. Защо треперя? От толкова време исках да ги избия всичките. Те убиха майка ми.

— Зная.

Райън настръхна и ѝ хвърли поглед през рамо. Ноцта бе непрогледна, той виждаше лицето ѝ, но не можеше да различи изражението в очите ѝ. Тя седна до него, без да се смущава от голотата си.

— Какво знаеш ти? — попита той.

— Че майка ти е била убита от бунтовници и затова всички сте дошли на Юг.

Той пак извърна глава. Време беше тя да научи истината за неговите геройства, ако те изобщо съществуваша.

— Има и още нещо.

— Винаги е така.

— Аз бях глава на семейството, защото татко го нямаше. Но точно когато мама имаше най-голяма нужда от мен, мен ме нямаше.

— Какво е станало?

Райън се върна пет години назад. В деня, когато даде клетва и се раздели с детството си. Отдавна не си позволяваше да се връща към този ден.

— Татко бе отишъл в Канзас Сити, за да се опита да помоли федералната войска да патрулира по-близо до нашата ферма. Малко по малко ни гонеха от имението. Не беше нещо сериозно, палеха нивата, открадваха по някоя крава или ни плашеха с изстрели. Майка ми ни изпрати с Джейсън за ягоди. Искаше да прави сладкиш за татко. Предупреди ме да не изпускам Джейсън от очи. Той беше моя отговорност. Разчитаха на мен да се грижа за него. Върнахме се точно когато бунтовниците спираха конете си пред къщи. Майка ми стоеше на верандата със заредена пушка в ръка. Видя ме и от погледа ѝ разбрах, че иска да отведе Джейсън далеч.

— Права е била — прекъсна го Джулия. — Щели са да те убият.

— Знам. Бях въоръжен, но те бяха най-малко десетина. Реших, че ще се махнат, като видят, че в къщата няма мъже. Двамата с Джейс се

скрихме под живия плет между нивата и къщата. Стисках устата му с ръка, за да не вдига шум. Той от край време не може да мълчи. Отначало не ги чувах какво си говореха. — Райън млъкна, обзет от спомени за онзи горещ следобед, за мириса на ягоди, прах, смърт и разрушение. — После един от тях изкрещя: „Как ти е името, кучко?“. Аз побеснях, като чух как я нарекоха и понечих да се изправам. Тогава сякаш всичко застина на място. Не можех да заповядам на краката си да се движат. Мама каза: „Можеш да ме наричаш госпожа Мърфи“. „Мърфи?“, изкрещя един от тях. „Че ти си от ония боклуци, дето искат да освободят робите.“ — Райън поклати глава. — И майка ми не можеше да мълчи. Вирна брадичка и рече: „Да, сър, и се гордея с това“. Джейсън се дърпаше и за момент аз отклоних вниманието си, за да проверя дали може да диша. И те я застреляха. Изстрелът ехтеше, и ехтеше. Преди да вдигна поглед, натиснах главата на Джейсън надолу, за да не види. Знаех, че са я убили. Само заради името и убежденията ѝ. Загина, докато аз се криех в храстите.

— Ако ви бяха видели, щяха и вас да убият. Ти си сторил каквото е поискала майка ти. Опазил си Джейсън.

— Аз действах като страхливец. Криех се в храстите, докато убиваха майка ми.

— Толкова съжалявам, Райън. Но зная, че и от двете страни на границата има стотици истории като твоята. Мислиш, че между нашите семейства има вражда. Тя е нищо в сравнение с драмите, които стават до браздата открай време. Цялата тази проклета война е една кървава вражда. Омразата попива дълбоко и за дълго, никой не го е грижа кой умира, стига да е от врага. Не че е правилно, но това е действителността.

— Заклех се на гроба на майка си, че ще им отмъстя.

— А ще върнеш ли майка си, като убиваш всеки срещнат от Мисури? Грехът е на мъжете, които са я застреляли. Мисля, че точно ти би трябвало да знаеш, че като караш другите да страдат, не се чувстваш по-добре.

— Така е, но не мога да допусна убийци, дори и твоите братя и техните приятели, да се разхождат на воля в Канзас. Длъжен съм да ги спра на всяка цена.

— Но с убийства няма да излекуваш болката си. Само ще я задълбочиш още повече. Това вече стана, нали?

Той замълча. Не знаеше отговора. Вече не беше сигурен кое е право и кое — не. Трябваше ли да убива, защото те убиваха? Можеше ли да поправи сторените грешки с нови грешки? На това го бяха учили и той дълго вярваше в този принцип, но изведнъж той му се струваше налудничав. И въпреки всичко не знаеше какво друго да прави.

— Зная, че те са убийци — настоя тя, — но те са моят баща и братята ми.

— Те са врагът — рече Райън, но този път без обичайната си разпаленост.

— А ти какъв си?

Райън въздъхна и започна да се облича. Отиде да надникне през прозореца и се обърна да я погледне. Беше се наметнала с чаршафа и седеше на края на леглото. Изглеждаше объркана и тъжна, а така му се зарадва, когато го видя. Като не знаеше какво да направи, Райън пак прибегна до обичайните си убеждения.

— Трябва да избираш, Джулия. Или си моя жена, или тяхна дъщеря и сестра. Не можеш да бъдеш и двете.

— Не, ти трябва да избираш. Дали да бъдеш мой съпруг, или враг. Мъжът, за когото се венчах, никога няма да навреди на семейството ми.

— По дяволите — избухна Райън, макар че внимаваше да не повишава глас. — Сега ти си Мърфи. Дръж се като такава.

Джулия присви очи.

— Много хубаво — изсъска тя. — Щом видя мама, ще я гръмна вместо теб. Както си щял да направиш онази нощ, ако си бил по-наблизо, нали? С това ще заслужи ли честта да нося скъпоценното ти име?

Още преди да свърши, Джулия осъзна накъде отиваше и закри устата си с ръка. Но беше късно. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Райън...

— Съжалявам — довърши той вместо нея. Гневът му отшумяваше. Това положение беше нетърпимо. Винаги щеше да е нетърпимо, докато войната не свърши. Райън смекчи тона си: — И двамата сме объркани. Това е... — Разпери ръце, за да обхване тях двамата, леглото, живота като цяло.

— Невъзможно — промълви тя.

Той само въздъхна.

Джулия стана и отиде до него, за да я прегърне.

— Не би стрелял по братята и баща ми, нали?

Райън стисна зъби в нов пристъп на ярост. Тя явно нямаше да го остави на мира по този въпрос.

— Джулия, моля те, какво искаш от мен? Ако ме зърнат, те първи ще почнат да стрелят.

— Знам. Аз само... — Джулия поклати глава и той отново усети уханието на рози и сълзи. То му напомни, че и двамата трябваше да направят своя избор. — Само ми обещавай, че ще се стараеш да не влизаш в преки спорове с тях, ако можеш.

Райън се замисли и накрая кимна. Това можеше да й обещае. Нямаше желание да стреля по братята и баща й, освен ако не му се наложеше.

— Обещавам ти.

Тя въздъхна с облекчение и гърдите й се повдигнаха и смъкнаха в обятията му. Райън пак стисна зъби, но този път от желание, а не от гняв. Никога нямаше да може да й се насити. Дори и ако разполагаха с цял живот пред тях.

Ако.

— Скоро ли ще се върнеш при Конър и Катлийн? — попита той.

— Амиии, не мога. Мама...

Райън се намръщи.

— Не можете да останете тук сами. Вземи я със себе си. Обещавай ми, че ще отидете в църквата. Иначе лично ще те занеса там и всички бунтовници да вървят по дяволите.

— Добре. Тръгваме веднага, щом отстъпят — кимна Джулия.

Той нежно я целуна с надеждата да сподели с нея без думи онова, което чувстваше сърцето му. Откакто майка му почина, не бе изричал на глас „Обичам те!“. Страхуваше се, че ако изкуши съдбата с любовта си, ще стовари нещастия на човека, когото обичаше, както бе станало с майка му и Катлийн. Затова криеше любовта си дълбоко в себе си и изразяваше чувствата си само с тяло.

Когато се дръпна от нея, тя не отвори очи и продължи да го стиска. Това го накара да се усмихне — значи тя разбираше.

— Не зная кога ще те видя отново.

Джулия отвори очи и го изгледа уплашено. Не бе казал „дали“, но и двамата знаеха, че всъщност има предвид и това — дали ще я

види отново.

Райън пресуши сълзите ѝ с още една бърза целувка. После прекрачи прозореца, излезе на покрива и скочи на земята. На средата на пътя към лагера го срещна врагът.

Райън усети присъствието им по дима. Иначе конят му щеше да връхлети право в укрытието им и те да го изненадат. Райън обаче подуши дим, а светлина не се виждаше и това означаваше само, че наблизко се крият дървари. Остави коня си назад и изпъзля до дупката. Скоро чу гласове. Приблужи още малко, за да ги подслуша. Един от тях говореше за някой си Мърфи и Райън слисан нададе ухо.

— Проклетите Мърфи са в онзи лагер. По-рано наминах оттам и видях онзи рижавия. Утре преди изгрев-слънце трябва да ги нападнем. Няма да има милост за нито един янки. Но с ирландците ще се разправям аз и момчетата ми.

Последното изречение издаде кой говореше: Сам Колтън. Бащата на Джулия и негов тъст. *По дяволите*. Какво щеше да прави сега? Очевидно цялата фамилия Колтън се бе събрала в тази дупка, имаше и други бунтовници. Те явно планираха да нападнат призори лагера. И то най-вече заради него, брат му и баща му.

Не можеше да ги атакува сега, защото беше сам. Дори и да успее да застреля няколко от тях, те пак щяха да го сразят и да изненадат утре отряда му. Трябваше да се върне при хората си и да ги вдигне под тревога, да ги накара да дойдат тук и да избият дърварите, докато спят — точно както смятаха да сторят те с тях.

Но нямаше да го направи. Не можеше. Те бяха близки на Джулия и — колкото и жестоки убийци да бяха — той нямаше право да стовари гнева на федералните войски върху тях. Ако им бе писано да загинат в битка, добре, но Райън не можеше повече да цапа ръцете си с кръв. Една такава постъпка щеше да сложи край на бъдещето, заради което живееше сега.

Единственият изход беше да се измъкне, да се върне в лагера и да предупреди баща си за вражеските намерения. На всичкото отгоре щеше да му се наложи да признае, че се е отлъчил от отряда без разрешение, но пък събраната информация щеше да му спаси главата

от наказание. Така щяха да имат време да избягат, преди да се появят Колтън и мародерската му банда.

Райън изпълзя от прикритието си колкото може по-бързо и по-безшумно и хукна да приведе в действие плана си.

На следващата сутрин Джулия се успа. Когато отвори очи, слънцето вече напичаше леглото ѝ. Протегна се и се опита да си спомни поради какво е толкова щастлива.

Едно-единствено име отговори на всичките ѝ въпроси — името, което повтаряха мечтите и сънищата ѝ. Райън. Миналата нощ бе дошъл при нея кален, окървавен и с разбито сърце, за да потърси успокоение. Усмихна се при мисълта, как взаимно се утешиха.

После обаче осъзна, че е късно, а майка ѝ още не я бе викала. Да не би мама... Не. Това не. Не още. Не бяха си простили.

Хвърли си набързо нова риза и бежова муселинена рокля и хукна към стълбите, сплитайки в движение косата си. Още отгоре започна да я вика, но докато стигне кухнята, ѝ отвръщаше само мълчание. Установи, че леглото е празно и я обзе паника.

Излетя навън и едва не събори майка си — тя седеше в люлеещия се стол на баба ѝ, втренчила поглед в шубрака. Бе бледа и трепереше, но най-важното бе, че е жива.

— Мамо? — Джулия коленичи до стола. — Какво става? Изплаши ме до смърт.

Със сетни сили майка ѝ обърна очи към нея и я погали по косата.
— Обичам те, детето ми — прошепна тя.

Джулия едва сдържа сълзите си. Това сякаш бе сбогуване, а тя не бе готова още. Майка ѝ се нуждаеше от нея и я обичаше. Откакто се помнеше, тя бе единствен смисъл на живота ѝ — докато не се появи Райън. Джулия отпусна глава в скута на болната и сълзите ѝ потекоха по нощницата ѝ.

— И аз те обичам, мамо. Съжалявам, че избягах и те изоставих.

— Недей. Трябва да ти кажа нещо.

— И аз имам да ти казвам нещо.

— Хм — измърмори майка ѝ, галейки я по косата. Джулия не помнеше откога не я бе милвала така нежно.

— Аз... аз се омъжих — призна Джулия.

Ръката застина в косите ѝ и Джулия едва не избяга от страх да не я удари, макар че майка ѝ никога не бе вдигала ръка на някого.

— Момчето на Мърфи — досети се тя.

Джулия реши да разкаже всичко, преди да е секнала смелостта ѝ.

— Обичам го, мамо. Той не е искал да те нарани. Не е бил на себе си от мъка след смъртта на майка му и тръгнал с лоши хора. Да знаеш колко съжалява, мамо. Повече от всичко желае да получи прошка.

Джулия затаи дъх и след миг пръстите отново замилваха косата ѝ. Ето че на нея ѝ бе простено. Не биваше да забравя, че нищо не може да разклати любовта на майка ѝ.

— И аз бях влюбена в един човек на времето — рече майка ѝ с безизразния тон, който използваше за прекалено близки до сърцето си неща. Отново гледаше шубрака, като че ли очаква някого. Лицето ѝ бе празно, но Джулия знаеше много добре какво страдание се криеше зад тази маска.

— В кого, мамо?

— Бях млада. По-млада и от теб. Хубава и глупава. Баща ми ме сгоди също както се опита да направи и твоят. Но точно тогава срещнах един мъж и разбрах, че не мога да се омъжа за друг. Избягах с него и тайно се венчахме. Обичах го една прекрасна нощ, преди да се върнем вкъщи, за да кажем на семейството ми. Моят годеник беше у дома. Очаквах, че сватбата ми ще ме спаси от него. Но подцених гнева на баща си и лудата любов на годеника ми към мен и земята на моя мъж.

— И какво стана? — прошепна Джулия, макар че вече се досещаше за отговора.

— Баща ми ме държа, докато годеникът ми уби съпруга ми.

— Мили боже, не — ахна Джулия и въображението ѝ тутакси пресъздаде сцената, но с нея и Райън.

— Да. Съпругът ми притежаваше земята, която купиха Мърфи. А годеникът ми...

— Татко? — прекъсна я Джулия.

— Кой друг може да полудее така по тази проклета земя? Всеки на негово място щеше да я забрави, но не и Сам. Той вярваше, че имението му принадлежи, както и аз. Затова уби единствения мъж, когото някога съм обичала. Реши, че съм му направила услуга да се

омъжа за големия му враг. Нали така наследявах земята. Само че моят мъж имаше брат в Охайо и той получи имението.

Майка ѝ си пое дъх и продължи, но гласът ѝ стана дрезгав — от дългото говорене или от вълнение, Джулия не знаеше.

— И тогава обаче Сам не миряса, омразата му само загноя. Предаде я и на синовете си. Тъй по времето, когато дойдоха Мърфи, баща ти вече разполагаше със собствена армия, обучена да им отнеме земята. Винаги е бил избухлив, но откакто аз пострадах... вината... съвсем го подлуди. Не му беше много трудно да намрази Мърфи. Но напоследък толкова е обезумял, че се плаша. А сега е тръгнал да използва войната, за да си върне проклетото парче земя.

— Как си могла да се омъжиш за него, мамо? Как си могла, след като той е убил мъжа, когото си обичала?

Устните на майка ѝ затрепериха — първият знак на страданието, който издаваше от началото на разказа си. Лицето ѝ пребледня, но когато обърна очи към нея, погледът ѝ бе по-твърд от всякога.

— Нямах друг избор. Отдавна трябваше да ти разкажа това, за да знаеш, че когато се опълчиш срещу семейството си заради лично щастие, всичко завършва ужасно. И не говоря само за теб. То се отнася и за мъжа, когото обичаш. Ако го обичаш истински, трябва да го оставиш на мира. Никога не казвай на баща си и братята си какво си направила. Освен ако не си готова да го видиш мъртъв.

— Те вече се заканиха да го убият, мамо. Той е Мърфи. Няма да помогне дори, че сега и аз нося същото име.

— Глупава се оказа, детето ми, а те смятах за умна. Да, баща ти и братята ти са тръгнали да избият всички от семейство Мърфи. И този път ще си вземат земята обратно, ако ще да умрат за нея. Открит ли обаче, че си ги предала, всички обещания на баща ти ще се разпилеят на вятъра.

Преди да ѝ обясни за какво говори, от гората се дочуха изстрели и двете стреснато погледнаха натам. Пушек се виеше към небето, а утрото носеше мирис на барут и предсмъртните писъци на умрелите.

— И тази сутрин има кървава битка — отбеляза майка ѝ.

Джулия гледаше пушека и трепереше, макар че навън бе нечовешка жегга. Не само, че ѝ стана лошо от страх, докато слушаше майка си, ами сега я уплаши и битката. Дали Райън не бе в центъра на кръвопролитиеето?

Знаеше, че баща ѝ ще направи всичко възможно да се отърве от Мърфи. Но защитата на синия флаг на Съюза ѝ даваше надежда за по-добро развитие. Разказът на майка ѝ обаче разкри, че баща ѝ е хладнокръвен убиец, готов на всичко за едно парче земя. Джулия се заблуждаваше, че лудостта на баща ѝ е по-скорошна. Сега осъзна, че омразата е много по-стара и дълбока. Вярата на отец Конър, че бракът между Колтън и Мърфи ще сложи край на семейната вражда, се оказа поредната несбъдната молитва.

Никога нямаше да бъде свободна, а Райън никога нямаше да бъде в безопасност.

Обърна се да потърси съвет от майка си, но откри, че тя е потънала в подобен на смърт сън. Гърмежите в далечината ставаха все по-оглушителни. Димът пареше очите ѝ.

Какво, за бога, щеше да прави сега?

Събитията не се развиха, както Райън планираше. Вместо да събере багажа и да изведе отряда, баща му реши да останат и да се бият. Нищо не можа да го накара да отстъпи. Не и след като те имаха предимство. Още повече, че самите Колтън идваха към тях. Шеймъс Мърфи никога не бягаше от когото и да било — най-малко от един Колтън.

Дори не попита Райън къде е бил и какво е правил — твърде силно се развълнува от донесената новина. Джейсън дълго гледа брат си умислено и мрачно, но замълча и Райън му бе благодарен за това. Не знаеше как щеше да му обясни всичко.

По заповед на баща си Райън и Джейсън залегнаха в храстите в другия край на лагера заедно с останалите войници от отряда. Щом слънцето се показа на хоризонта, дърварите изскочиха от гората. Както им бе наредено, войниците не стреляха преди нападателите да нахлуят по палатките, да открият, че са празни и да се съберат объркани в центъра на лагера.

— Огън! — извика командирът и те стреляха.

Дърварите обаче се оказаха хитри и се мушнаха обратно в палатките.

— Пипнахме ги, момчета — изкрещя бащата на Райън. — Няма да излязат живи оттам. Зареди!

Тъкмо се показаха от прикритието си и зад гърба им изтрещяха пушки, което ги накара пак да залегнат.

— Триста дяволи! — изруга Шеймъс. — Там има още, обграждат ни.

Шеймъс отиде при Райън и му издърпа ухото.

— Ти защо не ми каза, че те ще имат подкрепление?

Райън се изчерви като последния глупак.

— Казах ти какво подслушах, тати.

— За теб съм капитан. Сега ще трябва да се бием очи в очи. И ти ще си виновен. — Той заряза Райън и нареди: — Всеки да се спасява сам. Отстъпвай.

Настана страшен хаос. В тясното пространство човек не можеше да различи свой от враг, защото бунтовниците носеха стари войнишки униформи. Джейсън изчезна някъде в гъстия дим и Райън тръгна да го търси. Някой се блъсна в него и той стреля, без да мисли. После с облекчение видя, че убитият е от нападателите. Много хора щяха да загинат в този ден по погрешка.

Сред суматохата Райън чу победния вик на Джейсън и видя, че брат му прескочи нечие проснато тяло, и пак потъна в мъглата. Райън хукна след него, проправяйки си път с изстрели. От дима като че ли се появяваха все повече бунтовници.

Райън изпадна в паника. Закле се пред майка си да пази Джейсън. Тя загина, защото той спази това обещание. Да го наруши сега, означаваше смъртта на майка му да стане напълно безсмислена.

Най-после намери Джейсън. Бяха далеч от другите. Кипенето на кръвта и тътена на войната в ушите му заглушаваха куршумите и виковете в далечината. Пушекът беше толкова гъст, че едва се дишаше. Джейсън също се задъхваше от умора. По униформата и лицето му се стичаше пот и се смесваше със саждите и прахта. Това го преобразяваше в страшен воин, който нямаше нищо общо с момчето, което Райън познаваше. Изкушен от битката, мириса на кръв и победа, Джейсън бе възмъжал за един миг.

Очите му пареха и Райън ги изтри — знаеше, че когато един мъж загуби невинността си, то е завинаги.

— Джейсън — повика го Райън с непознат и за него глас.

Преди да успее да довърши обаче — макар че нямаше представа какво иска да каже на брат си — от дима се появи човек. Без съмнение

беше бунтовник — от шапката с перо, през шарената риза, та чак до върховете на високите ботуши. Но дори да не беше в такава премяна, Райън позна лицето.

Дел Колтън — с нож и затъкнати в кобурите пистолети. Мунициите ли му бяха свършили?

— Кучи син — измърмори Райън.

— И аз чувам същото за теб — ухили се Колтън. — Точно теб търся, Мърфи.

Джейсън се озъби и насочи пистолета си към Дел.

— Недей, Джейс — изкрещя Райън.

И двамата го зяпнаха слисани. Самият Райън също не повярва на думите си, но не можеше да позволи на Джейсън да гръмне хладнокръвно любимия брат на Джулия.

— Не искам да правим това, Дел.

— Аз обаче искам. — Дел пак се ухили, макар че физиономията му съвсем не създаваше приятно впечатление. Дел също бе пощурял от битката и ръцете го сърбяха да убие някого, без значение кой е той. — Мечтая за това, откакто те хванах със сестра ми. Тя, изглежда, е заслепена от хубавото ти лице, но се каня добре да го обезобразя, преди да те убия.

— Престани, Дел. Аз нямам нищо против теб.

Дел го изгледа зло.

— Но аз имам много против теб. Много. Майка ми по цял ден е на легло заради теб. Ако това не ти стига, ще ти кажа, че според баща ми си насиллил сестра ми.

— По-скоро ще умра, отколкото да й причиня болка.

— На твоите услуги. Сега вкарай в действие пистолета си или извади нож, страхливо копеле. С най-голямо удоволствие ще те убия.

Джейсън зареди оръжието си.

— Джейсън, стой настрана — предупреди го Райън.

— Но...

— Стой настрана! — изкрещя му Райън.

Джейсън спря да спори, но остана и не прибра пистолета си. Райън нямаше друг избор, освен да се опита да убеди Дел да се откаже, макар че дълбоко се съмняваше в успеха си — във въздуха се носеше мириса на кръв и всички бяха озверели. Преди време майка му

казваше обаче, че той умее да успокоява и зверове, и хора — а Дел Колтън беше по малко и от двете.

Райън предпазливо се премести и застана пред Джейсън, за да му попречи да стреля. Брат му изръмжа от яд, но Райън не му обърна внимание. Погледът му бе прикован в Колтън. Дел прегърна ножа си, като че ли му бе любовница.

— Извинявам се за всичко, което съм сторил на семейството ти — рече Райън. — Повярвай ми, от тук насетне искам само мир между нашите две фамилии. Името Колтън ми е скъпо на сърцето.

Дел и Джейсън изсумтяха възмутени в един глас и се измериха разярено от главата до петите.

— Нямам време за такива глупости. — Дел направи крачка напред.

— Рай, махни ми се от пътя! — изкрещя Джейсън.

Райън се хвърли напред и сграбчи Дел за китката, преди той да успее да нападне. Двамата се сборичкаха. Макар че Райън бе по-висок и по-тежък, Дел беше як, силен и изпълнен с омраза. Любовта му към Джулия бе отслабила омразата у Райън, но пък усили желанието му да живее.

Съсредоточи всичките си усилия да държи ножа на Дел на безопасно разстояние от гърдите си. Неочаквано Дел го дръпна за крака и го повали на земята. Райън се стовари по гръб в прахта и въздухът изскочи от дробовете му. Дел скочи върху него. Ножът облиза врата му и от раната потече кръв.

— Първа кръв — изрева Дел.

— Пусни ме — успя да каже Райън.

Очите на Дел обаче бяха мътни от омраза.

— Ти съсипа Джули. Първо насили тялото ѝ, а после и ума ѝ. Сега ще умреш в собствената си кръв и ще плачеш за мама, какъвто си сополивец. А като умреш, на Джули ще ѝ дойде акълът в главата, ще се омъжи за Тед и пак ще стане една от нас.

Разярен, Райън сграбчи Дел за краката и го повали на земята. Забравил за болката в ребрата и врата, той скочи и наведе глава, за да посрещне новата атака на Дел. Дел обаче не помръдваше. Джейсън огледа любопитно тялото в краката си, без да изпуска пистолета. После вдигна ококорени очи към Райън.

— Паднал е върху ножа си, Рай.

Страх прониза гърдите му. Скочи към Колтън и се наведе над него.

— По дяволите. — Райън падна на колене до Дел.

От гърдите му се подаваше острието, а ризата му бе потънала в кръв. Нямахше съмнение, че животът му изтича, но въпреки това Дел събра сили да извади ножа. Кръвта бликна като фонтан от раната. Дел хвана ръката на Райън и сложи в нея кървавия нож.

— Ти ме прати на червеите, копеле такова. Проклинам всеки Мърфи на земята, чуваш ли? Дано ви споходи по-голямо нещастие и от това.

Очите му се оцъклиха и Райън погледна окървавените си ръце, без да забележи иронията в това, че Дел току-що бе проклетел и собствената си сестра.

Внезапно Аб, Бен и Кларк Колтън изникнаха от мъглата, следвани по петите от баща си, и свариха Райън целият в кръвта на брат им и хванал ножа, от който Дел загина.

Отрядът му беше разбит на пух и прах от врага и Шеймъс Мърфи с право побесня от яд. Обстоятелството, че проклетите му синове изчезнаха, съвсем не облекчаваше положението.

— Щом като не можете да намерите момчетата ми, ще си ги търся сам — рече Шеймъс. В порой ругатни си проправи път сред живите и мъртвите и се шмугна в шубрака. Никой не посмя да го последва.

Бунтовниците отстъпиха, като повлякоха със себе си труповете на другарите си. Войниците се биха достойно. Бяха натупани от врага, но Шеймъс Мърфи никога не би се дал без бой. Само да намери Райън и Джейсън и тримата веднага щяха да тръгнат по дирите на онези мародери. Който ще да идва с тях.

Отдавна трябваше да влезе във войската. Всичките години, които прекара да скърби за жена си, бяха прахосани на вятъра. Сега, когато отмъщаваше за нея, се чувстваше далеч по-добре. Дървари, бунтовници, южняци от Мисури, Колтън — всички щяха да си платят, и то скъпо, задето му отнеха любимата жена и побъркаха дъщеря му. Понякога в душните нощи Шеймъс се питаше какво ли би казала кротката му съпруга за него сега, ако можеше отнякъде да го зърне. Но в края на краищата тя и приживе беше светица. А той беше много далеч от това.

В храсталака пред него нещо изшумоля и Шеймъс забави крачка, извади пистолета си и се сниши. Дори и след като разбра кои са събеседниците, естеството на разговора го накара да не напуска прикритието си.

— Сигурен бях, че ще умрем, Рай. Като видях как всички Колтън изскочиха от гората.

— И аз реших, че няма да се спасим.

— Според теб те защо не ни нападнаха? — попита Джейсън.

— Извадихме късмет — разсеяно рече Райън. — Или пък са нямали повече патрони.

Разговорът сякаш изобщо не го вълнуваше. Но като се замисли, Шеймъс си каза, че след смъртта на майка си Райън изгуби интерес към всичко — освен към армията и отмъщението. Но и те като че ли вече не го вълнуваха, откакто срещна онази кучка Колтън.

— Ако не бяха спрели да проверят Дел, щяха да ни връхлетят като бесни кучета, нали?

— Да, да.

— Ти защо не ми даде да застрелям Дел? — Двамата спряха на няколко метра от него и Шеймъс замръзна като истукан. Как е могъл Райън да пропусне възможност да убие човек от проклетото семейство Колтън? Нещо му ставаше на това момче. — Едва не те закла с онзи нож — продължаваше Джейсън. — Заради момичето ли го направи?

Шеймъс наостри уши, за да не изтърве отговора.

От тъмнината се чу въздишка, приглушено проклятие и една-единствена дума, която изпълни Шеймъс с ярост:

— Да.

— Ама тя е Колтън.

— Тя е моя жена.

Шеймъс едва не припадна. Двете момчета потънаха в тягостно мълчание.

— Каква е?

— Моя жена.

— Ти луд ли си? Тати ще те убие.

Райън изсумтя нещо в знак на отвращение и двамата с брат му се появили на пътеката, макар че не забелязаха баща си.

— Нали ти ми разправяше, че трябва да направя всичко възможно да бъда с нея.

— Да *бъдеш* с нея, а не да се жениш.

Райън спря и гневно изгледа брат си. Шеймъс се промъкна по-наблизо. Сега синовете му вече бяха само на няколко метра от него.

— Значи може да я виждам. Дори да я насиля като истински сокол. Но в никакъв случай да не се женя за нея, така ли?

— Ти вече не си сокол — раздразнено каза Джейсън.

— Соколи, федералисти — има ли някаква разлика?

— Ние сме войници, както мечтаехме. И се бием в правилната битка — за свобода и справедливост.

— Няма правилна битка, Джейсън. — Разпери ръце Райън. — Всичко е такова, а то съвсем не е правилно. Тук мирише на ада. Имам чувството, че никога няма да се отърва от това зловоние.

— Ама, дявол да те вземе, Райън, какво ти става?

— Най-последно пораснах. Добре е и ти да пораснеш вече. Бях глупак, и сам съм си виновен. Ще изпълня дълга си в тази проклета война. Но искам тя да свърши колкото се може по-скоро. Тогава ще взема жена си, ако тя ми прости, че убих малкия ѝ брат, и се махам оттук. Писна ми да мразя всичко и всички.

— Ти не уби Дел. То стана случайно.

— Независимо от това той е мъртъв.

— Ами мама? — попита като малко дете Джейсън.

Шеймъс видя как за секунда на лицето на Райън се изписа болка.

— Какво мама? — каза Райън. Баща му долови предупреждението в гласа му, но Джейсън очевидно не го забеляза.

— Нали казваше, че трябва да ги накараме да си платят за нейното убийство? Да накажем колкото можем повече южняци.

— А ти нали твърдеше, че мама не би одобрила това?

Джейсън въздъхна.

— Ами да. Но тя е мъртва и аз все още страдам за нея, Рай. Мислех си, че като отмъстим, ще се почувстваме по-добре.

— И аз така си мислех. — Райън погледна на запад. — Но всъщност това с нищо не ни помогна.

По изражението му Шеймъс се досети, че синът му изобщо не мисли за майка си в момента. Мислеше за нея. Преди Шеймъс мразеше Колтънови ей така, по принцип, но сега ги намрази заради предателката, която му бе отнела сина. Жени! Всичките бяха изчадия на дявола и само гледаха да примамят мъжа далеч от неговия дълг.

Като не броим Мери Маргарет Мърфи, естествено. Неговата скъпа Маги бе светица като самата Дева Мария. Тя разбираше неговия порив към свобода, който го бе накарал да напусне Ирландия и да дойде в Америка, а сетне да прекоси Новия свят, за да се засели в Канзас. Маги бе споделила неговите мечти. А нейната беше да види негрите свободни от робство. Той никога не я разбра, но заради нея прегърна тази кауза. Заедно се бяха борили за идеалите си. Маги загина за тях и Шеймъс никога нямаше да забрави това. Дори и синът ѝ да забрави.

— С какво помагат убийствата? — попита Райън. — Колкото повече ние ги избиваме, толкова повече и те ни намразват. Къщите се пълнят с вдовици и сираци, а никой не печели нищо.

— Ами нашата ферма?

Райън хвърли поглед към брат си и гласът му омекна.

— Не ми трябва, ако не мога да имам нея.

Джейсън ококори очи, изненадан от рязката промяна в брат си. Шеймъс остана не по-малко слисан от него.

— Не мога да те разбера, Рай. Тати ни учеше, че човек не струва пукната пара без дома, семейството и земята си. Ти също вярваше в това. А сега ми казваш, че си готов да зарежеш имението заради една жена, която познаваш едва от няколко месеца.

— Да.

Райън продължи по пътя към лагера. След кратък размисъл Джейсън го последва. Шеймъс излезе след тях на пътеката и учудено ги проследи с поглед. Кръвта кипна във вените му от ярост. Извади пистолета си и започна да умува над вариантите за действие.

Собствената му плът и кръв го бе предала заради врага. Първородният му син. Неговият най-смел боец. И не стига това, ами Райън щеше да побърка и брат си. Какво щяха да правят те тогава?

Всичко станало досега — смъртта и разрухата, загубите и страданието, животът на жена му и умът на дъщеря му — щеше да отиде на вятъра. Шеймъс не можеше да позволи това.

Райън бе станал предател. Бе готов да изостави фермата, земята, която бе техният живот, заради уличницата на Колтън. Не, Шеймъс нямаше да го допусне. Но как да спаси и имението, и синовете си?

Спомни за една заповед на генерал Юинг, която бе пристигнала току-що. Всички заподозрени, че помагат на бунтовниците трябваше да бъдат пратени в затвор, а оттам до гробищата имаше една крачка разстояние.

На лицето на Шеймъс Мърфи грейна усмивка: проблемът бе решен.

Настъпи полунощ. Джулия седеше до майка си и я наблюдаваше как спи. Не ѝ бе много трудно да я пренесе до леглото, и това само

доказваше колко близо е болната до смъртта. От нея бяха останали само кожа и кости и едва пулсиращо сърце.

Отвън се чуха гласове и Джулия подскочи от ужас. Грабна бабиния си пистолет от масата, зареди го и изпълзя до вратата. Обзе я разочарование. Неканените гости изобщо не се опитваха да пазят тишина и това означаваше, че със сигурност не идва Райън. Кой ли беше? Федералисти, на които им бе все едно дали ги чуват? Или братята ѝ и техните приятели?

Джулия едва не стреля, когато групата изскочи от гората и тържествено се запъти към къщата. На лунната светлина обаче проблесна бялото перо в шапката на Аб и миг по-късно тя чу гласа на баща си да крещи:

— Момиче! Веднага ела тук.

Джулия прибра пистолета и погледна към майка си. Дори викът на баща ѝ и приближаващите ездаци не я бяха пробудили от мъртвешкия ѝ сън. Джулия тихо отвори вратата и излезе на верандата.

С облекчение забеляза, че баща ѝ и братята ѝ са сами.

— Какво има?

— Ето това — изръмжа баща ѝ и бутна нещо, покрито с одеяло от коня си.

Тялото тупна на земята и остана да лежи там. За момент Джулия онемя от ужас. Накрая успя да промълви един-единствен въпрос.

— Кой?

— Ти кой мислиш, че е? Огледай се и виж кой липсва.

Думите му я извадиха от вцепенението. Страхуваше се, че бяха убили Райън и носеха вкъщи трупа му, за да се похвалят. Един поглед към групата обаче ѝ разкри истината.

— Дел? — прошепна тя, втурна се към трупа и повдигна одеялото.

Той изглеждаше толкова млад на фона на тъмната груба вълна. Черната му коса съвсем подчертаваше белотата на лицето му. Очите му бяха затворени, дългите мигли хвърляха паяжинени сенки върху прозрачните скули. Отначало не можа да повярва. Една сълза се отрони от очите ѝ върху лицето му. Търколи се по слепоочието му и потъна в косата. Спомените се отприщиха в главата ѝ.

Какво засмяно бебе беше. Как щапукаше след нея, докато тя се грижеше за майка си. Как стискаше полите ѝ, заставаше пред нея и

вдигаше ръчички, за да го вземе на ръце и да го поглези. После Дел в потока, гол и засмян, я пръска с вода... Мислеше, че е погребала тези спомени, когато осъзна, че той е станал друг човек, но сега разбра, че никога няма да има сили да го забрави. Дел бе нейно момче и тя щеше да го обича въпреки всичко.

— Как? — попита тя, милвайки студеното му лице. — Кой?

— Твоят възлюбен.

Ръката ѝ замръзна.

— Не е възможно, той обеща. — Изрече това признание от болка и объркване.

Баща ѝ обаче побесня. Изведнъж тя осъзна какво бе сторила и сложи ръка на устата си. Ала беше късно — думите вече бяха изречени.

Баща ѝ скочи от коня си и тръгна заплашително към нея. Шпорите на ботушите му дрънчаха в спечената кал. Застана пред нея и чак тогава тя видя очите му. Като въглени гореше омразата в тях — сякаш пред очите му бе самият враг.

Зашлеви я с опакото на ръката и тя падна върху тялото на брат си. Аб, Бен и Кларк зяпнаха от учудване, но не се намесиха. Бузата ѝ пареше от шамара. Тя бавно се изправи и застана отново пред него.

— Ти, предателка и лъжлива кучка такава! — Баща ѝ я удари по устата. Главата ѝ отхвъркна назад и по лицето ѝ потече кръв.

— Татко — обади се Аб, — стига толкова.

Баща ѝ дори не го чу. Надвеси се над нея със стиснати юмруци, като че ли, като я пребие, ще си върне Дел. Джулия не сведе поглед от очите му, опитвайки се да отгатне къде ще стовари следващия си удар.

— Трябваше да се сетя от самото начало, че няма да си по-стока от майка си. Трябваше да те убия, както навремето убих баща ти.

Джулия го погледна слисана. Този човек не беше неин баща?

Изведнъж осъзна значението на думите му и в агонията заради смъртта на Дел проблесна искра на радост, че този човек — който цял живот я бе презирал — всъщност не е неин баща. Мъжът, когото майка ѝ бе обичала, бе нейният истински баща. А този човек го бе убил хладнокръвно пред очите ѝ. И то заради едно парче кална земя оттатък границата.

Обзе я гняв. Толкова омраза, толкова страдание, толкова смърт — и за какво?

— Ти все говориш за убийства — избухна тя. — Нали щеше да избиеш и мен, и Райън, и останалите. Само че те са още живи, а един от вас е мъртъв.

Той я ритна, Аб скочи от коня си и го сграбчи, за да не я удари пак.

— Престанете. И двамата — каза Аб.

Намесата му я изненада. Никой досега не се бе изправял срещу баща ѝ. Щом Аб го стори, баща ѝ сигурно бе замислил нещо далеч по-лошо от това, да я пребие от бой.

Сам Колтън се изскубна от ръцете на сина си, посегна към нея и грубо я вдигна на крака. Сетне доближи лице до нея, така че тя усети дъха му.

— Те знаеха, че ще ги нападнем. Ти знаеше къде се крием, защото ни донесе запаси. Само ти знаеше, Джулия. Издаде си ни на Мърфи, и сега брат ти е мъртъв. Ти си виновна.

— Нищо не съм му казвала. Само защото Мърфи са участвали в битката, не означава, че точно Райън е убил Дел. Той не е дивак като теб.

Той се изсмя в лицето ѝ.

— И твърдиш това за човека, който подпали къщата над главата ти? Глупачка. Заварих твоя скъпоценен Райън надвесен над брат ти, изцапан от неговата кръв, а в ръцете си стискаше това. — Той сложи нещо студено и твърдо в ръката ѝ. Джулия погледна и застина. Беше ножът на Дел, целият в кръв. — Бяха само двамата с брат му, надвесени над Дел. Двама срещу един, а пистолетът на Дел бе празен. Райън Мърфи уби Дел, и ще умре за това.

Джулия изпищя и пусна ножа. Прииска ѝ се да вие, докато загуби съзнание. Възможно ли бе Райън да е сторил такова нещо? Да, война беше, но Дел беше нейното малко братче. И Райън ѝ обеща.

Сам я пусна и тя падна на земята, но той още не бе приключил с нея.

— Махай се от очите ми. Ако те видя още веднъж, ще те убия, независимо какво съм обещал на майка ти.

След това той се качи на коня си и изчезна в нощта следван от синовете си.

Джулия остана да лежи, заобиколена от мрака, мъртвите и умиращите. Сърцето ѝ се тресеше в агония, но тя не можеше да я

изкаже на глас. Нямахте сили дори да заплаче. Само прегръщаше брат си и го люлееше, както бе правила, когато той беше бебе. Опитваше се да проумее, че мъжът, когото обичаше и за когото се венча, бе убил нейното малко братче.

Възможно бе Сам да лъже. Вече не го приемаше като свой баща, и това малко я успокояваше. Нали във вените ѝ не течеше кръвта на този луд, жесток човек. Това означаваше, че тя дори не е Колтън. Но можеше ли да бъде Мърфи, ако Сам говореше истината?

Минаха часове, а тя продължаваше да стиска Дел в прегръдките си. Колкото и да се опитваше да го стопли, тялото му изстиваше и натежаваше все повече. Призори трябваше да го погребете, но сега не искаше да се отдели от него.

Зададе се конски тропот и тя погледна към пистолета, захвърлен на няколко метра от нея. Ала не намери сили да го вземе. Нечий ботуш стъпи върху оръжието и една ръка го прибра. Джулия бавно вдигна глава и видя надвесено над себе си лице, което излъчваше същата омраза като Сам Колтън — очите обаче бяха сини, униформата също, а озъбената усмивка я смрази, сякаш бе видяла самия сатана.

— Ставай — нареди Шеймъс Мърфи.

Джулия поклати глава, напълно объркана. Какво правеше той тук? Какво искаше? Защо гледаше Дел така, сякаш той му бе направил някакъв необичайно скъп подарък? Погледна към другия войник, който не слезе от коня си. Не го познаваше. Той гледаше право пред себе си с отвратена физиономия, като че ли го принуждаваха да направи нещо ужасно.

Мърфи я изтегли на крака и я разтърси. Сетне я пусна и тръгна към къщата.

— Чакайте! — Джулия хукна след него. — Майка ми е болна. Спи.

— Е, щом иска, да спи по пътя към затвора, но няма да ѝ се размине.

— Затвор? — повтори смаяна Джулия и погледна към другия войник. Той продължаваше да гледа право пред себе си, но сега се намръщи още повече.

— Точно тъй, затвор. Всеки, който помага на бунтовниците, влиза зад решетките. Хващай си багажа и тръгвай.

— Но ние нищо не сме сторили.

Мърфи кимна към трупа на Дел и сатанинската усмивка отново цъфна на лицето му.

— А този как се озова тук? Някой дървар трябва да го е донесъл.

— Това е брат ми. Трябва да го погребем утре сутрин.

— Знам кой е, момиченце. Моят син го уби.

Джулия изтръпна. Последната ѝ надежда беше, че Сам лъже. Сега обаче Мърфи потвърди думите му. Райън бе убил брат ѝ.

— Не е вярно. Той обеща.

— Войната е страшно нещо — ухили се Мърфи. — А сега си събирай багажа, ако не искаш да тръгнеш с празни ръце. И събуди майка си, да не я събудя аз.

— Не. Не можете да направите това. Тя е болна. — Джулия се отчая и бързо забрави за вцепенението си. Майка ѝ щеше да се спомине от мизерията в затвора. Не можеше да понесе да изгуби още един скъп човек толкова скоро след брат си. — Моля ви. Поговорете със сина си. Той... ние... аз... — Гласът ѝ секна и тя погледна към другия войник. Никаква реакция. Обърна се отново към свекъра си.

Той се подсмихна.

— Да, чух за вас двамата. Всички разбрахме. Момчетата щяха да умрат от смях миналата вечер. Не им се случва често да слушат такива горещи истории като тая за тебе. Сигурно не е съвсем прието да се споделят такива работи, но пък Райън само за това те е искал, тъй че защо да се тревожим за обноските?

Джулия пламна от смущение. Не беше възможно — Райън никога... — но иначе откъде щеше Мърфи да знае за тях, ако Райън не бе разказал?

— Моят син останал много доволен от теб. Но ти вече не му трябваш. — Усмивката не слизаше от физиономията му и на Джулия ѝ се прииска да го издере. — Изненадан съм, че си му повярвала на съзливите глупости колко съжалявал за майка ти. Толкоз години се мразим, мислех, че ще бъдеш по-внимателна, момиченце. — Шеймъс поклати глава и Джулия внезапно загуби желание да го нарани; всъщност вече нямаше желание дори да диша. — Райън лично щеше да дойде, за да те вкара в затвора на Канзас Сити, но той ни е най-добрият преследвач. Като свърши с поздравленията, задето уби такъв бандит като брат ти, и ни разказа как е станало, тръгна по дирите на

другите ти братя. Ще ги довърши и тях. — Шеймъс подритна с ботуш трупата на Дел.

Джулия извика и стисна юмруци.

— Да не си посмял да го докоснеш още веднъж.

Шеймъс се засмя.

— Добре. Тогава ще го оставим на лешоядите. И те трябва да ядат. — Той я хвана за рамото, одирайки я с нокти и я повлече към къщата. — А сега направи, каквото ти казах и този млад кавалер ще те заведе, където ти е мястото.

Джулия се изскубна от ръцете му. Нямаше намерение да остави брат си на койотите. Мърфи обаче реши, че тя тръгва да изпълнява нарежданията му и я пусна. Джулия моментално го удари с лакът в стомаха и Шеймъс се преви на две. Без да губи време, тя го ритна с коляно в брадичката и той се стовари на земята като чувал с картофи.

Другият войник извади пистолета си и го зареди, но Шеймъс Мърфи му махна да спре. Джулия чакаше, готова да се бие до смърт. Мърфи стана и потърка брадичка. В очите му се появи любопитство.

— Дявол го взел, мръсно се биеш.

Джулия присви очи и стисна юмруци.

Шеймъс кимна в знак на признание.

— С бой или без бой, ще те вкарам зад решетките.

— Добре, но първо ще погребеш Дел.

Мърфи я изгледа учудено.

— Ами ако откажа?

Джулия се усмихна и по смръщената физиономия на Мърфи отгатна, че добре е овладяла изкуството на злата усмивка.

— Аз съм отраснала тук. Познавам гората като собствения си дом. Ще избягам и ти обещавам, че щом намеря Куонтрил, в Канзас Сити ще се лее кръв.

— И ще зарежеш майка си?

Джулия погледна право в сините му очи — които така приличаха на очите на Райън — и излъга, както Райън я бе излъгал.

— Да.

— Хм. — Мърфи премисли, все още разтривайки челюстта си. — Ако заровим бандита, ще тръгнеш ли без бой към затвора?

— Да.

— Заклеваш ли се в живота на баща си?

Преди няколко часа Джулия бе научила истината, която я освобождаваше от всякаква отговорност. Баща ѝ бе отдавна мъртъв. Не беше трудно да се закълне в живота му.

— Разбира се — отвърна тя.

Липсата на загриженост в гласа ѝ за малко да я издаде. Мърфи смръщи вежди и се поколеба, но накрая кимна и отиде да погребва Дел.

Джулия едва не се разсмя на глас. Колко бе лесно. Защо въобще си мислеше преди, че не може да лъже? Само бе необходимо да мразиш достатъчно силно и можеш да говориш каквото си искаш.

Джулия тръгна към къщата, обмисляйки план за бягство. Реши да отиде в затвора, за да бъде майка ѝ в безопасност. После щеше да избяга по някакъв начин. И на живот и смърт щеше да накара Райън да си плати за всичките ѝ разбити мечти.

През юли ги мъчи адска жегга, но август се оказа още по-горещ. И то не само поради непоносимата задуха, а и заради мястото, където Райън и хората му бяха разпределени — в самия център на територията, контролирана от южняците.

Вече нямаше нужда да патрулират из Бейтс Каунти. Ожесточените боеве обхванаха целия щат, както беше и в другите краища на страната. В началото на юли Виксбърг най-накрая капитулира пред Грант. През същата седмица Лий загуби голяма битка край едно неизвестно градче, наречено Гетисбърг. Навсякъде нещата взимаха благоприятен обрат за Федералния съюз — навсякъде, с изключение на Канзас.

Веднага след битката в техния лагер бащата на Райън му заповяда да събере отряда и да проследи Куонтрил. Самият Шеймъс взе един млад наемник и потегли на някаква тайнствена мисия. Върна се сам и отказа да отговаря на каквито и да е въпроси. Тросна се на Райън да си гледа работата и той се подчини.

Няколко седмици след смъртта на Дел Колтън Райън все още водеше мъжете през пущинаците, не открил и следа от бунтовници. Дърварите се бяха скрили вдън земя. Едно бе сигурно — не бяха тук.

Беше твърде горещо за огън, а и наредбите го забраняваха, тъй че войниците трябваше да се задоволят с корави бисквити и пастърма за вечеря. Джейсън изникна от черната нощ и се настани до Райън.

— Бих жертвал десния си палец за глътка кафе — изсумтя той.

Райън кимна, без да отговори, отегчен до смърт от разговори с Джейсън и всички останали. Отегчен от всичко, свързано с армията. Трудно му бе дори да си спомни какво го подтикна към войнишкия живот. Колко различни бяха представите му от действителността. Няколко седмици следене без храна, с малко вода и никакво кафе съсипваха човека. Понякога имаше чувството, че губи разсъдъка си.

Единственото, за което копнееше сега, бе жена му. Само споменът за Джулия го крепеше да не стане като хората си. Те му

напомняха на глутница озверели вълци — опиянени от мириса на месо, който надушваха някъде там, съвсем наблизо, без да могат да го достигнат. Беше сигурен, че са готови да разкъсат плячката си на парчета. А Шеймъс Мърфи бе водач на тази глутница.

Лудостта, която ги заплашваше от толкова време, сега изригна като гръм от ясно небе. Райън опита да поговори с Джейсън за баща им, но и той се бе променил. Каквато и да беше истината, Райън вече не се чувстваше привързан към баща си и брат си, които толкова години бе обичал.

Излегна се и отправи поглед към луната. Ясната сребриста светлина му напомни за Джулия — за нощта, когато ѝ се закле в месечината, че е искрен. А ето, че я излъга — и наруши обещанието, да не нарани семейството ѝ. Глупаво обещание, но и без това напоследък Райън не се мислеше за особено умен.

Искаше му се да може да я зърне, да е до нея, когато тя научи за брат си, за да ѝ обясни истината и да я притисне в обятията си, докато тя плаче. Тя щеше да плаче. Спомни си погледа ѝ към Дел онази вечер на танците. Дел я бе ядосал и тя взе страната на Райън, но в очите ѝ се четеше любов към брат ѝ. Смъртта на Дел щеше да я нарани дълбоко. А него все още го тормозеше споменът.

Колчем затвореше очи, Райън виждаше кръвта по бунтовническата риза на Колтън, чувстваше хлъзгавия кървав нож в ръката си, чуваше сподавеното проклятие на Дел, подушваше смъртта му около себе си. Винаги когато заспиваше, Райън чуваше скръбния вик на Сам Колтън:

— Синът ми, синът ми! Какво направи с моя син!

Райън погледна ръцете си и въздъхна с отвращение. Непрестанно му се привиждаха кървавите петна. Премигваше, за да ги накара да изчезнат, но споменът и вината оставаха. Малкият брат на Джулия бе мъртъв.

Дали би го разбрала? Дали би му простила? И ако не, дали той ще иска да живее повече?

— Чу ли? Потегляме сутринта.

Джейсън вече не използваше ирландския диалект на баща си. Може би, защото Шеймъс се промени толкова, че вече не беше забавно да му подражава, а може би, защото и Джейсън се промени твърде

много. При все това обаче брат му никога не преставаше да бърбори, дори когато Райън отговаряше прекалено грубо.

— Винаги потегляме сутрин.

— Този път тръгваме на запад. След това на юг. — Потупа го Джейсън по рамото.

Райън повдигна глава и се намръщи:

— Защо?

Както обикновено, Джейсън посрещна сърдития му въпрос с усмивка. Но само Райън ли забелязваше, че в очите на брат му го няма онова живо пламъче? Може би виждаше промяната, защото чуваше стенанията на Джейсън всяка нощ и слушаше как брат му плаче на сън. Белегът на главата му заздравя, но дълбоко в себе си той носеше отворена рана и Райън, който също страдаше от душевна рана, не знаеше как да го изцери.

— Куонтрил не е тук — отвърна Джейсън, — това всеки може да установи. Дявол знае защо тати нареди да останем тук толкова време. Момчетата обаче са неспокойни и ще трябва да ги отведе някъде, за да се бият.

Райън не можа да скрие задоволството си. Сърцето му заби ускорено и той въздъхна, удовлетворен от новината. Югозапад значеше Бейтс Каунти или поне някъде наблизо.

Любов. Мир. Нежност. Повече от всякога се нуждаеше отчаяно от това. Но дали щеше да ги намери у жената, която го очакваше там?

— Джулия — промълви той и това име прозвуча като молитва.

Целуна я, както я целуваше винаги — с възхищение и любов. Устните му — меки и силни — обхождаха тялото ѝ, караха я да трепери, да въздиша и да копнее за още. Здравите му ръце обгръщаха талията ѝ, плъзваха се по хълбоците ѝ, докосваха я на тайни места, както можеха да докосват само нея. Тя се извиваше, въздишаше, изпъваше се, протягаше ръце да го докосне, но него го нямаше.

— Джулия — шепнеше гласът му. Дъхът му галеше косите ѝ, а може би беше вятърът. Любовта отново се разгоря и прогони парещата болка от стомаха ѝ.

Страданието от убийството на Дел и предателството на Райън се превърна в желание за отмъщение и възмездие.

Сега Джулия се присмиваше над глупавите си брътвежи за мир и опрощение, които се опитваше да втълпи на Райън през вечерите край потока. Нищо чудно, че той слушаше с лека усмивка на устните, сякаш размишляваше върху думите на объркано дете. Точно това бе тя тогава — объркано дете.

Сега разбра омразата на Райън и той щеше да разбере нейната. Ала дори когато обмисляше как да му отмъсти, той й липсваше, а копнежът за неговите ласки оживяваше в сънищата й.

Жадуваше за сънища, защото сега само в тях можеше да открие спокойствието, което някога бе част от нея, надеждата за бъдеще, която я спохождаше в прегръдките на Райън. Сега обаче бъдещето й изглеждаше мрачно и страшно, а прегръдките му вече ги нямаше. Понякога болката, която стягаше гърлото и сърцето й бе толкова голяма, че тя не можеше да сложи нищо в уста. Джулия въздъхна, потрепери и се събуди.

Влагата и тежката задуха, почти поносима посред нощ; тихият шепот на войниците от федералната армия навън — на сигурно разстояние от порутената постройка; въздишките на жените наоколо — всичко това й подсказа, че сънят отстъпва място на кошмарната действителност.

Затвор.

С майка й бяха в Канзас Сити от седмица. Пътуването на север мина неусетно. Шеймъс и помощникът му подготвиха талига за болната, след което младият войник, представил се като редник Джонас, ги подкара на север възможно най-бързо. Мърфи потегли в неизвестна посока. Джонас бе мълчалив, но строг. Джулия не би успяла да избяга, дори да изостави майка си. През деня Джонас държеше ръцете й вързани, а нощем връзваше и краката й.

Когато стигнаха в Канзас Сити Джонас ненадейно извади документи за прехвърляне на друга служба и стана пазач в затвора. Отначало ги затвориха в една сграда на кея, но там имаше прекалено много плъхове, тъй че жените бяха преместени в една къща на Гранд авеню, където ги залостиха на третия етаж.

Бяха девет жени и момичета заедно с Джулия и майка й. Всички тях ги очакваше изселване от Мисури за бунтовническа дейност. Никоя не беше на повече от двадесет години. С тях бяха и сестрите на Бил Андерсън — Джоузефин, Моли и Джейни. Джейни бе само на десет.

Моли бе на шестнадесет — любимата на Дел. Когато Джулия ѝ съобщи за смъртта му, Моли пребледня и се обърна на другата страна. Сега лежеше на нара с блуждаещ поглед. Джулия я разбираше много добре.

Помисли си, че щом момичетата на Андерсън са тук, няма да останат дълго в затвора, стига веднъж Кървавия Бил да научи за това. Ала не беше сигурна дали с него ще се чувства по-добре оттук, макар че гредите на тавана застрашително пукаха, а стените скърцаха под напора на вятъра.

Майка ѝ бе още жива, но не се знаеше докога. Дните и нощите по пътя отслабиха организма ѝ толкова, че вече не можеше да ходи без чужда помощ. За една седмица в затвора тя се стопи и заприлича на труп. Райън щеше да си плати и за това.

Истинският баща на Джулия беше мъртъв, майка ѝ също — почти. Любовта ѝ се оказа измама, животът — и той. Само желанието за отмъщение даваше смисъл на съществуването ѝ. Имаше защо да живее и щеше да живее, докато справедливостта възтържествува. Нямахше значение колко дълго ще трае това.

„Уведомих военните власти, че сградата на затвора е опасна, но никой не ми обърна внимание. Войниците не смеят да влязат, тъй като непрекъснато падат парчета от тавана, а стените скърцат така шумно, че почти заглушават виковете за милост на жените. Според мен в най-скоро време цялата сграда ще се срути. Може би, ако ти поговориш с тях, отче Съливан, те ще се вслушат в съвета ти. Ако не за друго, поне ще се помолиш за душите на мъртвите и за осакатените.

Искрено твой, доктор Джошуа Торн, главен хирург.
Канзас Сити“

Конър се отпусна в стола си и се загледа в писмото, получено същата сутрин. Докторът беше стар приятел на баща му. Дори да не знаеше, че Джулия и майка ѝ са там, трябваше да отговори най-малко от благоприличие. А и това му беше работата.

Чу, че Катлийн шета в кухнята. Трябваше да я вземе със себе си. Не можеше да я остави сама, а в съседство не остана никой да се грижи за нея. Ако я облече в мъжки дрехи и тръгнат добре въоръжени, с Божията помощ щяха да се доберат живи до Канзас Сити. Ала Господ не чу никоя от последните му молитви, защо да го чуе сега? Прекара последния месец в горещи молитви за избавление от Катлийн Мърфи. Защо Господ го изпитваше така? Не доказа ли още преди години, че е предан божи служител, като я напусна, без дори да погледне назад? Защо точно сега, когато бе твърде късно да промени каквото и да било, Бог я връщаше отново в живота му, и то по такъв начин? Ден и нощ те бяха сами заедно и тя се нуждаеше от приятелството му, от напътствията му, от любовта му. Тъй както стадо търси любовта на пастира, а не любовта на мъжа към жената. Жената, която винаги бе желал, но никога нямаше да има.

Конър смачка писмото и изруга. Беше дал клетва. Не само пред Господ, но и пред нейния баща. Не можеше да я престъпи, дори тя да го искаше. Катлийн обаче го възприемаше като брат, понякога и като син. Никога не виждаше в него нещо повече от Кон — най-добрия приятел на по-малкия ѝ брат.

В църквата се чуха тежки стъпки. По мраморния под отекнаха шпори. Конър скочи, грабна пистолета и хукна към вратата.

От кухнята надникна Катлийн, пребледняла от страх и с широко отворени очи. Той ѝ кимна да се скрие отново и зареди оръжието си. През последния месец бяха многократно нападани и от двете армии. На дело Конър изневеряваше на клетвите си даже повече отколкото на думи. Но нямаше да позволи никой да доближи Катлийн дори ако трябва да употреби пистолета, който поначало не биваше да притежава.

Всеки път, щом в църквата влезеше войник, Катлийн се скриваше в стаята си и оставаше там в продължение на няколко дни за ужас на Конър. Някога тя беше свободно, смело същество. Нищо не можеше да я спре да се весели, да живее и да се смее. А сега всеки мъж, с изключение на него и близките ѝ, я караше да се затваря в недостижим за него свят. Тя живееше насила и дори не се усмихваше.

Един войник стоеше под арката, делеяща църквата от къщата. Синя униформа, познати сини очи. Конър въздъхна с облекчение и прибра пистолета.

— Райън.

Без дори да поздрави, Райън отиде до него и го сграбчи за раменете. Конър видя страха в очите му и също се уплаши. Райън никога не се страхуваше. Или поне не показваше страха си пред другите.

— Тя тук ли е?

Отчаянието в гласа му подсказа на Конър причината за страха. Очевидно идваше от дома на Джулия.

— Не.

— О, господи! — Райън го пусна и се хвана за главата, събаряйки кавалерийската си шапка на земята. — Знаех си, че трябва да дойда по-рано и да я отведа отгук.

Конър го изгледа и се наведе, за да вдигне шапката му.

— Нарушил си заповедите? Изоставил си хората си?

Райън сви юмруци. Погледът му попадна в знака на Съединените щати върху каскета.

— Повдига ми се вече от тая армия. От преследвания и убийства. Дори не мога да си представя, че някога съм мечтал за такъв живот. Кара ме да се чувствам по-зле от всякога.

— Променил си се, Райън. Виждаш ми се поумнял. Пораснал си. Всичко е заради Джулия.

— Аз убих брат й.

Обля го студена пот от ужас.

— Какво?

— Беше нещастен случай, но той е мъртъв. Всеки път, щом затворя очи, виждам лицето му, както и нейното.

Конър протегна ръка към него, сякаш да го утеши, но Райън я отблъсна. Той не търсеше успокоение. Искаше да задържи вината си близо до сърцето и да я остави да го измъчва, както впрочем правеше винаги. Приятелят му отпусна ръка.

— Райън, това е война, умират хора.

В очите на Райън отново се появи ужас.

— Ако Джулия е мъртва, нищо друго няма значение. Не й казах, че я обичам. По дяволите, не мога да ги изрека тези думи. Толкова се страхувам, че тя ще започне да разчита на мен твърде много, а аз ще сторя грешка и тя ще умре заради мен. Също както стана с мама. Ако

тя можеше да види какъв съм станал, щеше да ми скрита задника, задето съм такъв страхливец.

— Ами тогава кажи на Джулия, че я обичаш.

— Не мога — промълви Райън през зъби, — изчезнала е.

— Тя е в Канзас Сити.

Конър нагласи шапката на Райън върху собствената си глава.

— Държат привърженици на бунтовниците в някаква къща на Гранд авеню. Тъкмо се готвех да тръгна натам по молба на тамошния доктор, когато ти пристигна.

Райън въздъхна дълбоко и сграбчи шапката си:

— Защо, по дяволите, не каза веднага?

— Нали току-що ти казах.

— Катлийн ще идва ли с теб?

— Не мога да я оставя тук.

Райън впери пронизателен поглед в очите на Конър. Явно откри, каквото търсеше, защото кимна и се обърна да върви. Приятелят му го спря с ръка на рамото му.

— Какво възнамеряваш да правиш, за да я измъкнеш?

— Каквото трябва.

— Ще престъпиш обещанието към мъртвите?

Райън се ядоса. И Конър не спазваше клетвите си, тъй че нямаше право да говори за престъпване на обещания.

— Какво удоволствие ти доставя да ми изтръгваш сърцето и да го тъпчеш?

Конър му отвърна със собствените му думи:

— Каквото трябва. Избери клетвата на любовта пред тази на омразата. Спази брачния си обет вместо този за отмъщение и война.

— Просто не искам да й се случи нещо лошо.

— Би ли излъгал? А да измамиш? Или да откраднеш? Ще се отречеш ли от баща си, ще се откажеш ли от името си? Тогава като я намериш, бягайте далеч. Любовта е важна. Животът. Бракът ти. Направи каквото е необходимо.

Райън кимна и стисна ръката му за довиждане.

— Кажи на Катлийн, че я обичам.

— Ще й кажа.

— Можеш да използваш случая да й го кажеш и от твое име.

На физиономията му изгря едновременно му усмивка и на Конър му се просълзиха очите при спомена. Когато погледът му отново се проясни, Райън вече го нямаше.

На Райън не му трябваше много време да стигне до Канзас Сити. Страхът го караше да язди, без да усеща умората. Вече бе успял да се измъкне от отряда. Остави писмо на Джейсън, че отива да провери как е Катлийн. Излъга брат си, който на свой ред щеше да излъже баща им, а той — армията. Ала това вече нямаше значение за Райън. Сега искаше само Джулия.

Очертанията на града се появиха пред него и от шията му сякаш падна воденичен камък. Каквото и да се наложи да направи, той ще я освободи, ще я накара да го разбере за Дел и животът им заедно ще започне отново. Тази мисъл като че ли прогони болката в гърдите му. Майка му би се гордяла с него. Защо не срещна по-рано такава нежна душа като нея, която да потуши желанието му за отмъщение? Беше заслепен от ярост, изкушен от бащината си лудост, принуден от безумното си съвремие да мрази. Майка му сигурно щеше да е разочарована от него. Също толкова разочарована, колкото бе и самият той.

Градът бе претъпкан с федералисти — сините униформи бяха навсякъде. Не беше трудно да попита един от тях къде се намира женския затвор. Скоро след това вече яздеше по Гранд авеню.

Сградата го ужаси, когато я видя. Огледа се, за да се увери, че не е сбъркал мястото. Не, упътилият го войник ясно каза — между „Тринайсета“ и „Четиринайсета“ улица. Въпреки че в този участък имаше още няколко сгради, само една принадлежеше на генерал Бингам, а точно това име беше изписано с големи букви на фасадата на порутената къща. Пред нея стояха няколко пазачи, които пристъпяха от крак на крак, разговаряха, пушеха и гледаха към третия етаж, където бяха жените.

Райън отиде при офицера с най-висок чин.

— Капитане — отдаде чест той, — идвам да взема една затворничка. Трябва да я преместим.

Капитанът на свой ред отдаде чест и попита:

— А документи?

— Аз... ами...

Излъжи, измами, открадни, чу той в ушите си гласа на Конър.

Райън се изпъчи и погледна офицера право в очите.

— Изгубих ги в реката. Конят ми си навехна крака и ме хвърли във водата. Нищо не остана от документите. Но трябва незабавно да отведе Джулия Колтън в Лорънс.

Капитанът дръпна от цигарата си и изпитателно го изгледа. На Райън му се насълзиха очите от кълбетата дим, които другият бълваше в лицето му. Едва овладя напирещата в гърдите му кашлица.

— Щом нямаш документи, няма да има и прехвърляне.

— Но...

— Голям зор видяхме да доведем тези жени тук. Някои се бориха като тигрици през целия път. Те са не по-малко опасни от самите бунтовници. Тъкмо сме ги хванали, затова няма да позволя никоя от тях да си тръгне. Ако искате някоя, покажете нареждане.

Капитанът му обърна гръб.

— Сър!

— Какво? — извърна се намусен военният, като продължаваше да дъвче цигарата си, сякаш беше сочна пържола.

Райън се зачуди какво да прави. Дали да каже истината? Дали това щеше да помогне или да навреди? Ако не успее да я измъкне, дали нямаше да я изложи на опасност, като признае, че е негова жена? Тигриците, за които спомена капитанът, можеха да я нападнат. Тогава обаче си спомни как умее да се бие Джулия. Без съмнение щеше да се справи с тях.

— Лейтенант...? Как, по дяволите, ви беше името?

— Мърфи, сър.

— Мърфи? Че точно някакъв Мърфи ни нареди да затворим онази уличница Колтън. — Той бръкна в джоба си, извади един зацапан с тютюн лист и кимна: — Капитан Мърфи, Шеймъс Мърфи. — Сетне вдигна поглед и задъвка още по-шумно пурата. — А вие, по дяволите, кой сте?

Райън не можеше да отрони дума. Ето защо беше изчезнал баща му след битката в Бейтс Каунти. Старият мразеше Колтънови, но да предприеме специално пътуване само за да се убеди, че женската част от семейството ще бъде затворена, бе вече прекалено. Тогава обаче си спомни налудничавия поглед на баща си и осъзна, че вече не може да предскаже на какво е способен той.

— Лейтенант?

— Аз съм Райън Мърфи, сър. Капитанът е мой баща. Той ме изпрати тук. Станала е грешка. — Гласът му трепереше издайнически.

— Така е. Без документи няма да вземеш момичето. — Капитанът захвърли цигарата на земята и едва не уцели ботуша на Райън.

Райън се опита да се успокои, преди да продължи с увещанията. Когато проговори отново, установи с облекчение, че гласът му пак е спокоен, а не се бунтува като стомаха му.

— Може ли тогава поне да я видя?

Капитанът го погледна учудено.

— За какъв дявол?

— Тя ме очаква. Трябва да я отведа в Лорънс. Ще се наложи да обясня закъснението си.

— Че на кого му пука какво мисли тя?

— Сър, станала е грешка. Тя е съпруга на федерален офицер.

— Ха, значи си вдига краката за янките. Тези жени не струват дори колкото и най-долните курви. Другите ще я убият, ако разберат.

— Ето защо трябва да я изведем оттам. Не може ли поне да ѝ кажа, че ще се върна да я взема?

Капитанът сви рамене.

— Върви. Но не може да влизаш в сградата.

— Защо?

— Защото е опасно. Може да се сгромоляса всяка минута. Ние стоим тук. На никой федерален офицер не е позволено да влиза.

Райън усети, че думите му се губят. Беше шокиран. Когато най-накрая успя да проговори, гласът му бе дрезгав и отчаян.

— Това е живо варварство. Трябва да ги изведете оттам.

— Няма заповеди, няма преместване.

Нетърпението и страхът подтикнаха Райън да сграбчи капитана и хубаво да го разтърси, докато онзи проумее положението, но все пак съзнаваше, че това би било чисто губене на време. Вместо това направи опит да се овладее.

— Щом не мога да вляза, как тогава да говоря с нея?

— Както правим ние. През задния прозорец. Третия етаж. Ако прозорецът е затворен, хвърли камък и някоя жена ще се покаже. Така впрочем им даваме и храната. С кофа и въже.

И вторият план за бягство се разпаднаше пред очите му. Мисълта му работеше трескаво, докато вървеше към задната страна на къщата. Трябваше да я измъкне оттам. Но как? Да ѝ каже да скочи? С цялата тази войска, която бродеше из Канзас Сити, щяха да бъдат хванати и обесени на втората крачка. Да се промъкне отново и да обезвреди пазаците? Съмняваше се, че ще успее да надвие десетината, които обикаляха затвора.

Свали шапка и избърса потта от челото си. Изглежда, единственият сигурен начин, да освободи жена си, беше да се сдобие с редовни документи за прехвърляне. Можеше да го направи — ако открие командира на поделението в града и го убеди да я освободи. Но първо трябваше да говори с нея.

Чувстваше се като полудял от любов младеж. Взе камък и го хвърли към прозореца. Няколко секунди по-късно на перваза се появи младо момиче. Беше твърде млада, за да лежи в затвор и Райън се изчерви от срам. Искаше му се да захвърли синята си униформа и никога повече да не я погледне.

— Хей — извика тя, — може ли да изпратите чиста кофа, защото мис Джулия повръща цяла сутрин в старата?

Сякаш го поляха със студен душ. Пред очите му изскочиха звезди. Премигна, прокара ръка по челото си и промълви:

— Тя болна ли е?

Момичето сви рамене.

— Повръща всеки ден. — Тя се надвеси от прозореца и сниши глас, като че ли да сподели нещо тайно. — Сестра ми казва, че мис Джулия е бременна. Положително ще има проблеми, когато баща ѝ и братята ѝ разберат. Та тя не е омъжена, въпреки че аз лично не мога да разбера как носи бебе в себе си, щом не е омъжена. Мама винаги казва, че човек първо трябва да се ожени.

— Извикай я — поръча Райън с дрезгав глас.

— Разбира се, господине. Вие добре ли сте?

— Просто я извикай — повтори Райън, — веднага.

— Добре. Няма нужда да крещите така.

Момичето се скри вътре. На Райън му се стори, че чака цяла вечност... Точно когато се готвеше да се върне на вратата и със стрелба да си пробие път през охраната, Джулия се появи на прозореца.

Очите ѝ се разшириха, щом го видя, след което на лицето ѝ се появи изражение, което той не бе виждал никога преди. Дори в началото на тяхното познанство не го бе гледала така. Бе виждал в очите ѝ страх, любопитство, желание, любов...

Но никога омраза.

— Да злорадстваш ли дойде? — Тя се надвеси от прозореца и разпери широко ръце. — Ето ме, тук съм, в затвора. Точно както искаше. Похвали ли се на пазачите колко лесно ме вкара в леглото? Моля, не оставяй у никой федералист съмнения за твоята мъжественост. Предполагам, че накрая и те ще се качат тук, за да ме накарат да легна по гръб, ако, разбира се, имат смелостта да влязат в тази развалина.

Райън не знаеше какво да каже на жена си, която сякаш всеки миг щеше да го заплуе. Беше призрачно бледа, със синини под окото и на устната, с разрошена коса и треперещи ръце. Говореше с гатанки. Щеше да я разбере, ако го кореше заради убийството на брат й. Сигурно вече бе научила истината.

— Джулия, не знам за какво говориш.

Тя се намуси, като че ли току-що е подушила нещо развалено, след което размаха ръце от прозореца.

— Питам се дали въобще сватбата беше истинска? — Отначало шепнеше, но после избухна в истеричен смях, от който Райън настръхна. — Може би просто е била някаква шега с мен, наред с всички други?

— Разбира се, че беше истинска — повиши глас той, без да може да овладее гнева и объркването си.

— Млъкни — сгълча го тя. — Знам, че искаш да умра, но поне ме остави да умра с достойнство. Ако тези жени разберат, че съм предателка, ще ме убият, докато спя. А също и мама. Но ти искаш точно това, нали? Каква глупачка бях.

— Не искам да умираш. Дойдох, за да те измъкна оттук.

Тя се разсмя отново — със същия смразяващ смях.

— Разбира се, че за това си дошъл. Затова и изпрати баща си да арестува мен и мама. За да ме отстрани от пътя ти.

— Не съм.

— Тогава как баща ти е разбрал за нас?

Райън не знаеше отговора на този въпрос. Не бе казвал на никой освен на Джейсън, но той никога не би го издал.

— Не знам, Джулия, но, кълна се, не съм му казвал. Може би просто си е вгълпил, че трябва да измъкне теб и майка ти от фермата. Напоследък се държи като побъркан.

Точно толкова побъркан като теб в този момент, помисли си той.

— Не ме интересува. Мама винаги ми е казвала, че семейството е на първо място и ако го забравя, ще последва нещастие — за мен и за този, когото обичам. Беше права. Мама винаги е права. Аз предадох семейството и родината си. Заради любовта си към теб. — Тя се надвеси и го заплю, но не го уцели. Думите ѝ обаче попаднаха точно в целта — забиха се като стрели в разбитото му от угризения сърце. — Ти уби брат ми, кучи сине.

— Така е. Но не го направих нарочно. Беше нещастен случай... — млъкна, защото усети, че пелтечи като виновен, търсещ оправдание.

Тя прикова пълен с омраза поглед в него и скръсти ръце на корема си сякаш да скрие някаква тайна. Но той вече я знаеше и тя едновременно го плашеше и опияняваше.

— Не ти вярвам — заяви тя. — Ти винаги си го мразел. Мразеше всички ни. Не знам защо въобще ти повярвах, че съжаляваш за мама.

По обезумелия ѝ поглед и треперещия глас Райън разбра, че няма полза да ѝ възразява точно сега. Щеше да го стори, когато му дойде времето, и да я накара да проумее истината по-късно.

— Добре. Ако щеш ми вярвай. Но аз ще те изведа оттук. Теб и моето дете.

Стори му се, че лицето ѝ стана още по-бледо, ако това изобщо бе възможно. Тя закри с ръце устата си, след което се извърна и избяга от прозореца.

Малкото момиченце зае мястото ѝ.

— Заради теб мис Джулия пак повръща. Махай се. — Детето затръшна прозореца.

Райън дълго се визира в стъклото. Тя го мразеше, но той я обичаше. Пак не бе успял да ѝ го каже. Не че тя щеше да му повярва. Зарече се да го направи веднага щом я измъкне оттук. Ако се наложи, щеше да я хвърли на рамо и да я отнесе въпреки съпротивата и виковете ѝ.

Поне не можеше да го намрази още повече.

През целия следващ ден на първия етаж кръстосваха войници — което бе донякъде странно, тъй като никой от тях не искаше да рискува да бъде заклещен под развалините. Шум от чукане и причудливи звуци достигаше до затворничките на третия етаж и им вдъхваше надежда, че може би някой подсилва и обезопасява несигурните греди. Други — Джоузефин и Моли Андерсън — изказаха съмнение, че янките събарят подпорната стена, която все още крепи сградата.

Предвид подигравките на войниците, които ги тормозеха от първия им ден в затвора, Джулия нямаше как да не се съгласи с опасенията на сестрите Андерсън. Тези мъже мразеха бунтовниците и най-вече Андерсън и Куонтрил. Те търсеха отмъщение и тъй като не им се отдаваше възможност да се доберат до тях двамата, насочваха отмъщението си към когото им падне.

Джулия лежеше на един от малкото нарове. На няколко крачки от нея беше майка ѝ. Двете държаха ръцете си, за да се успокояват и да си дават взаимно кураж. Ала за пръв път в живота си Джулия нямаше нито едното, нито другото.

Посещението на Райън я сломи окончателно. Предателските му думи разчоплиха раната в нейното сърце. Но лицето му събуди отново любовта у нея. Това, че той знаеше тайната ѝ, я накара да изхвърли и малкото поета храна. Беше ѝ лошо през остатъка от деня, цялата нощ, и отново на сутринта. Стомахът ѝ беше като остърган отвътре, а главата ѝ — замаяна. Жегата на ранния следобед направи нещата още по-лоши.

13 август 1863-а — още един ден в ада.

За щастие никоя от жените не чу разговора им с Райън. Все още я мислеха за нещастно обезчестено момиче. Ако узнаеха, че всъщност е порядъчно омъжена жена, сигурно щяха да я намразят. Каква ирония. Да си бременна и неомъжена по време на тази война наистина бе достойно за състрадание. Но само ако бащата е бунтовник. Джулия не бе споменала нищо за бащата на детето си. И никога нямаше да го направи.

Един въпрос продължаваше да я измъчва. Защо Райън ще идва в Канзас Сити, ако не наистина да я освободи? Опита се да потисне

любопитството си. Може да бе дошъл просто за да провери дали вече е умряла, фактът, че вчера си тръгна и не се върна повече, говореше в полза на това предположение, а не на малката искрица надежда.

Ала дори и да бе дошъл за нея, в което тя се съмняваше, тя никога не би тръгнала с него. Въпреки че доскоро се страхуваше от идването на Андерсън, сега се надяваше, че той или Куонтрил ще дойдат преди Райън. Тогава всеки, който носи синя униформа в околността, щеше да умре.

Отново почувства гаденето в стомаха си, главата ѝ се завъртя, черни кръгове затанцуваха пред очите ѝ. Райън също щеше да умре, ако все още бе в Канзас Сити.

Опита се да се стегне и да прогони налегналата я слабост. Той не я интересуваше повече. Убиец. Лъжец. Измамник. Крадец на нейната невинност и любов. Заслужаваше това, което го очакваше.

Но той беше също и баща на детето, което носеше в себе си. Това караше сърцето ѝ да не слуша ума. Но тя трябваше да послуша разума. Изруга през зъби и прокара ръка по все още плоския си корем.

— Джулия?

Извърна глава и срещна погледа на майка си.

— Да, мамо?

— Децата са дар Божии и когато човек сътвори бебе с този, когото обича, това е чудо на любовта, което само една майка може да разбере.

По дяволите, майка ѝ, изглежда, имаше способността да чуе дори червейчето през нощта, ако пожелае. Изглежда, бе чула целия ѝ разговор с врага.

Джулия стисна зъби, за да не позволи гневните думи, които напиреха от устата ѝ, да се излеят с пълна ярост. Тя беше дала, Райън беше взел. Това не е любов.

— Знаеш ли как оцелях през всичките тези години без баща ти? Когато всяка вечер лягах до неговия убиец и раждах от него деца, които разбиха сърцето ми?

Джулия не искаше да чува за страданията на майка си, но искаше да научи всичко за истинския си баща. Поклати глава, неспособна да продума при вида на измъченото ѝ лице. Така и не поговориха за баща ѝ, с изключение на онзи път, когато Джулия ѝ каза как е научила истината от Сам.

— Оцелях благодарение на теб, детето ми. Ти си единственото, което ми остана от него, и няколко бледи спомена. Откривам него в силата на твоята воля. Очите ти са като моите, но косата — тази червеникава коса — е неговата. Формата на брадичката ти — също. Единственото, което си наследила от Сам Колтън, е непоносимостта му към янките от Канзас, макар че ти не ги мразиш искрено.

— Помисли си пак, мамо.

— Мислиш си, че ги мразиш, но не е така.

— Но Райън уби Дел, мамо.

Майка ѝ затвори очи и въздъхна. Преглътна с мъка. Когато ги отвори отново, погледът ѝ излъчваше решителност.

— И аз го обичах. Та аз съм го носила в утробата си, родила съм го в кръв и болка. Гледах го как се превръща в един от тях, но го обичах. Съдбата му бе отредила да умре в битка. Такъв бе животът, който живееше. Но разбрах едно — трябва да се научиш да прощаваш или омразата ще те разяде жива. Ти си тази, която страда, не другите.

— Райън ще страда. Можеш да бъдеш сигурна.

Майка ѝ впи пръсти в ръката ѝ — по докосването ѝ Джулия усети, че е станала само кожа и кости.

— Недей да се превръщаш в една от тях. Ако го направиш, това ще означава победа за тях. Не обезсмисляй моята саможертва. Нека да умра спокойна с мисълта, че баща ти ще продължи да живее в твоето дете. Така ще зная, че съм успяла да отгледам детето му без омраза.

— Искаш твърде много от мен, мамо.

— Не. Искам само едно. Тържество на любовта над омразата. Ако размислиш върху думите ми, ще разбереш и ще ме послушаш.

— Как можеш да ме молиш за подобно нещо? Точно ти? Райън е бил сред хората, които те осакатиха.

— Аз бях осакатена много преди соколите да се появят през онази нощ.

— Значи си му простила?

— Отдавна. Ако живееш с горчилката от миналото, настоящето се превръща в мъчение. От това, което чух, младият Мърфи има достатъчно основание да ни мрази. Но той трябва да загърби омразата, същото трябва да направиш и ти.

Джулия се обърка, а сетне я обзе гняв.

— Не мога да те разбера. Аз ти доверих мечтите си, а ти ме предаде на Сам. Едва не ме даде на онова копеле Чандлър. За малко да ме обречеш на същия живот като твоя. Как можа да си помислиш, че това е най-доброто за мен? Дори когато ти казах за Райън, ти ме посъветва да се откажа от него.

— Сгреших. Притеснявах се за теб, за това какво може да ти причини Сам, ако научи. Мислех, че мога да те предпазя от моята участ, като ти попреча да се влюбиш в този Мърфи, преди да е станало твърде късно. Трябваше да се досетя, че при такава любов е късно да я спреш още след първия поглед. — Тя въздъхна, затвори очи, а по лицето ѝ се изписа спокойствие, каквото Джулия не бе виждала досега. — За нас с баща ти стана твърде късно още от момента, в който кръстосахме погледи. Звездите ни бяха определили един за друг — злочестие, предначертано от съдбата. Знаех го, но не можех да престана да го обичам. Колкото повече отричаш едно чувство, толкова по-силно става то. Същото става и с теб, виждам го.

Джулия въздъхна. Ръката ѝ се изплъзна от майчината ѝ, а погледът ѝ се зарея в тавана.

— Как се казваше баща ми?

— Рей — изрече името му с огромна обич.

Джулия се почувства измамена от това обикновено име. Какво скучно име за мъж, който бе станал център на толкова страдания, любов и съдби.

Но какво пак бе седнала да умува над имена? Какво толкова имаше в едно име? Както и да се казваше този човек, той пак щеше да е неин баща.

— Рей кой?

— Джулиън.

Настъпи тягостно мълчание. Джулия извърна глава и срещна погледа на майка си. Двете се усмигнаха.

Малко по-късно майка ѝ, изглежда, заспа, но Джулия не можа да мигне. Стана и отиде до прозореца. Отвори го и пое с пълни гърди горещия следобеден въздух с надеждата това да успокои стомаха ѝ. Неочаквано се появиха двама от охраната и застанаха под прозореца да пушат. Доближиха глави и зашепнаха нещо, затова Джулия се дръпна от перваза, за да не я забележат.

— Трябва да бутнем стената днес по някое време — рече единият, — така ще се отървем от тия.

Вторият кимна и се наведе да запали от цигарата на другия. Изпусна кълбо дим, засмя се и тупна приятеля си по гърба.

— Дявол да го вземе този Мърфи. Направо си хвърли парите на вятъра. Аз щях да го свърша и безплатно.

— Аз също. Но от пари глава не боли. Чудно коя иска да види мъртва толкова много.

— Каза, че било семеен въпрос — вдигна рамене вторият, — кой го е грижа?

Засмяха се отново и отминаха.

— Видях този мъж да дава пари на янките. — Стресна я глас до нея и тя съзря Джейни Андерсън.

— Какъв мъж? — прошепна Джулия.

— Онзи, заради когото повръща преди малко. Аз му казах да се маха и сетне той говори с капитана, даде му някакви пари и потегли с коня си.

Зави й се свят. Кръвта й слезе в петите и тя сложи ръка на челото си. Джейни я хвана, за да не падне.

— Мислех, че трябва да знаеш.

Джулия кимна и почувства, че всеки момент ще загуби съзнание. Толкова силно искаше да повярва, че Райън е дошъл за нея, че всъщност точно за него се оглеждаше от прозореца. Беше истинска глупачка. Баща му се оказа прав — той искаше да я убие.

Сега обаче нямаше време да риде за изгубената любов. Трябваше да направи нещо, преди проклетите федералисти да избият всички в затвора, само и само да се доберат до нея.

Внезапно се чу оглушителен трясък. Прах и дървесина се посипа по главите на двете момичета. Подът се разтърси и жените се разпищяха. Джулия скочи, без да обръща внимание на световъртежа и гаденето, и изблъска Джейни далеч от прозореца. Детето се сгуши до по-голямата си сестра.

Поръси се още мазилка. Джулия започна да се задушава от праха. Парче от тавана я удари по главата. Още повече й се зави свят. По дяволите, бе вече твърде късно да направи каквото и да е, освен да се остави на смъртта. Тръгна да си пробива път към майка си през изпадналите в истерия жени, залитайки по люлеещия се под.

Бяха като коне, заклепени в горяща конюшня. И също като конете някои обезумяха от паника. Както животните се хвърляха право в огъня, жените тук се спускаха към заключените врати, удряха глава в тях, блъскаха се една друга. Така сами си причиняваха повече рани от сипещите се отгоре им тухли и дъски. Сетне се обръщаха и бягаха към прозорците. Стъклата се счупиха и рухнаха върху близко стоящите.

Потече кръв. Чуваха се писъци. Нищо не се виждаше във вихрушката от прах и дървесина. По едно време Джулия погледна нагоре и в този момент таванът поддаде и бавно започна да се свлича към нея. Успя да се хвърли върху майка си точно преди един тежък отломък да се стовари на няколко сантиметра от нея, като продъни пода. Нарът, върху който лежах, се хлъзна към зейналата дупка. Полетяха надолу.

Удариха се с трясък в пода на долния етаж. Джулия пое дълбоко дъх — не можеше да повярва, че са живи. Тогава и останалата част от тавана рухна отгоре им.

Писъците най-накрая заглъхнаха.

Конър и Катлийн пристигнаха в Канзас Сити в късния следобед на тринадесети август. Слънцето все още прежуляше. Гъста и тягостна жега се стелеше навсякъде, силуетът на града трептеше в маранята, сякаш адът очакваше всички, които влизаха в него.

Конър се опита да пропъди тягостните мисли за лоши поличби, размишлявайки върху пътуването им. По целия път насам не срещнаха никакви проблеми — нещо, за което дори не смееше да мечтае на тръгване от църквата. По незнайни причини между Бейтс Каунти и Канзас Сити не видяха ни един бунтовник. Но пък с колко групи федерални войници се разминаха. За щастие одеждите му и измислените обяснения, къде отива с немия си клисар, ги отърваха от вниманието на униформените.

Хвърли поглед към Катлийн. Тя посрещна мисията им с много повече ентузиазъм, отколкото бе очаквал от нея. Той ѝ изрови някакви стари мъжки дрехи от хамбара. Когато тя се появи пред него в широките дочени панталони и износена риза, той установи, че задните ѝ части са доста добре оформени за момче. Ала широката риза добре прикриваше малките ѝ гърди и пуснатата свободно замаскираше и

дупето ѝ. Слава богу, последният му коняр беше едро момче. След като грижливо прибра червеникавата си коса, тя я скри под голяма шапка с периферия, която хвърляше сянка върху лицето ѝ — твърде бяло и гладко за едно фермерче.

Катлийн дори превъзмогна страха си от язденето. Конър прие усилията ѝ като признак на подобрене, въпреки че при всяка среща с войник тя се разтреперваше. Дори и сега на Гранд авеню, когато се разминаваха с десетки униформени, тя непрестанно се стряскаше.

— Ако искаш, мога да те заведа в хотел, Кати.

Тя впери големи уплашени очи в него.

— Там няма да си сред войниците. Ще бъдеш сама. А аз ще дойда да те взема веднага щом свърша.

Тя поклати глава и упорито стисна устни. Конър въздъхна. Трябваше да я остави в хотел, но, по дяволите, любовта не му го позволяваше. Тя искаше да остане с него и той нямаше сили да ѝ откаже, макар че тя търсеше компанията му само от страх.

— Идвай тогава — подкани я той по-рязко, отколкото ѝ бе говорил някога, — да приключваме с тая работа.

Надяваше се, че Райън вече е измъкнал от затвора Джулия и майка ѝ и отдавна е далеч оттук. Ако ли не, щеше да използва цялото си влияние върху доктор Торн, както и всички други средства, за да помогне на двамата, които бе свързал в едно.

Катлийн внезапно трепна и той посегна към пушката, скрита до седлото му. Още не докоснал оръжието обаче, установи причината за уплахата ѝ и отпусна ръка. Хвана отново юздите, но кръвта му изстина във вените. Злокобните предчувствия се завърнаха с пълна сила.

По цялото авеню търчаха федералисти. Оказа се, че имат основателна причина за това. Някаква къща се бе съборила и сега представляваше купчина отломки. Конър нямаше нужда да сверява адреса, за да разбере коя е, или по-точно коя е била — затворът.

Около руините се суетяха войници подобно на пчели около паднал кошер, сякаш искаха да върнат къщата в предишното ѝ състояние. Един мъж стоеше изправен наред суматоката и издаваше заповеди. Конър скочи от коня, подаде юздите на Катлийн с многозначителен поглед да не мърда от мястото си и се отправи към „пчелата майка“.

Доктор Джошуа Торн се бе състарил, откакто Конър го видя за последно, но все още можеше да разпознае най-добрия приятел на баща си.

— Конър? — попита Торн и подаде ръка още преди последният да успее да отговори. — Дори без расо ще те позная, където и да е. Одрал си кожата на баща си.

Конър кимна. Тази поразителна прилика с баща му го караше да спазва тържествения си обет, дори повече от самия обет.

— Виждам, че сте бил прав, докторе. Затворът се е срутил.

— Да можех този път да не се окажа прав — Торн хвърли поглед към купчината дърво и камък, — това е истинско бедствие. — Той посочи с ръка униформените, които продължаваха да се суетят наоколо. — Истината е, че те събориха сградата.

— Нарочно? — възкликна Кон.

— Да.

— Та това си е убийство.

— Убийството е нещо естествено във време като сегашното.

— Мисля обаче, че този път нещата са преминали границата.

— Съгласен съм. Те дори няма да разберат грешката, която току-що направиха. Мъртвите жени са им последна грижа. Когато Андерсън научи за това, ще стовари гнева си върху Канзас Сити като самия сатана. Една от сестрите му е мъртва. Най-малката ще остане инвалид за цял живот, а е само на десет години. — Докторът въздъхна и изтри очи. — Понякога не мога да повярвам на какво са способни хората в името на една кауза.

— Колко са мъртви и кои са те?

— Още е трудно да се каже. Охраната не знае точно колко жени е имало вътре. Досега са открити пет трупа. Неколцина може би са осакатени. Видях и една стара жена, която бе почти мъртва още като я доведоха. Тя обаче оцеля и все още се държи благодарение на волята и молитвите си.

Конър реши, че това трябва да е майката на Джулия. Но какво бе станало с Джулия?

— Някоя от жените да е била освободена наскоро?

— Освободена? — изсумтя докторът. — Едва ли. Генерал Юинг се слави с това, че никога не променя веднъж дадени заповеди. А той нареди поддръжниците на бунтовниците да бъдат затворени, без

значение дали са жени, или деца, и едва ли би освободил която и да е от тях.

На Конър му прилоша при тези думи. Къде, по дяволите, бе Райън? Дали въобще бе успял да се добере до Канзас Сити? Ако Джулия не бе още под развалините, сигурно беше под някой от белите чаршафи, които покриваха трупове, а може би лежеше осакатена в близката къща, определена за болница. Конър трябваше да разбере какво точно ѝ се бе случило.

— Ще помогна с каквото мога — предложи той.

— Благодаря ти. Можеш да дадеш последно причастие на онези под чаршафите. А после ела в болницата. Имаме нужда от всички, които могат да помогнат.

Някой повика лекар и Торн хукна, без да се обръща. Конър се запъти към покритите в бяло трулове.

Дълго не смееше да докосне чаршафите и да погледне мъртвите жени и деца. Не искаше да открие Джулия Колтън Мърфи между тях. Как щеше да каже на Райън?

Проклятие, как мразеше тази работа.

Една ръка хвана неговата и вля живителна топлина в студените му длани. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че до него стои Катлийн. Той продължи да стои неподвижен, и тогава тя се наведе и едно по едно откри лицата на трулове. Джулия я нямаше сред тях.

И двамата въздъхнаха с облекчение, след което се заловиха със задачата си. Никое от момичетата нямаше повече от двадесет години. Катлийн погалваше страните на всяка от тях, затваряше очите им и отстраняваше калта от лицата им. От време на време вдигаше поглед и сълзите ѝ проблясваха на безмилостното слънце.

Конър я погали по бузата. Тя му се усмихна тъжно и това сякаш още повече отвори раната в сърцето му. Посърнал, той проследи с ръка очертанията на устните ѝ, очарован от завърналата се усмивка.

Тя обаче застина при докосването му. Погледна го уплашено и рязко се дръпна от него. Той протегна ръка към нея, но тя го отблъсна. Беше видяла любовта в очите му.

На Конър му се прииска да потъне вдън земя.

— Кати — промълви той, като държеше ръцете си с вдигнати нагоре длани, за да не я плаши повече, — няма да те нараня. Всичко е наред.

Тя поклати глава и той се изплаши, че всеки миг ще побегне.

— Недей. Не си отивай. Трябва да помогнем на тези жени. Имам нужда от теб. Разбираш ли?

Тя се огледа. Погледът ѝ се спря върху купчината камъни, обходи войниците и пак се върна към него. Паниката я нямаше, макар че уплахата не беше съвсем изчезнала. Тя кимна и той отново се зае да дава последно успокоение на тези, които вече нямаха нужда. Ето в това се състоеше целият му живот.

Автоматично мълвеше молитви на латински, докато оставяше мъртвите на вечен покой. Толкова пъти бе правил това. Накрая отново ги покри с чаршафите и се запъти да помогне и на оцелелите.

Не бе трудно да открие Джулия. Толкова малко бяха оживели. Тя лежеше на един нар до някаква възрастна жена, несъмнено госпожа Колтън, която изглеждаше по-мъртва и от току-що опетите момичета. Само тихите стонове, които излизаха от устата ѝ с всяко поемане на дъх, подсказваха, че е още жива.

Покрита с кръв, трески и прах, Джулия дишаше едва доловимо, но равномерно. Един поглед бе достатъчен, за да установи, че е получила съвсем небрежна първа помощ. Кръвта течеше от нескопосано превързана рана на главата ѝ. Може би щеше да оживее. Но дори и да не загуби разсъдък си, на челото ѝ щеше да остане голям белег, който да ѝ напомня за престоя в затвора.

Конър се улови, че си мърмори под носа — не се молеше, както би могло да се предположи, а проклинаше през зъби. Наложил си да замълчи и погледна Катлийн.

— Жива е — успокой я той.

Тя не отвърна, само го погледна подозрително. Конър изруга наум. Сега трябваше да се тревожи за Джулия. Щеше да успокоява страховете и тревогите на Катлийн по-късно.

— Изведи я оттук — внезапно прошепна госпожа Колтън.

Конър остави Джулия и заобиколи нара, за да отиде при старата жена. Тя сграбчи ръката му с изненадваща сила за човек на ръба на смъртта.

— Тя е добре, госпожо. Сигурен съм, че ще се оправи.

— Само ако я изведеш оттук. Ти можеш да го направиш. Кажим, че е умряла, и след това я изведи. Побързай, преди да се е събудила и да е поискала да остане с мен.

Конър се обърка.

— Защо?

— Заведи я при момчето на Мърфи. Това е единствената им възможност да останат заедно. Щом бунтовниците разберат за събарянето на затвора, ще нападнат града и тук ще настане истински апокалипсис.

— Знам. Но те няма да наранят собствените си жени. Ще ви изведат оттук.

— Точно затова трябва да вземеш Джулия. Тя чака дете. Ако съпругът ми разбере... ще убие Райън. — Тя изстена и се закашля силно. Кървава пяна изби по устните ѝ и Конър я избърса с носната си кърпа. — Да. Ако разбере, че носи дете от федералист в утробата си, ще убие и нея, и бебето.

— Не би го направил.

— Напротив — тя сграбчи Конър за яката, като го придърпа толкова близо, че дъхът ѝ опари брадата му, — ще го направи. Изведи я оттук и я прати да върви при Райън. Ако трябва, я излъжи, че съм умряла. Така или иначе то ще стане скоро.

— Ще вземем и вас.

— Не. Достатъчно живях, стига ми този живот. Сега просто искам да лежа тук и да спя. Изведи я и прати съобщение до отряда на Мърфи. Предполагам, че се е върнал там, след като вчера идва, за да отведе Джулия.

— Той е бил тук?

— Да, и жестоко се скараха. Но тя го обича, макар че точно сега е объркана.

Конър погледна към Катлийн, която вдигна рамене. Той се съгласи. Нямаше избор. Ако оставеше Джулия тук, тя можеше да умре. Ако я отведеше, имаше шанс двамата с Райън да се съберат, както трябваше да бъде. Преди Конър се надяваше, че бракът им ще потуши омразата между двете семейства, а сега се надяваше, че ще потуши омразата между тях самите. Ако стане, то може би детето им ще съумее да изгради мост над пропастта, която ще дели оцелелите след тази кървава война. Ако въобще има такива.

Конър се наведе и докосна с устни челото на болната. Тя се усмихна.

— Предай ѝ, че я обичам — прошепна тя, — винаги ще живея в сърцето ѝ, както тя в моето.

— Ще ѝ кажа — обеща той.

— А на Мърфи кажи да престане да живее с миналото.

Конър вдигна въпросително вежди:

— Простили ли сте му?

— Не съм аз тази, която трябва да му прости.

Конър кимна.

— Вие сте мъдра жена, госпожо.

Тя само се усмихна и затвори очи.

Тъкмо успя да завие тялото на Джулия с един бял чаршаф и да я вземе на ръце, когато доктор Торн влезе в стаята. Той се намръщи и забърза към Конър.

— Още една мъртва? — попита той.

Конър едва се удържа да не въздъхне с облекчение. За щастие не му се наложи сам да произнеса лъжата, само трябваше да се съгласи с нея. Той кимна.

— По дяволите! — избухна Торн. — Прощавай, отче.

— Няма нищо. Познавах тази жена. Джулия Колтън. Ще взема тялото ѝ с мен. Съжалявам, че трябва да тръгна толкова скоро, но спешно ме повикаха у дома по неотложна работа.

Торн се учуди, помисли малко и накрая сви рамене.

— Благодаря, отче. Оценявам, че намина да помогнеш.

— Ако мога да помоля за една услуга?

— Разбира се.

— Искам да изпратя съобщение до един войник от Канзас. Той трябва да го получи на живот и смърт. Имаш ли човек, на когото мога да се доверя?

— Разбира се. — Торн се обърна и посочи един млад войник, който го следваше по петите.

В този миг някой отчаяно повика доктора по име и той се разсея. Тръгна нанякъде и пътьом нареди:

— Пърси, отнеси съобщението на отец Съливан, където ти поръча. И го пази с живота си.

— Да, докторе — козирува младокът.

Торн понечи да му отвърне на поздрава, но сетне се начумери и се завъртя на пета. Запъти се към болните, като мърмореше под носа

си:

— Аз съм доктор, а не войник.
Конър набързо написа бележка до Райън.

„Джулия не е мъртва, както ти е съобщено, а в сигурни ръце, с мен в църквата на хълма. Ела бързо.

Кон.“

Погледна младия войник в очите.

— Това е въпрос на живот и смърт. Заклевам те в името на Бога и Армията на Съединените щати, предай го лично в ръцете на лейтенант Райън Мърфи от Четвърта кавалерия на Канзас. Недей да го четеш, а ако те заловят — унищожих го. Разбра ли?

Младежът пребледня, но се съвзе и се изпъчи решително и гордо:

— Слушам, сър — той пак козирува и се изчерви, — тоест, да... отче. — Реши да се прекръсти, но и от това се отказа.

Конър въздъхна и грабна ръката му, постави в нея писмото и му пожела Бог да е с него. След това двамата с Катлийн взеха тялото на Джулия и изчезнаха в непрогледната нощ.

— По дяволите, лейтенант, не може. В никакъв случай не мога да освободя поддръжник на бунтовниците. — Генерал Томас Юинг-младши изгледа намръщено Райън от коня си. В очите му не се забелязваше и капка милост.

Предния ден Райън прекара почти цял следобед да издирва генерала из околностите на Канзас Сити, защото онзи беше решил да ходи на лов. Тръгна за лагера още на разсъмване, но генералът вече беше излязъл. Привечер началникът най-сетне благоволи да се прибере и на смрачаване Райън успя да си уреди среща.

Юинг пое командването на регионалните войски, след като предшественикът му генерал Блант беше уволнен заради прочутата битка при Уестпорт. Тогава Джордж Тод и хората му спретнаха засада и избиха четиринадесет федерални войници, като отмъщение за екзекуцията на Джим Воън. Юинг беше зет на Уилям Текъмзи Шърман. Навсякъде се носеха легенди колко е агресивен, амбициозен и непоколебим. И все пак Райън направи още един опит.

— Сър, жената, за която става въпрос, е моя съпруга. Станала е грешка.

— Никаква грешка няма. Джулия Колтън е сестра на едни от най-опасните бунтовници в държавата. Даже и да ви е съпруга, аз не мога да я освободя, та да подстрекава и помага на враговете ни.

— Но защо смятате, че ви лъжа, сър?

— Наистина, защо ли? Добре, че познавам баща ви от едно време и вие приличате досущ на него, та се досетих, че сте му син. Иначе щях да си помисля, че сте вражески шпионин и да ви застрелям намясто. Но тъй като не зная някой да желае победата ни в тази война повече от Шеймъс Мърфи, нали, дявол да го вземе, аз сам го назначих на тази длъжност, вярвам, че тази жена ви е завъртяла главата. — Генералът дръпна здраво юздите, за да укроти коня си. — Често се случва на младите. Няма от какво да се срамувате, ако, разбира се, не оставите нещата да стигнат прекалено далеч. Имам предвид приказки

за брак и деца. Цели войни могат да бъдат загубени заради такива глупости.

Генералът като че ли възнамеряваше да изнесе цяла беседа по чувствителната тема, но беше прекъснат от един ординарец, който препускаше с всичка сила към тях. Когато стигна, той дръпна юздите и козирува.

— Генерал Юинг, сър, затворът за бунтовнички в Канзас се е срутил. Няма окончателни данни за броя на жертвите. Командващият ви моли да се отзовете незабавно.

Райън се вцепени. Генералът го погледна.

— Ето че нещата сами се нареждат, лейтенант. За вас ще е по-добре, ако тя е мъртва. А сега се връщайте обратно в частта си. Това е заповед.

Без да изчака Райън да козирува, Юинг пришпори коня си и препусна към Канзас Сити. Райън веднага тръгна по дирите му.

Към залез-слънце пристигна на мястото на бедствието. Полумракът хвърляше призрачни сенки по руините и сякаш целият град бе обгърнат от мъртвешката прегръдка на маранята.

Купчината камъни стърчеше изоставена. Не се забелязваше никакво движение и това говореше по-красноречиво от всякакви думи. Очевидно всички бяха погребани живи под развалините. Силуетите на генерал Юинг и войниците му, които вече се отдалечаваха на запад, само потвърждаваха съмненията му.

Райън бе престанал да разсъждава трезво от мига, когато научи, че затворът се е съборил. Ако се замислеше, нямаше да има сили да продължи напред, а трябваше да го направи, за да разбере какво е станало. ИстERICният му поглед обходи околността и се спря на съседната къща. Тя цялата светеше, а отвътре се чуваха гласове — единствени признаци на живот наоколо. С натежали крака той се отпрати натам и влезе.

Беше пълно с походни легла, на които лежах и стенеха жени. Досети се, че това е полева болница, а покритите с чаршафи тела потвърждаваха опасението му, че къщата се използва и за морга. Той потрепери. Дали тя...?

Прогони мисълта недоизказана. *Още една крачка напред и после още една*, повтаряше си сам. Само така можеше да се накара да върви.

Следващият път, когато вдигна глава, съзря лекар, който се опитваше да намести счупения крак на една жена. Натрошената кост стърчеше от месото. И да оцелееше, а това бе малко вероятно с такава гноясала рана, жената щеше да е осакатена за цял живот. Райън приближи, наведе се да види лицето ѝ и въздъхна с облекчение, когато то се оказа непознато. Сетне се хвана да помага на доктора да задържи пациентката.

И друг път беше помагал на ранени. В гората на мъжете често се налагаше сами да оправят раните си, но досега не му се бе случвало да се грижи за жена, пострадала във войната. Довчера със сигурност нямаше да изтърпи писъците ѝ. Но сега, онемял от ужас, я държеше здраво, без дори да трепне, докато накрая тя припадна. След това зачака доктора да се освободи.

— Благодаря ви — докторът погледна униформата му, — лейтенант. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Търся жена си.

— Жена ви? — намръщи се докторът. — Тук има само поддръжнички на бунтовниците и федерални войници.

— Джулия Колтън.

Лицето на доктора се промени и Райън разбра всичко.

Не.

Думичката кънтеше в главата му, сякаш някой я повтаряше безспир — отново, и отново. От устата му обаче се отрони само въздишка.

— Съжалявам, лейтенант. Почина преди няколко часа. Майка ѝ е все още тук, но се опасявам, че не ще може да говори, а още по-малко да бъде преместена. Тя е в безсъзнание. Съмнявам се, че ще дойде на себе си. Ужасно положение. Ужасно. А отмъщението ще е най-страшно от всичко. По-голямата сестра на Андерсън е мъртва, а най-малката — осакатена. Стана голяма несправедливост и положително ще ни навлече ужасно отмъщение. Канзас Сити ще потъне в пламъци.

Това Райън въобще не го интересуваше. Ако искат всички да се избият един друг. Него го вълнуваше само едно.

— Къде е тя?

— Един свещеник я взе. Каза, че познава семейството ѝ и ще отнесе тялото ѝ у дома. Конър Съливан. Познавате ли го?

Райън кимна с облекчение. Беше забравил, че Конър и Катлийн също тръгнаха насам. Конър щеше да се погрижи за Джулия и да я погребе подобаващо. Слава богу, че нямаше да се налага да види мъртвото ѝ лице. Беше такъв страхливец. Като в сън излезе от стаята, намери пътя към вратата и се свлече на колене в тревата отвън.

Ето че пак се провали. Както винаги, се опита да действа според правилата, и отново сгреши. Навремето послуша майка си, и тя загина. Сега реши да издейства освобождение на жена си по законния ред, и загуби и нея. Само веднъж си позволи да стори нещо „грешно“ — ожени се за Джулия, и се оказа, че това е най-правилната стъпка в живота му.

Внезапно в главата си чу друг глас — умиращ, жален, проклинащ. *Проклинам всеки Мърфи на земята, чуваш ли? Дано ви споходи по-голямо нещастие и от това.*

Райън не вярваше на клетви, но сега му се наложи да повярва. Предпочиташе да е мъртъв като Дел, а не да страда така.

Покрай него минаваха хора, влизаха и излизаха от болницата, но никой не обръщаше внимание на войника, ридаещ на моравата. Седеше на тревата и се взираше в луната. Спомняше си всеки миг, прекаран с нея, всяка нейна дума, всяко нежно докосване. Помисли си и за детето, което бяха сътворили — детето, умряло с Джулия. Накрая разбра какво трябва да направи.

Джулия дойде на себе си и изстена. Главата ѝ щеше да се пръсне от болка, а стомахът ѝ се бунтуваше. Изплака и един мъжки глас я успокои. Нечии нежни ръце я помилваха.

— Райън — прошепна тя. Учуди се, че това име ѝ навява ужасни спомени, и пак изпадна в несвяст.

Събуди се от гръмотевица. Повдигна с мъка натежали клепачи и видя над себе си черно небе, прорязвано от светкавици. Въздухът трептеше и предвещаваше дъжд. Изведнъж сякаш всичките ѝ сетива се отключиха едновременно и в главата ѝ нахлуха куп усещания — друсане и тракане на каруца, купчина слама под гърба ѝ, дрънчащите поводи на конете.

Една хладна нежна ръка докосна клепачите ѝ и Джулия срещна погледа на познати сини очи. Също като неговите, но някак си

различни. Защото Катлийн я гледаше с искрено състрадание и съчувствие, а очите на Райън я бяха излъгали.

Отвори уста да попита, но се отказа. Катлийн и без това нямаше да ѝ отговори. Надигна се леко, но я прониза болка, по-остра от светкавиците, които раздираха небето. Падна обратно върху сламата и извика. Каруцата веднага закова на място.

Отец Конър се надвеси над нея от капрата и ѝ се усмихна.

— Радвам се, че се върна между живите.

— Какво стана?

— Беше в безсъзнание през целия път до Бейтс Каунти.

Джулия сбърчи чело. Толкова дълго? Струваше ѝ се, че току-що... Но какво се бе случило?

Конър съзря недоумението в погледа ѝ.

— Нищо ли не помниш?

Джулия се напрегна да помисли, но от това усилие главата я заболя още по-непоносимо. Напипа превръзката и изведнъж спомените изплуваха в съзнанието ѝ.

Нечувано предателство. Писъци, срутване, болка, тъмнина.

— Мамо? — прошепна тя.

Изтръпна, когато забеляза какъв поглед хвърли Конър към Кати. Изправи се и се опита да се пребори с болката и черните кръгове, които заплашваха всеки миг отново да я пратят в безсъзнание.

— Тя...?

— Не е мъртва. Ти си я спасила при рухването на затвора — през лицето му премина сянка на тъга, — но няколко други са мъртви. Щастливка си, че си още жива.

— Къде е тя? — настоя Джулия.

Конър изглеждаше смутен и Джулия разбра всичко.

— Оставили сте я там? Как можахте? Та ти си божи служител — тя се обърна към Катлийн — и неговият ангел на милосърдието.

— Джулия, ти не разбираш, тя умира.

— Тя умира от години. Понякога си мисля, че ще надживее всички ни. — Джулия въздъхна и сложи ръка върху устните си, сякаш шокирана, че е изрекла подобни горчиви думи. Нима ударът по главата я бе побъркал напълно?

— Тя ме накара да се закълна, че ще те отведе при Райън.

— Не! — извика Джулия и си спечели неодобрителни погледи от Конър и Катлийн.

— *Защо не?*

— Той накара баща си да ме изпрати в затвора. Плати на пазачите да съборят стените. Райън иска да ме убие.

— Райън не е виновен. Ти бъркаш.

Тя чу отново гласа на Джейни. *Видях този мъж да дава пари на янките.*

Джулия потрепери. Кога щеше да отмине болката от неговото предателство? Изкрещя на отец Конър:

— Райън Мърфи е лъжец и убиец. Поиска от мен прошка за престъпление, без изобщо да се разкайва, че го е сторил. Обеща да не наранява братята ми, а след това уби Дел.

По изражението му се досети, че Конър вече знае за смъртта на брат й.

— Струва ми се, че се заблуждаваш за греховете му. Той искрено съжалява и от години сам се измъчва заради тях. Съжалявам за Дел, но това е война и вярвам, че Райън не е имал друг избор. Колкото до убеждението ти, че той те е изпратил в затвора, аз съм по-склонен да мисля, че вината е изцяло у Шеймъс Мърфи. Райън тръгна към затвора веднага щом научи за случилото се.

— И той това твърди. Но после си тръгна и затворът се срути.

— Ти май наистина вярваш, че той е отговорен за тази катастрофа.

— Така е, той е виновен. Чух двама войници да казват, че Мърфи им е платил да разрушат сградата. За да се освободи от семеен проблем. Изглежда, така ме нарича.

Конър се обърка. Не след дълго обаче се изправи и поклати глава.

— Не, трябва да си разбрала погрешно. Не мога да повярвам, че Шеймъс е способен на такова нещо.

— Не Шеймъс. Райън. Джейни Андерсън го е видяла да дава пари на пазачите.

— Станало е недоразумение. Аз изпратих писмо до Райън, че си жива и си при мен. Ще изясним всичко, когато дойде.

— Той ще изпрати някой да ме убие или ще го направи собственоръчно.

— Държиш се странно, Джулия. Чувал съм, че понякога се случва на жените в твоето положение.

— Моето положение — избухна тя, — няма и това не е тайна за никой?

Конър се изчерви.

— Съжалявам, майка ти реши, че трябва да знаем.

Думите му пробудиха отново болката ѝ.

— Мама — прошепна тя и от очите ѝ рукоуха сълзи. Напоследък плачеше по най-дребни поводи, нещо необичайно за нея. Наложил си да се сдържа повече.

Наблизо проблесна светкавица и конете се подплашиха. Конър се зае да ги успокои. Сетне отново се обърна към нея.

— Райън трябва да пристигне тук до ден-два.

— Няма да дойде — отвърна Джулия, — не и заради мен.

Конър въздъхна и се завъртя напред. Сигурно си мислеше, че тя се държи странно заради бебето. Добре, скоро щяха да разберат кой е прав. Ако не беше бебето, тя нямаше да има нищо против да умре. Без Райън и мечтите ѝ за тяхното бъдеще животът изглеждаше безсмислен. Ала бебето ѝ даваше искрица надежда в пустия и мрачен свят, който я заобикаляше.

Конър подсвирна на конете и каруцата потегли отново. Джулия наблюдаваше познатия пейзаж наоколо. Бейтс Каунти изглеждаше съвсем безлюден — мъжете бяха хванали пуццинаците, а жените бяха по затворите. Целият окръг приличаше на антична гробница, оставена от векове само на стихии и духовете.

— Завий тук — извика тя.

Конър я погледна учудено и тя посочи надолу към криволичещата през храстите пътека.

— Там е старият ми дом. Можем да се отбием преди съвсем да се измокрим до кости.

Конър се поколеба и потърси съвет от Катлийн. Джулия веднага го разбра.

— Ще бъдем в безопасност. Момчетата и Сам в момента сигурно опожаряват Канзас Сити. Няма да се върнат тук, преди да изпълнят задачата си, ако въобще се върнат.

Конър обърна конете и насочи каруцата по обраслата с бурени пътека, за да отведе Джулия Колтън Мърфи в дома ѝ.

— Той не е тук, глупак такъв. Дай проклетото съобщение.

На Шеймъс Мърфи му дойде до гуша от упорития вестоносец, който държеше да предаде писмо лично на лейтенант Мърфи и на никой друг. Младежът изглеждаше уморен и изплашен. Трябваше да му признае обаче, че пази бележката, сякаш държеше самите божии заповеди в ръка. Колкото повече упорстваше младокът, толкова повече Шеймъс искаше да прочете написаното.

— Дявол да го вземе, че аз съм му баща, говедо такова, освен това съм му началник. Дай насам проклетото съобщение и се връщай в частта си. Това е заповед!

Накрая младежът подаде смачканата хартийка. Шеймъс се ухили, козирува и го отпрати. Отвори писмото.

„Джулия не е мъртва, както ти е съобщено, а в сигурни ръце, с мен в църквата на хълма. Ела бързо.

Кон.“

Шеймъс изруга. Малката курва не бе умряла под развалините миналата седмица, както бе планирал. Плати доста пари, за да я изпрати там и още повече, за да е сигурен, че сградата ще падне. Но можеше ли Конър Съливан да не се хвърли да я спасява?

Смачка хартията, а яростта забушува с нова сила в гърдите му. Щом Конър изпращаше писмо на Райън, значи Райън не беше в Канзас Сити, както си мислеше Шеймъс. Странно. Райън се губеше вече цяла седмица и Шеймъс си обясни липсата му с това, че е отишъл в града, където е научил за коварния план на баща си и е решил никога повече да не го погледне. Но явно Господ пазеше добре тайната му, макар и да не бе пожелал да изпрати онази вещица в ада.

Тропотът на копита накара Шеймъс да излезе от палатката си. Пое дъх с облекчение. Беше Райън. Синът му изглеждаше болен. Наболата русолява брада подчертаваше още повече бледността му, ръцете му трепереха, под сините му очи се виждаха тъмни кръгове. Носеше лоши новини.

Шеймъс вдигна ръка, разтвори юмрук и погледна късчето хартия. Докато Райън слизаше от коня, той накъса писмото на ситни парчета и остави на вятъра да ги разнесе.

Райън измери с поглед баща си, и отново го обзе гняв. Това го изкара от унеса и върна с нова сила болката по загубата на Джулия. Затвори за миг очи, като се опита да овладее чувствата си. Страхуваше се, че ако даде воля на гнева си и засипе баща си с ядни въпроси защо е пратил Джулия в затвора, ще издаде и мъката си. Каквото станало — станало. Не можеше да възкреси мъртвите. Оставаше му само да отиде при тях.

Стигна до това заключение през седмицата, когато яздеше обратно към своята част. Или поне си мислеше, че е минала цяла седмица. Не можеше ясно да си спомни къде е ходил и какво е правил от онази нощ, в която научи, че жена му и детето му са мъртви. Едва когато се прибра в лагера и заговори един от часовоите, разбра колко време е минало. Не че това имаше значение. Нищо нямаше значение вече.

Райън извърна поглед от баща си, който щеше да иска обяснение за изчезването му, и се запъти към палатката си. Преди да успее да влезе вътре, пазачът на лагера спря някакъв ездач. Секунди по-късно се разбра, че е вестоносец. Баща му прочете писмото, след което се огледа наоколо с широка усмивка и стрелна с очи подчинените си, които бяха наизлезли от палатките.

— От генерал Юинг е — размаха Шеймъс писмото, — напуснал е Канзас Сити с триста души от единадесети полк на Охайо и преследва Куонтрил и банда бунтовници, които отстъпват към Мисури. Копелдаците току-що са оплячкосали Лорънс. Избили над сто и петдесет души и сринали града със земята.

Райън не бе изненадан. Това бе отмъщение точно както предрече докторът, а сега федералните щяха да преследват бунтовниците и да ги избият до крак. И тъй отмъщението нямаше да има край. Ала този развой на нещата се вписваше много добре в неговите планове, тъй като той нямаше намерение да убива. Той планираше да преследва смъртта, докато умре.

Баща му продължи да чете:

— Заповядват ни да се придвижим на североизток и да пресечем пътя на Куонтрил и останалите, тъй че да ги обградим с войската на генерал Юинг. Пригответе се. Потегляме възможно най-бързо.

Райън се прибра в палатката си. Джейсън вече си стягаше багажа, но го посрещна с разочарован поглед. Райън въздъхна. Той беше разочарование за всички, които обичаше.

— Какво? — не се сдържа накрая той, залавяйки се да опакова нещата си.

След няколко часа вече нямаше да има нужда от тях, но не искаше другите да разбират за плана му.

— Тревожех се за теб.

Райън застина. Раменете му хлътнаха примирено и той сложи ръка на рамото на брат си.

— Съжалявам, всичко е наред. Сега нека погнем тези убийци и да приключим веднъж завинаги с това.

Джейсън се намръщи.

— Не звучиш много на себе си, Рай.

Райън се обърна, за да не вижда объркването, болката и любовта в очите на брат си, и се зае с багажа.

— Какво не звучи като мен?

— Мислех, че искаш да спреш да убиваш. Та ти си женен за една от тях, за бога. Помислих, че си я отвлякъл и сте избягали.

Райън трепна. Добре, че беше с гръб към Джейсън, за да не му позволи да види болката, която причиниха думите му. Трябваше да я вземе и да избяга с нея, но се провали. Сега обаче щеше да се справи. Принадлежеше на нея и щяха да се съберат отново, макар и на друг свят.

— Не мога вече да разбера какво искаш, в какво вярваш и какъв си, Райън.

— И аз самият не мога — промълви Райън и излезе от палатката.

Вятърът беше сменил посоката си и сега духаше от север. Носеше мирис на смърт и разруха. Пое си дълбоко дъх и това му напомни за уханието на рози и сълзи. Яхна коня и застана начело на колоната до баща си.

Старият го наблюдаваше тревожно. Ръката му беше на кобура. Райън стисна устни. Нима баща му се страхуваше, че синът му може да го убие за това, което стори на Джулия? Та какъв щеше да е

смисълът? Райън имаше само една смърт в съзнанието си — и вярваше, че тя ще е достатъчно наказание за Шеймъс Мърфи. Като проумее, че намесата в живота му и отказа да се отърси от глупавата си омраза са станали причина за смъртта на сина му, Шеймъс щеше да разбере много неща. Или поне така се надяваше Райън.

— Нека да разузная напред, татко. Знаеш, че ако някой може да ги открие, това съм аз.

Баща му се усмихна, а в очите му блесна гордост — нещо, което не се бе случвало отдавна.

— Тъй да бъде, момчето ми.

Баща му се гордееше, че Райън иска да погуби проклетите южняци. Истината обаче беше съвсем друга — просто се молеше да ги открие пръв, за да могат да го убият. Тогава всичко щеше да свърши — убийствата, омразата, самотата. Ако умре, щеше да се събере с Джулия и може би в отвъдното тя щеше да му прости, че я бе оставил сама, когато най-много се нуждаеше от него. Може би там хората не се мразеха заради това къде са живели, кои са били и в какво са вярвали. А пък ако не съществуваше отвъден живот, той и без това не заслужаваше да живее след смъртта на жена си и детето си.

Джейсън пришпори коня.

— Татко, мисля, че не бива да отива сам. Аз ще го придружа.

Студена пот изби по челото на Райън, а кръвта сякаш отиде в петите му.

— Не, няма да стане — извика той.

Джейсън го настигна и го сграбчи за ръката, преди брат му да успее да препусне напред. Райън се изтръгна от него и изкрещя отново:

— Махни се от пътя ми, Джейс, или, кълна се, ще те напердаша.

— Що не се пробваш? — опули се насреща му Джейсън, поклати глава и се обърна към баща им. — Нещо не е наред с него. Не виждаш ли?

Райън изсумтя нетърпеливо, след което срещна погледа на баща си и се изпъна, сякаш да покаже, че не се интересува от нищо.

— Напоследък се държиш странно, сине.

— По дяволите, Джейсън, ще престанеш ли да се държиш като някой женчо — избухна Райън. — Просто искам да ги спипам, разбра ли? И то веднага. Вече избиха достатъчно народ, опожариха твърде

много градове. Трябва да сложим край на всичко това веднъж завинаги. Не издържам вече.

Опита се да стисне зъби, за да не каже нещо, което не би искал. Но това бе достатъчно. Баща му се усмихна, а Джейсън се намуси. За миг му се прииска да прегърне брат си и да му каже, че го обича, преди да е станало твърде късно.

Но с това само щеше да засили още повече подозренията на Джейсън.

Затова Райън присви очи и рече:

— Ще ги открия, сър. Но дръжте това хлапе далеч от пътя ми.

Райън пришпори коня в галоп и остави семейството си назад.

Не след дълго се натъкна на група изтеглящи се бунтовници.

Не бе трудно да ги открие. На юг от Болдуин Сити горяха ниви и къщи. Гъсти облаци черен пушек се издигаха в небето. Какофонията от изстрели и препускащи коне се приближаваше все повече и повече. Куонтрил и останалите опожаряваха всичко по пътя си към Мисури. Едва ли знаеха, че кавалерията е по петите им.

Изглежда, врагът се прегрупираше от другата страна на един царевичен блок с човешки бой. Райън можеше да препусне право напред към челната група бунтовници и да умре бързо и неусетно. Но ако не предупреди частта си, всички можеха да загинат, преди Юинг да им се притече на помощ. Наложил се да изчака под прикритие отряда си. Имаше толкова много начини да умреш в битка, все щеше да намери стоден случай. Нямаше да се провали в смъртта, както се бе провалил в живота.

В момента, в който хората му се появили на хоризонта, той вдигна високо ръка и посочи към пламъците на север. Баща му разбра веднага и издаде тихо заповед да се организира засада в края на царевичната нива.

— Не стреляйте още, момчета — изсъска Шеймъс, — ако избързате, те ще залегнат в царевицата и ще се наложи да ги опечем живи.

Нямаше нужда да чакат дълго. Опиянени от успеха си, бунтовниците се появили от нивата, разпръснати и в галоп, като крещяха своя сигнал. Райън мразеше, когато правеха така. Тази ужасна врява изопваше нервите му докрай. Очевидно виковете влияеха и на нечий други нерви, тъй като един войник стреля и бунтовниците усетиха присъствието им.

— Кучи син! — изкрещя Шеймъс, когато бунтовниците наскачаха от конете си и се скриха в гъстата царевица, за да отвърнат на огъня.

— Огън! — извика той. — Огън!

Райън нямаше нужда да му повтарят. Впусна се начело в царевичната нива. Сухата шума го удряше по лицето и врата и му пречеше да се ориентира къде точно лежи врагът. Всички бяха залегнали под кочаните, както предрече Шеймъс. Наоколо щъкаха уплашени коне. Чуваха се крясъци и стрелба, настана голяма врява, а нищо не се виждаше и Райън се почувства обкръжен, без да може да види противника.

Спря за миг и се потопи в мириса, звука и усещането за битката. Но защо се оглеждаше за врага? Защо бе заредил оръжието си? Колко трудно се изкореняваха навиците.

Прибра пистолета в кобура си и зачака съдбата сама да си свърши работата. Очакваше я да се появи в лицето на някой Колтън. Това заслужаваше. Когато накрая главата на Аб се показа от царевичната, Райън го посрещна с усмивка.

— Мърфи, мръсно копеле, това е за майка ми и сестра ми. — Аб вдигна пушката си, но за миг се поколеба. — Какво, по дяволите, правиш насред битка с пистолет в кобура? Извади оръжието си, страхливецо.

Усмивката на Райън изчезна от лицето му и той въздъхна. Не можеше ли поне този път да е лесно?

— Хайде, Колтън, убий ме. Давай.

За миг му се стори, че Аб ще прояви благородство и ще откаже да стреля по невъоръжен противник. Той обаче сви рамене, зареди и се прицели със самодоволна усмивка в главата му.

— Райън!

Кръвта във вените му замръзна, когато позна гласа на Джейсън. Опита се да извика, да се обърне — но беше твърде късно. Джейсън се хвърли отгоре му и го повали на земята точно когато Аб натисна спусъка.

Райън се стовари на земята, вдигна очи и видя как куршумът прониза гърдите на брат му и той се олюля. Изпусна пистолета и рухна. Преди тялото на брат му да докосне земята, Райън вече бе сграбчил пистолета му.

Аб вече се целеше в него. Райън забрави за намерението си да умре. Всичко, за което мислеше в момента, бе, че този човек току-що застреля брат му. Искаше му се да го разкъса с голи ръце. Искаше да чуе как реве от болка. Искаше да убие Абнър Колтън. И този път

нямаше да е нещастен случай, нямаше да е грешка. Райън го погледна в очите и стреля.

Колтън мигновено издъхна, без изобщо да разбере, че е прострелян.

Райън дори не го погледна. Само Джейсън имаше значение за него в този момент.

— Моля те, недей, не. Нека бъда аз, а не той. — Думите се отрониха от устните му като молитва. Молеше се и този път брат му да оживее, надяваше се раната да не е сериозна, а Джейсън просто да припадне, и отново да дойде на себе си. Ала щом погледна бледото лице на брат си и видя как животът гасне в очите му, Райън разбра.

В далечината се чува виковете на приближаващата кавалерия. Единайсети полк на Юинг затваряше обръча зад бунтовниците. Ако в нивата бяха останали достатъчно войници, хората на Куонтрил нямаше да успеят да се измъкнат от капана. Момчетата на Шеймъс обаче отстъпваха, макар че всички разбраха за идването на подкрепление. За Райън нищо вече нямаше значение.

— Защо, Джейс? — прошепна той.

Джейсън стисна ръката му.

— Защо? — повтори той въпроса на брат си.

Никой не даде отговор, а време за обяснения нямаше. Джейсън издъхна, преди Райън да успее да каже нещо друго. Той притисна тялото на брат си до гърдите си и промълви:

— Не, Джейсън. Обичам те, момчето ми.

Но отново бе твърде късно, както винаги, закъсня.

Райън разтърси трупа на брат си, докато въстаниците се изтегляха към шубраците в Мисури. Четвърти полк се втурна в преследване. Хората на Юинг ги последваха. Райън остана сам с мъртвия.

Настъпи ясно свежо утро. Джейсън бе мъртъв. А също и Аб, и Джулия. Райън примига срещу яркото слънце, учуден, че то изгрява въпреки мрака, който изпълваше света около него. Животът продължаваше, въпреки огромното му желание да получи избавление в смъртта.

Би стоял тук цял ден, но около Джейсън и Аб започнаха да се навъртат мухи. Той ги остави да накацат по Колтън, но ги прогони от брат си. Скоро гарваните започнаха да кръжат все по-ниско, и по-ниско и той стреля по тях. Долетяха още. Трябваше да погребне поне Джейсън и знаеше точно къде ще го направи.

Няколко коня преживяха в царевичната нива, останали без господари — убити или отстъпващи към Мисури. Райън хвана един от конете, след това и още един.

Неспособен на никакво чувство, опита да преброи избитите федералисти. Битката се бе обърнала необяснимо и обсаждащите сами бяха паднали в засада. Обхождаше лица, които познаваше, други, които виждаше за пръв път — никое от тях не събуди тъга у него. Джейсън трябваше да бъде погребан.

Дрехите му подгизнаха от пот, докато натовари двата трупа на един кон. Захвърли куртката си в полето, след което се освободи от колана и пистолетите си. Пришпори конете, като остави зад себе си мечтите си за собствена смърт.

Тръгна по дирите на дърварите. Зад гърба си остави изпепелени земи и десетки убити. Пред него се простираха други земи и хора. След като си навлякоха вниманието на федералистите, бунтовниците престанаха да палят и убиват. Бяха хукнали на живот и смърт към горите — техен дом и спасение. Райън също пое натам.

Погреба Джейсън под огромния дъб до тяхната къща. Дори не беше заедно с майка му, тъй като тя лежеше край старото им имение. Но поне сега те бяха заедно в отвъдното. А Райън беше сам. В желанието си да спази клетвата, която бе дал пред майка си, той наруши други обещания, други клетви и стана причина за смъртта на двамата души, които обичаше най-много на света.

Докато заравяше Джейсън, Райън се замисли и за едно друго погребение. Конър сигурно бе погребал Джулия край дома ѝ. Не тук, където никога нямаше да се чувства желана, а до къщата, където бе родена и отгледана, въпреки че и там не се бе чувствала у дома си.

Когато свърши работата си, Райън натовари Аб и продължи през потока Колтън. Връхлетяха го спомени. За танца на слънцето по повърхността на водата. За смеха, който се носеше по вятъра. За тайните, споделени в лунни нощи. За първия път, когато я видя. За

първия път, когато я целуна. Тези спомени изглеждаха едновременно толкова близки и така далечни.

Пристигна във фермата на Колтън по залез-слънце. Тъмни сенки се гонеха в двора. Въпреки че мястото трябваше да е също толкова безлюдно като тяхната ферма, то незнайно защо изглеждаше някак населено, въпреки че не се виждаха никакви коне, а вратата на къщата беше затворена.

Забеляза в тревата прясна купчина пръст и светът се завъртя пред очите му. Знаеше, че е мъртва и бе дошъл тук да види гроба ѝ, но преди да види доказателството, все се надяваше, че тя може да е жива. Как бе възможно да е мъртва, след като живееше в мислите и сърцето му? Изви се топъл вятър, който събори шапката му и я запрати в тревата. Райън вдигна глава. Ако не знаеше истината, щеше да се закълне, че вятърът носи уханието на рози и сълзи. Шапката му полетя над гроба ѝ и изчезна в близките храсти. Той не обърна внимание. Не искаше да носи нищо, което да му напомня за това, какъв е бил и какво е правил в името на отмъщението под прикритието на войната.

Райън пусна поводите на двата коня и приближи гроба. Застана до него, изпълнен с несигурност. Трябваше ли да ѝ говори? Трябваше ли да се моли? Господи, толкова искаше да бъде с нея.

— Джулия — прошепна той, — чуваш ли ме? Надявам се, че ме чуваш. Бих искал да ти кажа, че съжалявам, но сега като че ли това няма вече смисъл. Ще ти кажа само, че грешеше. Никога не бих те пратил в затвора. Никога не съм искал да умреш.

Гърлото му го стегна. Та тя бе издъхнала с мисълта, че той иска да я види мъртва и нямаше право да я вини за това.

Проклетата да е тази семейна вражда. Проклетата да е войната. Проклети да са бащите им. Проклет да е и той заради клетвите и обещанията, от които не изпълни нищо.

Райън падна на колене с надеждата, че така ще се почувства по-близо до нея. Уви!

— Аз съм виновен за смъртта ти. Ако бях съпругът, от когото се нуждаеше, а не войникът, за когото аз мечтаех, щях да те отведа оттук, без да се съобразявам с никакви закони. Без да се съобразявам със заповеди. Бях истински глупак. Но ти сама го знаеш. Върнах брат ти у дома. По дяволите, убих още един, Джулия. Но не мога да кажа, че съжалявам за този. Той уби Джейсън. Джейсън умря вместо мен.

Всички умират вместо мен. — Райън стовари юмрук върху гроба и изкрещя: — Защо не умрях аз?

Вятърът свиреше в клоните на дърветата — сякаш стенеше заедно с него. Райън положи глава върху топлата пръст. Знаеше какво да направи.

Бавно се отдалечи от гроба ѝ и изтегли ножа от ботуша си. Последните лъчи на слънцето полазиха по острието и той се загледа очарован в кървавочервените отблясъци. Изглеждаше обезумял, с разчорлена и сплъстена от потта коса, с бяло като платно лице и див поглед в очите. Мислите се преследваха в съзнанието му, за да се излеят от устните му като брътвежи на лунатик.

— Страхливец. Ето какво съм, да се оставя на проклетите дървари. Ако наистина толкова искаш да умреш, Райън Мърфи, направи го сам. Направи го веднага и се отърви от безкрайните си хленчове. Дай един последен обет — да умреш — и го изпълни.

Хвана дръжката на ножа здраво в двете си ръце и насочи острието към сърцето си.

— Джулия, има толкова неща, които не успях да ти кажа. Но скоро ще ти кажа всичко, любов моя. Скоро.

Райън сграбчи ножа и затвори очи. Пое дълбоко въздух.

Подуши уханието на рози и сълзи още по-силно отпреди. Внезапно усети раздвижване зад гърба си, отпусна ножа и се завъртя.

— Кажи ми сега, Райън, всичко онова, което не си ми казал.

Райън ококори очи и изпусна ножа. Мъртъв ли бе вече? Погледна към ризата си — все още бяла и покрита с прах, пот и кръв — но не неговата кръв. Вдигна отново поглед.

— Джулия?

Тя беше в бяла нощница, която изглеждаше ослепителна на фона на черните коси, спускащи се свободно по раменете ѝ чак до кръста. Превръзка, също така бяла, опасваше главата ѝ. Едва се държеше на краката си. Но най-сигурното доказателство, че това не бе сън, се четеше в очите ѝ. Не виждаше вече любов или доверие в тези зелени бездни.

Ала това нямаше значение. Тя не беше мъртва. Стоеше срещу него — топла, жива и истинска. Или поне ухаеше истински. Той се изправи на крака и пристъпи към нея. Тя се опита да се дръпне, извика

от болка и залитна. Той я хвана и я притисна здраво до себе си. Истинска беше, слава на Бога.

— Пусни ме — кресна му тя.

Той я понесе към къщата.

— Ти си ранена.

— Това сигурно те прави особено щастлив?

— Точно сега, да. По-щастлив съм от всякога. Мислех те за мъртва.

— И аз се мислех за мъртва.

Докато минаваха покрай конете, погледът ѝ спря върху мъртвото тяло на Аб и тя извърна глава.

— Всеки път, щом се появи някой Мърфи, откривам още един мъртъв брат.

Райън не знаеше какво да каже. Беше права. Сега разбра и чий бе пресния гроб — на Дел, а не на Джулия.

Нещо се раздвижи до вратата и Райън си представи как на верандата изскачат оцелелите от бандата на Куонтрил и убиват и двама им. Прехвърли Джулия в едната си ръка и с другата посегна към пистолета. Гласът на Конър обаче го успокои.

— Виждам, че си получил съобщението ми.

Райън се качи на верандата и видя Катлийн, която се суетеше около вратата. Тя светна, като го видя, и пристъпи до Конър. Несъзнателно Конър я прегърна. Райън се намръщи и погледна към свещеника.

— Какво съобщение?

— Изпратих ти известие, че Джулия е добре и е с мен. Сигурно затова си дошъл — Конър наклони глава на една страна и погледна объркан Райън, — но тогава как разбра, че сме тук? Спряхме само докато премине бурята.

— Не съм получавал никакво съобщение. — Изведнъж се сети за баща си. Старецът го гледаше доста виновно, когато Райън се върна в лагера. Спомни си, че го видя как накъса някаква хартия и пусна парчетата да се разлетят от вятъра. Тогава обаче Райън не мислеше за нищо друго, освен за собствената си смърт. Сега осъзна какво бе сторил баща му и побесня.

— Мислех, че тя е мъртва, мислех...

— Пусни ме — заблъска го по гърдите Джулия и той я свали на земята. Тя залитна, добра се до люлеещия се стол, отпусна се в него и сложи ръка на челото си. Напипа превръзката и отдръпна пръсти.

При вида на раната й Райън си спомни плановете за самоубийство. Потрепери от ужас. Ами ако го беше направил? Сега той щеше да лежи мъртъв, а тя е жива. Бог е милостив към глупците по света.

Конър му говореше нещо.

— Какво? — попита сепнато Райън.

— Казах, че щом вече си тук, ние с Кати ще се върнем в църквата.

— Не — пребледня Джулия, — не виждате ли, че е дошъл да ме убие. — Тя посочи към трупа на Аб. — Той ни избива един по един.

— Съжалявам за Аб — Райън си пое дъх и продължи, — но той застреля Джейсън.

За момент по лицето й премина сянка на тъга, но бързо изчезна. Тя отново втренчи леден поглед в Райън.

— И ти уби Аб. Трябваше да се сетя. Отмъщението просто никога няма да свърши за теб, нали? — Погледът й отново попадна върху мъртвото тяло на брат й. Пребледня и стисна устни. — Той беше мой брат.

Конър и Райън се спогледаха.

— Вие двамата имате много неща да си кажете — отбеляза Кон, — трябва да останете насаме.

Джулия погледна умолително Конър.

— Страх ме е.

Катлийн понечи да отиде при нея, но Конър поклати отрицателно глава. Тя погледна смръщено брат си и се прибра в къщата. Конър също изгледа ядосано Райън. Пристъпи към Джулия и я хвана за ръка.

— Той няма да те нарани. Знам какво си чула. Знам какво си мислиш. Но вярвам, че той е почтен мъж.

— Не, не съм — възрази Райън.

— Ще замълчиш ли — скастри го Конър, — видели са те да плащаш на пазачите в затвора. Тя чула, че Мърфи им платил, за да съборят стената и да я убият.

Райън се изуми от това твърдение. Беше дал пари на капитана, за да й занесе топла храна и вода. Но защо човекът бе казал, че му е

платил, за да я убие? Тогава си спомни, че баща му бе заповядал да я изпратят в затвора. За него трябва да са говорили пазачите. Още една рана се отвори в кървящото сърце на Райън. Никога нямаше да прости на баща си за безконечния списък с предателства спрямо него. Лудостта му бе преминала всякакви граници.

Райън отвори уста, за да обясни, но Конър вдигна ръка.

— Не ми обяснявай на мен. По-добре кажи на нея каква е истината и я накарай да ти повярва или аз ще те застрелям собственооръчно. — Конър се отправи към вратата.

— Мислиш ли, че е подходящо да тръгвате сами с Катлийн посред нощ? — попита Райън.

Конър спря на прага, помисли и сви рамене.

— Това, че съм свещеник, не значи, че съм безпомощен. — Той хвърли поглед през рамо. — Няма да повярваш, ако ти разкажа какво направих през последните няколко седмици. Аз поне сам не мога да повярвам.

Райън отвори уста, за да се извини, но Конър отново махна с ръка.

— Дърварите са тръгнали към Снай Хилс, а федералистите са по петите им. Никога няма да ги хванат, но поне се стараят. На километри наоколо няма ни един бунтовник или войник. С изключение на теб, разбира се.

— Не ме причислявай към тях повече.

Конър повдигна вежди, сякаш за да го попита нещо, сетне се отказа.

— Ще намина да ви видя утре сутринта — каза той и се обърна.

Райън погледна отново Джулия. Не можеше да откъсне очи от нея. Тя седеше притихнала, сякаш се канеше да бяга, въпреки че не бе ясно как точно възнамерява да го направи. Толкова много неща лежаха помежду им и повечето от тях бяха лоши. Кога успя връзката им да стане толкова сложна и объркана? Те се обичаха, бяха се оженили. Ала твърде много хора загинаха, и сега тя го презираше. Възможно ли бе да преоткрият любовта си след всичката тази болка и омраза, след всичките лъжи и убийства?

Беше готов да се бори за това до края на живота си, ако трябва. Чувстваше се спокоен единствено в нейните обятия. Нуждаеше се от нея повече от всичко друго на света. Тя бе част от него, която бе

загубил или може би никога не бе притежавал. Не можеше да повярва, че любовта им е мъртва. Нямахше да повярва.

Райън пристъпи към нея. Тя се стегна и вдигна изплашените си, изпълнени с подозрение очи. Трябваше да намери начин да я накара да му повярва отново. Отвори уста, но все още не знаеше какво да ѝ каже. Вместо да проговори, той падна на колене в краката ѝ, положи глава в скута ѝ и обгърна кръста ѝ с ръце.

Тя настръхна и се опита да го отблъсне, но той не я пускаше, отказваше да я остави, след като току-що отново я бе открил жива.

— Моля те, позволи ми да те прегърна. Само за миг. Знам, че си уплашена. Знам, че не ми вярваш. Но, моля те, трябва да те прегърна.

Тя спря да се противи, но не се отпусна, нито отвърна на милувките му. Щеше ли някога да може отново да го прегърне?

Тропотът на коне заглъхваше в настъпващата нощ. Конър и Катлийн си отидоха. Сега бяха съвсем сами.

Когато видя развалините, останали от затвора в Канзас Сити, изгуби желанието си за живот. В царевичната нива край Болдуин се превърна в човек без родина, без семейство, без дом. Но щом откри Джулия жива, установи, че в нея намира всичко онова, което бе смятал за безвъзвратно изгубено.

Притисна лице до корема ѝ и почувства как тя се сви. Потрепери, когато уханието ѝ погали сетивата му. Спомни си допира на кожата ѝ под пръстите му, усещането за нейното тяло под неговото. Непрестанно се молеше да я види отново в обятията си, но не вярваше, че това ще стане в този живот. И сега, когато я имаше, се страхуваше да я пусне, за да не изчезне, както изчезва луната всяка сутрин.

— Студено ми е — рече Джулия.

Райън я задържа само още миг, след което се отдръпна назад и кимна.

— Ще те отнеса вътре.

— Мога да вървя и сама. — Тя се надигна с мъка от стола и едва не се свлече на земята, преди той да успее да я хване. Наведе се, за да я вдигне на ръце, но тя го отблъсна и се заклатушка сама. Голям инат беше, по дяволите.

Той я последва в къщата и заключи вратата след тях. На мъждукащата светлина Джулия му се стори неземна и прекрасна.

— Дори и да казваш истината, не знам дали някога ще можем да преодолеем всичко, което си сториха семействата ни.

— Ще можем, ако избягаме. Ще започнем нов живот, без предишната омраза.

За миг очите ѝ се озариха от надежда, която мигновено изгасна като свещ на вятъра. Погледна настрани, сякаш не можеше да понесе болката да го гледа в очите.

— Аз все още съм Колтън. Винаги ще бъда Колтън.

— Не вярвам. Ти не си една от тях. Никога не си била.

— Грешиш. Дори да не съм тяхна кръв, аз нося тяхното име.

— Но сега носиш моето име.

— Нима смяташ, че няколко думи, изречени пред свещеник, ще променят моята истинска самоличност? Ще ти кажа една тайна, която майка ми разкри пред мен: аз не съм Колтън. Сам не е мой баща. Но аз научих, че не кръвта те прави това, което си. Важно е как си възпитаван и отгледан, кого си обичал и с кого си живял. А аз живях като Колтън в продължение на двадесет години и думите ми за мир и опрощение не струват нищо. Когато видях Дел мъртъв, почувствах студеното му тяло и гледах как черната пръст го покрива, изпитах омраза също като братята си. Молах за възмездие с жар, която би ги накарала да се гордеят с мен.

Райън я слушаше като омагьосан. Въпреки че очите ѝ бяха зелени, а не кафяви като на баща ѝ, тя имаше право — можеше да мрази също като истински Колтън.

— Каж ми нещо. Всеки път, когато ме погледнеш, не виждаш ли една от тези, които убиха твоята майка, твоя брат? Нима мислиш, че когато те погледна, няма да се сецам за Аб и Дел? Ще дойде време, когато никой от нас няма да си спомня за любовта, а единствено за мъртвите. Останала ни е само страстта. А това не е достатъчно за цял живот.

— Но между нас има нещо повече от обикновена страст.

— Нима? Не знам.

— Обичам те, Джулия. Ако повярваш на това, ще повярваш, че никога няма да те нараня. Не ме интересува какво е името ти, кой е баща ти или в какво си възпитавана да вярваш. Само ти ме интересува — жената, за която се ожених и която възвърна желанието ми за живот.

— Тази жена вече не съществува. Аз сама не знам коя съм. Не знам в какво вярвам. Не знам какво желая. — Тя се приближи до шкафче близо до леглото, наведе се и вдигна една книга. Гледа я продължително, след което се изсмя и я захвърли отново на шкафчето. — Някога вярвах в тези приказки. Любов от пръв поглед, рицари на бели коне, избавление от някакво място. Та аз не знам нищо за света извън това място освен прочетеното в книгите. Но в тези книги мъжете имат достойнство, те спазват обещанията си, обичат с цялото си сърце и са готови да жертват всичко в името на любовта си. Искане ми се да срещна точно такъв мъж.

Райън трепна. Откакто я бе срещнал, не правеше нищо друго, освен да нарушава обещания.

— И точно когато се молах да се появи някой герой, дойде ти. Никога не се бях чувствала толкова сигурна, толкова жизнена, толкова значима. Обичах те въпреки всичко. Бях глупачка. И все още съм. Толкова дълго чаках някого, когото да обикна. Някой, който ще обикне и мен.

— Аз те обичам.

Тя поклати глава.

— Сега съм различна. Не знам дали любовта може да е толкова силна, че да надвие болката и омразата. Магията е мъртва. Животът не е романтична приказка, нито сън. Не знам какво в действителност е животът и не знам дали въобще искам да разбера.

Преди да осъзнае какво трябва да направи, той мина зад гърба ѝ, обгърна талията ѝ с ръце и докосна с устни шията ѝ. Тя въздъхна — дали от уплаха, или от удоволствие, той не разбра. Но не се възпротиви. Не му каза да спре.

Желаше я. Сега. После. Винаги.

Вдишваше аромата на косата ѝ, на кожата ѝ, устните му обходиха нежната плът между врата и раменете ѝ. Не можеше да се насити на топлината на тялото ѝ. Ако останеше достатъчно дълго до нея, може би ледът у него щеше да се стопи и той щеше да възкръсне за нов живот.

Той я обърна с лице към себе си и видя, че очите ѝ са притворени в очакване. Сведе глава и я целуна, обходи с език устните ѝ, сетне ги разтвори. Разбра, че тя също го желае. Целувката продължи цяла

вечност, пробуждайки спомени за наслада и обещания, потънали в забрава от болката. Когато се отдръпна леко от нея, тя промълви:

— Това няма да промени нещата.

— Знам, но аз се нуждаю от теб, Джулия. Мисля, че и ти се нуждаеш от мен. Моля те.

Тя поклати глава, стисна силно очи, сякаш не можеше да понесе да го гледа. Сърцето му се сви и той се отдръпна. Тя го сграбчи за шията и притисна устни в неговите. Той вкуси сълзите ѝ — по устните ѝ, по своите устни. Разкъса дрехите му и впи нокти в гърдите му, постави ръцете му върху кръста си с желание, което го изплаши.

— Шшт — прошепна той, — пак ще те заболи.

Тя не му обърна внимание, а задърпа страстно панталона му, докато накрая той не го разкопча сам. Страхуваше се, че тя може да се нарани или да нарани бебето и затова я пренесе до единственото легло в стаята и двамата се озоваха на дюшека под завивките.

Тя не го погледна. Не говореха. Вместо това просто оставиха телата си да утолят нуждите и желанията си. Когато проникна дълбоко в нея и телата им се сляха, той усети, че сърцата им вече не биеха като едно цяло. Душите им вече не си говореха на един и същи език.

— Джулия?

Искаше от нея да го погледне, да го види, когато двамата достигаха висините на удоволствието. Очите ѝ обаче останаха затворени. Той забави движенията си, застина неподвижен, прокара ръка през косата ѝ и прошепна в ухото ѝ.

— Когато за пръв път те видях да се биеш с онези соколи край потока, не исках да повярвам на това, което изпитах. Ти също не искаше. Но сърцата ни разбраха, че сме един за друг въпреки омразата между семействата ни и войната. Нека не им позволяваме те да спечелят. Ако ги оставим да разрушат любовта ни, тогава няма да има за какво да живеем или дори да умрем.

— Бях готова да умра за теб — промълви тя.

Миналото време в думите ѝ пробуди отново болката в гърдите му.

— Ще те отведа далеч оттук. От тях. Ще бъдем само ние двамата и бебето. Позволи ми отново да стана твой герой.

Тя не отговори, само го притисна по-плътнo до себе си и екстазът я разтърси. Той я последва. Двамата продължиха да лежат, вкопчени

един в друг, притиснати и същевременно толкова раздалечени.

— Вече не съществуват герои — промълви тя и се обърна на другата страна, като го остави сам в тъмнината.

— Мислиш ли, че ще осъзнае истината? — попита Конър.

Катлийн се усмихна с усмивката си на мадона и той се успокои. Не беше сигурен дали постъпи правилно, като ги остави двамата сами, но Джулия трябваше наново да свикне да вярва в Райън и вниманието ѝ не трябваше да се отвлича. Беше натрупала много гняв. Точно сега му напомняше за Райън, какъвто беше, преди да я срещне. По ирония на съдбата двамата като че ли бяха разменили ролите си. Райън сякаш най-накрая бе разбрал кои са важните неща в живота и бе намерил сила и спокойствие в любовта. С малко късмет любовта им щеше да усмири гнева на Джулия точно както стана с Райън.

Стигнаха до църквата, когато новата луна вече изгряваше. Безброй звезди блещукаха като извезани на небето. В такива нощи Конър се чувстваше особено близо до Бога.

Той погледна Катлийн и всички мисли за Господ изчезнаха. Въздъхна, обезкуражен от своя живот, предначертан от дадено преди години обещание и прекаран в служба, за която се опасяваше, че е негоден. Обречен бе да умре в самота, а с него щеше да си отиде и родът му, защото той беше последният.

Беше положил клетва пред Бога и дал обещание пред мъртвите. Ала сега въпросите, които го преследваха през нощта, започнаха да го тормозят и през деня.

Конър слезе от коня и подаде ръка на Катлийн. Тя се отпусна в прегръдките му. Трябваше да я пусне и да се погрижи за конете, както бе правил винаги. Тази нощ обаче луната го побъркваше и той продължи да притиска Катлийн в обятията си.

Спокойствието, което напоследък все по-често се появяваше в очите ѝ, излетя. Погледна го с тревога и загриженост. Той се усмихна тъжно и приглади кичур бяла коса на слепоочието ѝ.

— Ах, Кати — въздъхна той. — Как ми се иска да знаех какво те е наранило толкова много и как мога да облекча болката ти.

Катлийн мълчеше и го изучаваше с подозрение.

— Да можех... — Думите се изплъзнаха от устата му и потънаха в дълбоката тишина помежду им. Какво да можеше?

Тя вдигна ръка и прокара длан по смръщеното му чело. Той хвана пръстите ѝ и ги задържа на бузата си. Това леко докосване, съчетано с уханието на жена и дъжд, възпламени тялото му по недопустим за един божи служител начин. Никой друг не го бе карал да се чувства така. Мечтаеше да има право на това усещане за цял живот.

Конър дръпна ръката ѝ, сякаш бе змия, и отстъпи. Тя го погледна с широко отворени очи, дишаше тежко и пресекливо като него самия.

— Толкова бях самотен, Кати, докато не се появи ти. Съществувах, но не живеях. Войната... — Той млъкна разстроен. — Мразя войната. Умират хора, затварят жени, деца гладуват. Абсурдно е. И все пак не искам войната да свършва, защото тогава ти ще си отидеш и аз ще продължа просто да съществувам. Иска ми се...

Той вдигна глава към звездите. Една блестеше по-ярко от останалите и Конър реши да сподели най-съкровеното си желание.

— Иска ми се да си моя. Иска ми се да живеем заедно. Като мъж и жена, съпруг и съпруга. Искам деца, и то от теб. — Той затвори очи, сякаш да забрави небето и звездата, която мигаше подигравателно над него. — Ненавиждам всеки и всичко, което ни разделя. Особено Господ.

Той отвори очи тъкмо навреме, за да види как тя побягна, като че я гонеха сто изчадия на ада. Примирен, че и без това стигна твърде далеч, Конър реши да захвърли и останалите божи заповеди и извика:

— По дяволите, Кати, винаги съм те обичал.

Тя изчезна в църквата, а Конър запроклина слабостта си. Тя беше неговото изкушение. Още от едно време. Но той бе обречен да служи на Бога от самото си раждане. Той го знаеше, знаеше го и тя. Катлийн никога не го заобича така, както той я обикна. Ала това изобщо не отслабваше чувствата му към нея, нито пък потушаваше пожара, в който се печеше всяка нощ. И въпреки всичко Конър се чудеше защо продължава да живее, след като цялото му семейство беше мъртво. Това въобще не беше сделката, която баща му бе сключил навремето с горския дух, когото спаси.

Докато водеше конете към плевнята, си спомни деня, в който баща му обясни защо е обрекъл сина си на църквата. Конър тъкмо бе

положил клетва, когато той дойде да говори с него в семинарията. Беше няколко седмици преди цялото му семейство да загине.

— Май е време да узнаеш, Конър, за едно обещание, което направих, преди ти да се родиш. Закълни ми се, синко, че няма да хвърляш расото. Знам, че такъв живот е труден, особено за теб. Възпитах те да знаеш цената на обещанията и клетвите, да вярваш, че един мъж не е мъж, ако не си държи на думата. Постарах се да ти го внуша по една конкретна причина.

— Положих клетва, татко, и ще я спазя.

— Добре. Нека сега ти разкажа една история. Не ме прекъсвай.

Напрегнатото лице на баща му накара Конър да слуша — дори и когато разказът стана съвсем невероятен.

— Много преди ти да се родиш, аз се загубих в Снай Хилс, докато ловувах. Скитах се с дни, страхувах се, че ще си умра там и никога повече няма да видя майка ти и братята ти. Сетне срещнах лисица, която държеше в зъбите си едно мъничко човече.

Конър изгледа смаян баща си. Той идваше от Стария свят и вярваше в такива неща. Кой беше Конър да твърди, че феи, духове и таласъми не съществуват? И Бог не беше виждал, но вярваше в него.

— Застрелях лисицата и с малкото човече си разменихме обещания. Аз му спасих живота и той ми показа пътя към дома. В знак на приятелство се закле, че името Съливан ще пребъде на Земята за вечни времена, стига аз да дам следващото си дете на църквата. На майка ти ѝ беше минало времето за такива неща, тъй че не ми беше трудно да обещаая. Но стана истинско чудо — тя зачена. Ти, синко, ти си моето чудо. — Баща му, който никога не показваше чувствата си, го погали по бузата. Лицето му поразително приличаше на неговото собствено. — Цялата ми рода загина в Ирландия. Аз съм последният. Няма да позволя на проклетите англичани да изличат името Съливан от лицето на земята. Обещах на духчето в Снай и те дадох за свещеник. Сега ти трябва да изпълниш своята част от обещанието.

Гняв изпълни Конър при мисълта, че е пожертван в името на обещание, направено към някакво фантастично малко човече. Ала той бе отгледан, за да се отдаде на църквата, и дори да бе имал шанс да последва зова на сърцето си и да се ожени за Катлийн Мърфи, щеше да е прекалено късно. Тя се омъжи за друг, а той положи клетва да служи на Бога.

Конър разтърси глава, за да прогони спомените. Докато размишляваше върху миналото, се бе погрижил за конете и бе влязъл в църквата. Сега седна на задния ред и огледа одеждите си.

Кой ли си бе направил шега със семейство Съливан? Бяха им обещали да просъществуват за вечни времена, а целият род, с изключение на един, беше избит от дърварите. Единствен Конър оцеля — свещеникът.

Дали доброто горско човече не е било всъщност таласъм? Зло вместо добро? Конър изсумтя и разтърка парещите си очи. Ако някой можеше да надникне в мислите му, сигурно щеше да го сметне за откачен.

Откакто Катлийн се върна в живота му, Конър си задаваше един въпрос: Как щеше да се продължи родът Съливан, ако не го стореше той? А как можеше да го стори той и да остане непорочен?

Можеше да избяга — да изостави църквата, клетвите, задълженията. На хоризонта го чакаше съвсем нов живот. Ала щеше ли да се помири със себе си, ако отрече всичко, в което бе възпитаван да вярва, ако хвърли на вятъра всичките си клетви към Бога и хората? И щом бе готов да предаде клетвата си пред Господ, кой щеше да му повярва, че ще спази обета пред любимата жена? И най-важното — обичаше ли го тази любима жена?

Конър стана и тръгна към дъното на църквата. Трябваше да увери Катлийн, че продължава да я закриля. Сега само оставаше тя да започне да се страхува от единствения човек, на когото се доверяваше.

Той почука на вратата ѝ. Не получи никакъв отговор. Когато влезе, сърцето му се сви.

Катлийн я нямаше.

Райън остана буден цяла нощ в размисли как да преодолее недоверието на жена си. Тя не го погледна даже когато той проникна дълбоко в нея и двамата се понесоха по вълните на страстта.

Зората обагри сивото небе с розови, оранжеви и жълти оттенъци, а Райън още не бе измислил какво да прави. Или тя щеше да го обича безрезервно, или да го намрази завинаги. Никога не се бе чувствал толкова отчаян и безпомощен.

Но денят едва сега започваше.

Джулия се обърна към него в съня си. Макар да си даваше сметка, че тя не знае какво прави, Райън я притегли към себе си и се наслади на несъзнателното ѝ доверие, като извлече от мъничкия жест искрица надежда за бъдещето им. Целуна я по косата, положи ръка на плоския ѝ корем и си представи как ще се закръгля и как един ден ще се появи бебето — плод на тяхната любов. Трябваше да намерят начин да създадат за него свят, свободен от враждите на миналото. Нямахше да позволи детето, заченато с любов, да расте сред омраза. Унесен в мислите си, Райън чуваше само тихото дишане на Джулия до гърдите си и смеха на едно още неродено дете.

Внезапно вратата на колибата се отвори с трясък. Стаята се напълни с бунтовници. Джулия се събуди и скочи, като му хвърли напълно безизразен поглед. Сетне спокойно посегна към дрехите си. Райън се оказа обграден от пистолети, а беше въоръжен само с едно одеяло. Срещу него се изпъчи бащата на Джулия.

Сам Колтън бе позеленял от ярост, а в очите му Райън видя същия бяс, който бе обсебил собствения му баща. И двамата бяха преминали границата. И като че ли нямаше никога повече да си върнат здравия разум.

Разбираше гнева на Сам. Щеше да се чувства по същия начин, ако бе намерил дъщеря си в леглото с мъж, с който и да е мъж, да не говорим с врага. Естествено Колтън не му даде никакъв шанс да обясни.

— Махни се от нея, Мърфи — заповяда той.

Райън се подчини, макар първо да се постара да си обуе панталоните. Останалите го гледаха със самодоволни усмивки. Позна Джеси и Франк, Коул Йънгър и младежа, с когото Джулия бе танцувала в нощта, когато Райън я целуна за пръв път — годеникът ѝ Тед Чандлър. Той не се усмихваше. Не се усмихваха и Бен и Кларк — двамата братя на Джулия. Сигурно бяха видели трупа на Аб навън, но и без това фактът, че са го хванали в леглото с Джулия, му подписа смъртната присъда.

Беше загазил. Нямахше представа как ще се измъкне жив, при това с жена си, но трябваше да опита. И да не може да спаси собствения си живот, трябваше да спаси нейния и на детето им.

Колтън насочи вниманието си към Джулия, която бе успяла да навлече рокля върху ризата.

— Колко пъти съм ти казвал, че единственото ти предназначение на тази земя е да се грижиш за майка си?

— Не си пропускал нито ден. — Тя вирна брадичка и го погледна право в очите. — Аз това и правя.

— Напротив, оставила си я в затвора да умре. — Колтън я зашлеви през устата. Тя залитна, но се задържа на крака. Райън се втурна към нея, но щракването на няколко колта и гневният взор на Джулия го заковаха на място.

Тя избърса потеклата от устната ѝ кръв и пак изправи глава.

— А ти обеща на мама, че никога няма да ме нараниш. Предполагам, че обещанията ти не струват нищо като теб самия.

Сам побесня и отново вдигна ръка, но неочаквано се усмихна и я свали.

— Съвсем скоро всичките ми обещания към майка ти ще си отидат заедно с нея. Тогава ще се разправяме.

Тя пребледня.

— Какво имаш предвид? — прошепна тя.

Той ѝ направи знак да излезе. Джулия хукна към вратата, разбутвайки всички по пътя си. Те я пуснаха и обърнаха ухилените си физиономии към Райън.

— И тъй, момчета, какво ще кажете да се повеселим малко с него, преди да го пречукаме? Всеки мъж, който се заиграва с дъщеря ми, трябва солено да си плати, нали?

Момчетата се озъбиха още повече. Райън хвърли поглед към вратата. От верандата долитаха женски гласове.

— Чувам, че тя не е твоя дъщеря, Колтън.

Усмивката на Колтън замръзна. Погледна към хората си. Лицето му почервения. Чак тогава Райън осъзна грешката си. Унижи Сам пред всички с разкритието, че жена му е родила дете от друг мъж.

Въздъхна и си представи мъченията, които току-що си бе спечелил с едно-единствено глупаво изречение. Сигурно срамът на Колтън бе гноясвал от години и още повече бе ожесточил омразата и безумието му.

Момчето, което трябваше да вземе Джулия, пристъпи и завря пистолета си в стомаха на Райън. Очите му бяха тъмни и празни като очите на гърмяща змия.

— Ти насили годеницата ми. Отне нещо мое и я направи непотребна.

— Джулия не може да бъде непотребна. Ако това ще те успокои, аз се ожених за нея.

Чандлър побесня. Райън се приготви да умре, но за негова най-голяма изненада Колтън се намеси и изтръгна пистолета от ръцете на хлапака.

— Назад, Чандлър. — Той присви очи и се вгледа в Райън замислено. — Тази новина може да се окаже в моя полза.

Момчето понечи да се възпротиви, но Колтън изръмжа:

— Назад, казах.

Той махна на синовете си. Бен и Кларк веднага се подчиниха и дръпнаха Чандлър настрана.

— Казваш, че си се оженил за нея? Истина ли е?

— Да, обичам я. Надявахме се, че някой ден двете ни семейства ще могат да преодолеят различията...

Колтън го зашлеви хладнокръвно през устата, както бе сторил и с Джулия преди малко.

— Млъквай, по дяволите. И аз обичах жена си и виж докъде ме докара това. Заряза ме пред олтара точно както Джулия изостави Чандлър. Всички жени са еднакви. Не ме интересува детинската ти идея — любов, опрощение... Вълнува ме само моята ферма. Искам си я обратно и мисля, че намерих начин да си я получа.

Райън смръщи чело. Не му харесваше алчния блясък в очите на Колтън.

— Къде е брат ти?

Райън стисна устни.

— Аб го уби.

Колтън извърна глава.

— Добро момче беше Аб. — Вместо сълзи, в очите му проблесна гняв. Райън си спомни как няколко седмици по-рано Сам плака над трупа на Дел и сега се учуди, че смъртта на Аб пробужда у бащата само гняв.

— Да не би да искаш да се извиниш, задето уби и него?

Райън го погледна право в очите.

— Не.

Око за око, Аб за Джейсън, помисли си той. Дойдоха му още мисли. А защо да не обърне и другата страна? Ако някой не го направи, убийствата и отмъщението никога нямаше да престанат.

Райън премигна при тази удивителна мисъл, която не би му хрумнала преди няколко месеца.

— Много скоро ще си платиш за Аб — изръмжа Колтън. — И за Дел. Ще умреш бавно и мъчително, Мърфи. Обещавам ти.

Райън сви рамене. Отдавна се приготвяше да умре. Когато видя Джулия, отново намери сили у себе си да живее, но ако трябваше да умре, за да я спаси, щеше да се пожертва без колебание.

— Къде е баща ти? — попита Колтън.

— С отряда си.

Колтън кимна.

— Значи всичко, което стои между мен и фермата ми, е баща ти? И ако той умре, Джулия, като твоя съпруга, получава всичко?

Райън се замисли върху думите на Колтън, помисли и за Катлийн. Човекът говореше истината — като се бе оженил за Джулия, той отнемаше дома на Катлийн. Джулия никога нямаше да изхвърли сестра му, но Колтън без съмнение щеше, ако не я убие преди това заради името ѝ. Ала Колтън сякаш бе забравил за съществуването на Катлийн и Райън нямаше намерение да му припомня. Той отново благодари на Господ за Конър и за това, че приятелят му никога нямаше да позволи и косъм да падне от главата на Катлийн.

Обърна се към Колтън.

— Джулия ще получи фермата. Ако умрем и баща ми, и аз.

Колтън се ухили.

— И двамата, успокой се.

— Тогава Джулия — той спря и погледна Сам в очите — и нашето дете остават единствените живи членове на семейство Мърфи.

Усмивката на Колтън замръзна.

— Вече си ѝ направил копеле, а? Вие, федералистите, май не можете да си го държите в гащите.

— А вие?

Колтън се засили и блъсна Райън в стомаха. Райън остана без дъх и едва се овладя да не повърне за позор върху ботушите на Сам. Той го сграбчи за косата и приближи лице до неговото.

— Ожених се за Ви, макар че вече знаех какво е направила. Отгледах Джулия като свое дете, макар че ми прилошаваше всеки проклет ден, когато я поглеждах. Толкова проблеми ми създаде, че сега съжالياвам, задето не я удавих при раждането. Кръвта вода не става, казват хората, и тя се оказа предател, въпреки че се опитах да я вкарам в правия път. Но все пак тя ще ми донесе една печалба — фермата, която загубихме преди толкова години. Тъй че май ще я оставя да живее. Засега.

Колтън пусна Райън и той падна на колене, задавен от кашлица. Бен и Кларк го изправиха на крака.

— Обесете го, момчета. На пътя, така че федералистите да го намерят. Ще изчакаме да дойде баща му, та да можем да застреляме и стария Шеймъс.

— Чакайте — изхриптя Райън, докато мъжете го влачеха към задната врата. — Без брачното ни свидетелство не можеш да докажеш, че Джулия е наследница.

Бен и Кларк се спряха, като погледнаха през рамо към баща си. Колтън тръгна напред.

— Къде е то?

— На сигурно място.

Колтън кимна на Чандлър. Момчето приближи до Райън, ухили се и го срита в слабините, от което той пак падна. Този път Райън не можа да се съдържи и повърна върху ризата на мъчителя си. Но си струваше да види изражението на Чандлър.

— Казвай къде си го скрил, Мърфи. Кажи ми или ще му позволя да ти отреже топките. И без това няма да ти трябват там, където отиваш. — Сам се изсмя грозно и останалите се присъединиха. — Като се има предвид какво отне от Чандлър, това е най-малкото, което мога да направя за него.

— Вземи Джулия... — На Райън пак му се повдигна и Чандлър бързо се дръпна, за да се предпази. Този път прилошаването премина. — Вземи Джулия и идете в църквата на хълма. Остави я при отец Конър. Ще му напиша бележка и той ще ти даде брачното свидетелство.

Колтън обмисли предложението. Райън виждаше как умът му се мъчи да намери начин да заобиколи подобна сделка.

— Конър може и да е свещеник, но не е безпомощен. Ако не го помоля аз, няма да видиш доказателството. Прави каквото искаш с мен. Не ме интересува, но искам Джулия и детето да са в безопасност при него. Не си и помисляй да я използваш срещу него. И косъм да падне от главата ѝ, няма да получиш проклетата ферма.

— Добре — изръмжа накрая Сам. — Напиши бележката и ще изпратя Джеси до църквата. Никой няма да посмее да му се изпречи на пътя. — Гневът му пак отстъпи на доволна усмивка. — Харесва ми тази идея, Мърфи. И без това не искам да ѝ виждам физиономията до края на живота си.

— И тя сигурно не иска да вижда своята — промълви Райън.

Бен го изблъска към масата, където веднага се появи лист хартия по нареждане на Колтън. Написа съобщението, което щеше да сложи край на неговия живот и да спаси Джулия, подаде я на Колтън, а сетне погледна тъста си в очите.

— Кажи ми само едно. Как може едно парче земя да струва толкова много? Един цял живот, похабен в гняв и омраза? И смъртта на жена ти и на двамата ти сина, за да притежаваш една ферма и един поток?

— Аб и Дел загинаха за каузата... не за фермата.

— Продължавай да вярваш на това, Колтън. Дано така призраците им не те преследват през нощта.

Колтън пак позеленя от яд и Райън зачака поредното избухване.

— Тази ферма винаги е принадлежала на моето семейство. Врагът я купи, но това не я прави негова. Моето си е мое. Завинаги.

Райън поклати глава. Би разбрал някой да обича дома си, но да го обожават по такъв начин, бе прекалено. Хората имаха значение, не предметите.

Неразбиращото изражение по лицето му още повече вбеси Сам.

— Жена ми скоро ще умре, благодарение на теб и Джулия. Ако двамата се мразехте така, както подобава на произхода ви, нямаше да ни се стоварят такива нещастия.

— Джулия и аз сме родени, за да се обичаме. Отне ми много усилия да го проумея, но успях. Вече винаги ще избирам любовта пред омразата.

— Махнете го отгук — изсъска Сам.

Бен, Кларк и останалите го изхвърлиха през задната врата. Съжаляваше единствено, че няма да види Джулия за последен път, преди да умре.

Гърдите я боляха. Коремът ѝ гореше. Как можеше да изпитва едновременно толкова много любов и омраза?

Стискаше майка си в прегръдките си и усещаше, че този път краят е близко. Винаги щом се уплашеше за живота ѝ, тя оцеляваше. Но сега нямаше да има чудотворно оздравяване. Елвира Колтън беше стигнала края на своя път.

— Мамо? — разтърси я Джулия. — Мамо, моля те. Не ме оставяй.

Лицето на майка ѝ бе въсърчно бледо, а кожата ѝ — леденостудена. Едва дишаше, а когато поемеше дъх, гърдите ѝ така свиреха, че сърцето на Джулия се свиваше от ужас.

Тя се наведе и допря устни до ухото ѝ.

— Обичам те, мамо. Съжалявам, че те оставих там. Отмъкнаха ме, докато спях. Иначе никога не бих те изоставила, мамо. Никога.

Ледените пръсти докоснаха шията ѝ и тя вдигна глава. Очите им се срещнаха и двете жени се усмихнаха една на друга.

— Знам, дете мое. Казах на младия свещеник да те отведе оттук. Трябва да отидеш при онова момче Мърфи. Любов като вашата заслужава да разцъфти.

Майка ѝ винаги четеше мислите ѝ, винаги виждаше какво става в сърцето ѝ. И сега беше така, макар че тя скоро щеше да си отиде от този свят.

— Нали вече не го виниш заради мен? Нали не тъжиш още за брат си? Нали не му се сърдиш заради затвора? Защото, ако е така, трябва да престанеш. Животът е твърде кратък. Или обичаш този мъж, или не, и ако го обичаш, ще му простиш всичко. Това е любовта.

— Мамо, ти умираш.

— Умирам, откакто съм се родила. Стига си се тревожила за мен. Отивам си от този свят, за да се събера с баща ти, и съм щастлива. Това, което се случи с теб, ми помогна да разбера по-добре и своето минало. Отне ми много години, но в крайна сметка простих на баща ти, задето умря, за да спаси мен и теб. Много благородно от негова

страна, разбира се, но той все пак избра по-лесния път. Трябваше да живее със Сам и момчетата. Помни това, Джулия — най-лесно е да умреш, животът е далеч по-труден. Сега върви, събери се с твоя човек, родете си това дете и живеете щастливо.

Джулия поклати глава. От рязкото движение я заболя цялата глава. Челюстта ѝ също бе насинена. Тя трепна и си спомни защо я удариха. Бе избягала, без да се погрижи за майка си. Сам Колтън грешеше за почти всичко, но относно предателството на Джулия бе прав. Дължеше на майка си поне това.

— Няма да те изоставя отново, мамо.

Майка ѝ се смръщи, затвори очи, като че да събере сили, и притегли Джулия към себе си.

— Какво говориш? Искам да си плюеш на петите и да отидеш при онова момче Мърфи, преди баща ти да е разбрал за бебето. Ще те използва, теб и детето, за да получи тази ферма. Но първо ще убие съпруга ти. Историята се повтаря твърде често. Но никой нищо не научава.

— Райън е тук.

— Той е тук? — Майка ѝ се помъчи да се изправи, но падна назад и се закашля. На устните ѝ се появи кръв и тя я избърса с кърпичка. — Да не си полудяла? Върви да сториш това, което трябва. Обещай им всичко, само го измъкни оттук.

Вълнението на майка ѝ я порази и Джулия погледна през рамо към къщата. Беше толкова разтревожена за болната, толкова се страхуваше тя да не умре, че избяга от стаята, без да поглежда назад. Сега с ужас установи, че там няма никой. Върна се на верандата.

— Няма ги.

— Намери ги — прошепна майка ѝ. — Сигурно ще го убият.

Джулия изтича по стълбите, спря се и се обърна.

— Но, мамо, ти си болна...

— И без това ще умра скоро. Мислиш ли, че искам да ме гледаш, докато напускам този свят? Сега върви и направи, каквото е нужно. Не позволявай на това момче Мърфи да се направи на герой като баща ти и да избере лесния път към смъртта. Придай смисъл на моя живот. Учи се от миналото, дете мое. Направи го поне заради мен.

Раздвоена, Джулия се защура между къщата и шубрака. След загубата на Райън ѝ се изясниха много неща. Животът не беше сън,

нито приказка, а Райън не беше принц на бял кон — но това не я интересуваше. Такива бяха мечтите ѝ в детството. А сега беше жена и трябваше да се държи като жена.

Звук от изстрел я сепна въпреки ужаса, който наливаше краката ѝ с олово и караше сърцето ѝ да препуска бясно. Джулия повдигна поли и хукна боса през пущинака.

Тичаше, сякаш от това зависеше животът ѝ. Не ѝ се живееше без Райън. Как беше понесла майка ѝ смъртта на любимия човек? Сигурно и тя се бе уповавала на детето си, както Джулия, за да не последва съпруга си в гроба.

Моля те, Господи, нека пристигна навреме.

Молеше се, обещаваше всичко в замяна на неговото спасение. Майка ѝ имаше право. Нямаше значение какво бе сторил Райън. Обичаше го и винаги щеше да го обича.

Наближи главния път и предпазливо забави крачка. Дочу шумове, които не можеше да сбърка — проклетия и от време на време откъслечни изстрели. Мили боже, нима вече бяха сварили да го убият?

Надзърна през храстите. Трябваше да се досети, че братята ѝ няма да оставят Райън да умре толкова лесно. Бяха го провесили на едно дърво. Пръстите му опираха земята и той се напрягаше с всички сили да не се задуши. Явно им беше забавно да го ръгат в корема, сетне се заливаха от смях, докато той се полюшваше напред-назад на вятъра. Франк Джеймс и Коул Йънгър стояха на конете си и отказваха да се включат в мъчението, дори изглеждаха леко отвратени. Джеси не се виждаше никакъв и на Джулия това въобще не ѝ харесваше. Джеси бе много опасен. Умееше да напада съвсем безшумно, като индианците.

Тя се огледа разтревожено из шубраците, но не забеляза никакво движение. И без това нямаше избор. Дори Джеси да я дебнеше отнякъде, тя трябваше да действа, ако искаше да измъкне Райън.

Поредният изстрел смрази кръвта ѝ. Надникна от прикритието си и видя стрелеца пред себе си. Тед Чандлър стоеше с гръб към нея и стреляше в краката на Райън, карайки го да подскача. И той като братята ѝ се кикотеше истерично.

— Е, чашата преля — измърмори Джулия.

Преди Тед да се усети, тя скочи зад него, изби пистолета от ръката му и го тупна с него по главата. Той се строполи на земята.

Джулия реши да се заеме с братята си. Бен и Кларк, които по рождение си бяха глупави, зяпнаха насреща ѝ и тя успя да зареди и да ги вземе на мушка. Те пък изобщо не си бяха направили труда да извадят пистолетите си — нали биеха вързан човек.

Хвърли поглед към Франк и Коул. Те я гледаха изумени.

— Стойте настрана. Това е семейна работа — предупреди ги Джулия.

Двамата вдигнаха ръце веднага, сякаш ги беше заплашила, макар че по-скоро им беше смешно.

— Хвърлете оръжията насам, момчета. Хайде, по-живо.

Четиримата се подчиниха неохотно. Джулия изтича при Райън. Очите му бяха затворени. Напрегнал сили до краен предел да се задържи на крака, Райън като че ли не усещаше присъствието ѝ. Накрая погледна и се усмихна.

— Молах се да те видя още веднъж. — Гласът му бе толкова пресипнал, че едва му се разбираше, ала очите му светеха от любов. — Искан да ти кажа, че те обичам.

Райън неочаквано подгъна крака и примката на шията му се затегна.

— По дяволите! — извика Джулия. Бързо измъкна ножа на Бен от колана му и го заби във въжето с всичка сила. — Негодник! — наруга го тя. — Цял живот ще имаш да ми повтаряш колко ме обичаш.

Той падна на земята и я повлече след себе си. Забравила за пистолета в ръката си и за братята си, тя допря ухо до голите му гърди и се заслуша дали сърцето му бие. Вместо това чу единствено изщракването на два пистолета зад гърба си.

Джулия закри Райън с тялото си, защото всички отново бяха наизвадили оръжията. За нейна изненада Франк и Коул насочиха дулата срещу момчетата на Колтън. Тя кимна с благодарност, а те докоснаха шапките си в знак на уважение.

Франк отправи намръщен поглед към Бен и Кларк.

— Какво правите, та тя ви е сестра?

— Да, но се опитва да спаси този проклет янки — процеди през зъби Бен.

— Той е неин съпруг. Това ѝ е семейството. Оставете я на мира.

— Той е Мърфи, по дяволите. Забрави ли, че с тях се мразим? Тази вражда ще изчезне само когато те измрат до крак.

Франк сви устни.

— Или вие.

Бен и Кларк се ококориха, сякаш никога не бяха допусkali такъв край.

— Като знам колко държите на тази семейна вражда, бих помислил, че ще разберете грижата на сестра ви за съпруга ѝ — продължи Франк.

— Не те разбирам — рече Бен.

— Не съм и очаквал това от теб. — Франк се обърна към Джулия: — Погрижи се за мъжа си. И най-добре го измъкни оттук, преди баща ти да се е появил.

— Защо ми помагаш? — попита тя. — Мислех, че ти най-много мразиш янките.

— Така е. Но познавам истинската любов, а сега я виждам и у двама ви. Това не се случва всеки ден, сестричке, тъй че бягайте. Бягайте далеч, на запад.

Райън се размърда, изстена и Джулия обърна очи към него. Сърцето ѝ се изпълни с радост.

— И двамата ли сме мъртви? — прошепна той.

— Още не, живи сме, но не благодарение на теб.

— Баща ти обеща да те заведе при Конър. Какво правиш тук?

— Останах заради теб. Дълбоко грешиш, ако си мислиш, че ще живея сама до края на живота си.

Той извърна глава, огледа другите, и пак втренчи очи в нея. На лицето му се появи напрегната усмивка.

— Искан да бъда герой.

— И каква полза от мъртъв герой? Предпочитам жив съпруг. Една мъдра жена веднъж ми каза, че да се умре, е най-лесно, а да живееш, е по-трудно. Истинските герои избират живота пред смъртта.

— И любовта пред омразата?

Тя кимна.

— Значи ми прощаваш?

Тя разхлаби примката и докосна кървавата следа от въжетото по шията му.

— Няма какво да ти прощавам.

— А майка ти?

— Тя ти е простила много отдавна.

— Тогава защо не се чувствам опростен?

— Защото първо сам трябва да си простиш.

Той се замисли над това, сетне ръката му посегна към нейната. Тя я пое и я стисна здраво. Едва успя да го изправи на крака, когато един глас ги накара да застинат на място.

— Хвърлете оръжието, господа, или ще стреляме!

Джулия изненадано обърна глава към Шеймъс Мърфи, който се появи от другата страна на пътя заедно с петима федералисти. Франк и Коул прецениха шансовете си и накрая предадоха пистолетите. Джулия уплашено погледна към пущинака зад гърба си. Никой бунтовник не би свалил така лесно оръжието, освен ако наблизко не дебнеха приятели. Реши, че трябва да се измъкнат с Райън, преди всички да почнат да гърмят.

Райън я притисна до себе си, неясно дали, за да я защити, или да се задържи прав — за нея това беше без значение. Нямахше намерение да се отделя от него до края на живота си. Осъзна много истини, след като едва не го загуби.

Шеймъс скочи от коня и огледа групичката на пътя.

— Къде е брат ти? — попита той Райън.

Той целият настръхна. Джулия усети колко огромна бе болката му.

— Мъртъв е.

Шеймъс пребледня и залитна.

— В битка?

— Да, сър.

— Достойна смърт.

— Няма достойна смърт, татко. Джейсън е мъртъв и аз ще го оплаквам до края на живота си.

— Тъй и трябва. Ще ги накараме да си платят. Заедно, ти и аз.

— Татко, напоследък ме плашиш — рече Райън. — Имам чувството, че не те познавам вече.

— Говориш глупости, сине. Ще избием колкото може повече от тях, само така болката ще отшуми.

— Не, тати, не си прав. Опитах се да отмъстя за мама, но това не помогна, а пострадаха още невинни хора. Нямахше смисъл. Каквото и да правим, мама е мъртва, а също и Джейсън. Някой ден враждата трябва да престане.

— Не и докато съм жив. — Шеймъс се запъти към сина си. Посегна, сграбчи го за брадичката и огледа раната на шията му. — Ще ти остане страхотен белег, моето момче. Жените ще го обожават. — Той се ухили към Джулия, но тя посрещна гримасата му, без да й трепне окото. — Дано ти напомня да държиш на своето.

— Ще ми напомня за важните неща в живота.

Рунтавите бели вежди на баща му се склупиха.

— А именно?

— Любовта.

— Точно така, момчето ми. Любов. Към семейството. Към земята и дома ти. Към родината и към дълга. Да вървим.

Райън поклати глава.

— Любов към жена ми и детето ми.

— Какво дете? — сепна се Шеймъс.

— Моето. За нищо на света няма да оставя него и Джулия.

Шеймъс я погледна ядосано и презрителната усмивка отново цъфна на устните му. Тя зачака да го чуе какво ще измисли този път. Когато Шеймъс проговори, Джулия едва не се изсмя на глас.

— Нима ще продължиш да му даваш, макар че се опита да те убие?

— Татко...

— Недей, Райън. — Джулия го спря. Обърна се към Шеймъс и му каза това, което трябваше да му каже преди много време: — Срамувам се, че повярвах на лъжите ви. Изобщо не трябваше да им обръщам внимание. Бях в шок от смъртта на брат си. Беше ми лошо от бременността и се страхувах за живота на майка си.

— Аз не лъжа. Ще ти доведе десет федерални войници да ти се закълнат, че говоря истината, а момчето лъже.

Този път Джулия не можа да сдържи смеха си, вирна брадичка и погледна Шеймъс в очите.

— Не ме интересува какво е направил. Обичам го.

Бащата на Райън почервеня. Обърна се към сина си и го ръгна в гърдите толкова силно, че пръстите му оставиха червени отпечатъци по кожата му.

— Тръгвай с мен, момче. И остави тази уличница. Няма да ти повтарям.

Райън отблъсна баща си и Шеймъс се препъна.

— И аз няма да повтарям. Тя ми е жена. Носи моето дете. И ако не сме добре дошли тук заедно, по-добре да си вървим.

Шеймъс спря да отстъпва. Изпъчи гърди като боен петел.

— От днес нататък ти си един от тях. Ако спиш с врага, и ти ставаш враг. Ти си предател и като капитан от Армията на Съединените щати съм длъжен да те запиша в списъка на издирваните. Всеки федерален войник ще има право да те застреля като дезертьор.

Джулия възкликна.

— Той е ваш син. Как може да говорите такива неща?

— Аз нямам синове. — Мърфи им обърна гръб. — Моите синове загинаха във войната.

— Това е самата истина.

Джулия разпозна гласа на Сам и едва не закрещя. Той изскочи от храстите с насочен към Шеймъс пистолет. С отвращение прескочи Тед, който се въргаляше по земята и стенеше от болка, и огледа синовете си.

— Защо, по дяволите, Мърфи е още жив? Казах ви да го обесите, преди да се появи баща му. С всичко ли трябва сам да се оправям?

— Просто решихме да се позабавяваме малко с него, татко — изхленчи Кларк. — Сетне тя дойде, повали Тед и освободи Мърфи.

— И вие не ѝ попречихте?

— Нали я знаеш каква е, татко. Хитра и лукава. Бие се мръсно. Не даде на Тед никакъв шанс, просто му заби един. На всичкото отгоре Франк и Коул застанаха на нейна страна. — Кларк им хвърли разочарован поглед.

Сам също обърна към тях глава, но преди да си отвори устата, Шеймъс вдигна пистолета си.

— Хвърли оръжието, Колтън. Ние сме повече, нямаш шанс.

— Аз не мисля така, Мърфи. — И той вдигна пистолет. Петима федералисти го последваха.

Джулия и Райън застинаха в очакване на престрелката. Внезапно от гората се появи ездач и всички насочиха оръжията си към него.

— Това място е по-населено и от Ню Йорк — измърмори Райън. Сетне обаче видя кой е ездачът и изкрещя: — Не стреляйте! Той е свещеник!

Конър застана между двете групи наежени мъже и ги огледа един по един. Не носеше задължителните за призиванието му одежди, а

обикновени дочени панталони, кафява риза и селска шапка. На колана му бе затъкнат пистолет. Единственият знак, че е божи служител беше броеницата, която издрънча на шията му, когато той скочи на земята.

— Свещеник с пистолет? — учуди се Франк Джеймс, без да изпуска Конър от прицел.

— В тези времена е глупаво да се ходи без оръжие — отвърна Конър.

— Да не кажем направо опасно. — Франк свали пистолета и кимна. — Добре, че Мърфи ви позна, отче. Иначе щяхме да стреляме, пък после да се чудим дали сте приятел, или враг.

Конър сви рамене.

— Расото неведнъж ми спасява живота през тази война. — Той отиде до Райън и огледа отблизо белега от въжето. — Какво става тук?

— Правим си веселба.

Конър въздъхна. Затвори за секунда очи, сякаш да помоли Господ да му даде сили, сетне се обърна към противниците.

— Колтън. Мърфи. Не загубихте ли твърде много близки в тази кървава вражда? До крак ли трябва да се избиеете, за да се укротите? — Сам и Шеймъс го слушаха намусени, без да свалят оръжията. — Вашите деца намериха любовта. Събраха сили да потушат тази омраза. Но вие няма да престанете, докато не унищожите всичко.

— Аз нямам синове — процеди Шеймъс и блъсна Сам.

— А тя не ми е дъщеря — добави Сам и удари противника си.

Конър вдигна ръце.

— Много добре, щом не ви е грижа, те могат още сега да си тръгнат.

Двамата мъже го изгледаха стъписани.

— Ако Райън тръгне, става дезертър — рече Шеймъс. — Предател като всички останали тук.

— Това устройва ли те, Рай?

— Напълно.

— Тя не е Колтън. Проклетница — извика Сам.

Джулия вирна брадичка.

— Сега съм Мърфи.

— Ще те убия, ако някога те зърна отново. — Сам почервеня и тръгна заплашително към нея, но Джулия нямаше намерение повече да отстъпва. Бе готова да посрещне всички предизвикателства на живота.

Зарече се оттук нататък да приема нещата с добрите и лошите им страни. Сам продължи да беснее: — Не си и помисляй да видиш майка си, ако е още жива. Ти я предаде. А сега се махай от очите ми.

Джулия се поколеба. Да напусне майка си, без да се сбогува... да я остави да умре сама с тези мъже. Тя бе обрекла живота си на нея. Дали бе грях да наруши клетвата сега, когато майка ѝ издъхваше?

Погледна Райън и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Както винаги, той разбираше болката ѝ без думи.

— Ще я вземем с нас — прошепна той.

Конър я хвана под ръка — толкова внимателно, че тя усети веднага какво има да ѝ казва.

— Тя си отиде, Джулия. Аз идвам от къщата. Той просто се опитва да ти разбие сърцето.

Джулия се разплака.

— Той вече успя.

Райън я хвана за ръка.

— Направихме, каквото можахме. С тях е невъзможно да се говори.

Джулия кимна. Прав беше. Понякога просто трябваше да опиташ всичко, и сетне да се примириш.

— Да не сте посмели да се върнете! Ако видя някой от двамата ви, ще го убия на място — развика се Колтън.

— Ти предаде родината, семейството и името си. Ще гориш в ада, момчето ми — прокле и Шеймъс.

Конър, Джулия и Райън потеглиха, сподирени от клетвите на Шеймъс и Сам, към тяхното бъдеще.

Райън имаше чувството, че е в рая. Макар че напускаше всичко познато, за да го замени с несигурно бъдеще, без пари и възможности, без хляб и покрив над главата, той бе най-богатият човек на света. Да държи ръката на Джулия и да си спомня как тя гордо обяви, че вече е Мърфи, му стигаше.

Когато изгубиха от поглед другите, Конър се спря. Заби поглед в юздите на коня си, без да смее да погледне Райън.

Райън се смръщи.

— Какво има?

— Катлийн я няма, Рай.

— Как така я няма? Какво искаш да кажеш?

— Избягала е. Взела си е багажа и... — Конър сви рамене и разпери ръце. — Няма я.

— Значи трябва да я намерим.

— Не ние. Аз. Вие побързайте, преди онези да са решили, че трябва да ви убият още сега.

— Но...

— Аз ще я намеря. — Конър най-накрая вдигна глава и го погледна в очите. — Кълна се.

Райън кимна. Конър му хвърли юздите на коня си.

— Вземи го. В дисагите има дрехи, храна и пари. Аз ще се върна и ще взема друг.

— Откъде имаш пари? Мислех, че си се обрекъл на бедност.

Конър сведе глава, а черната му коса падна върху очите.

— Продадох фермата.

Райън въздъхна. Фермата бе последната връзка на Конър с предишния му живот. Понеже приятелят му я задържа дълго, Райън мислеше, че той я възприема като нещо повече от обикновено парче земя.

— Съжалявам, Кон.

— Недей. Останах сам, какво да я правя? — Той въздъхна и отметна косата от очите си. — Войната се проточи и реших, че е добре да събера пари за...

— За черни дни?

— Като този.

— Никога няма да забравя помощта ти, Кон. Никога няма да забравя и теб.

— Естествено, че не. Пак ти спасих кожата, нали?

Конър се усмихна, но очите му останаха тъжни. Райън се запита кога ли ще види радост в очите на приятеля си. Стисна му ръката и Конър го прегърна.

Райън помогна на Джулия да се качи на коня. По страните ѝ личаха следи от сълзи, които му късаха сърцето. Конър дойде и го бутна настрана.

— Позволи ми — прошепна той.

Сетне прегърна Джулия, притегли я към себе си и я погали по косата. Прошепна ѝ на ухо нещо, което я накара да се усмихне и да погледне към Райън. Той въздъхна с облекчение. Тя се оправяше, всичко щеше да е наред.

Конър ѝ подаде ръка, за да се намести тя на седлото. Райън се качи зад нея. Неочаквано от моста се зададе конски тропот и тримата замръзнаха.

— Кървавия Бил — прошепна ужасена Джулия.

— Само той ни липсваше — изропта Райън и се приготви за поредната битка.

За тяхна изненада бунтовниците ги отминаха, без да им обърнат внимание, устремени към нещо в далечината. Скоро след това до тях долетяха изстрели, викове и заповеди — другите пак се биеха помежду си.

Райън и Джулия въздъгнаха. Каквото и да правеха, не можеха нищо да променят. Но имаха себе си, бебето и живота си. Не беше малко.

Райън бръкна в джоба на панталоните си и извади символа на любовта им.

— Джулия?

Тя се обърна; косата ѝ погали лицето му и го обгърна с уханието на рози и сълзи. Тя надникна в дланта му и се усмихна. Подаде му лявата си ръка, а той постави златната халка на пръста ѝ за втори и последен път в техния живот.

— И да си изпълнявате обещанията — заръча Кон.

Райън хвана юздите. Джулия отпусна ръце върху неговите и двамата потеглиха на запад. Конър се отправи на юг. Никой не се обърна да погледне след другия.

ЕПИЛОГ

„15 май 1864 година

Мили мои Райън и Джулия,

Получих писмото ви, че сте пристигнали благополучно. Щастлив съм да науча, че сте намерили дом и работа в изоставената пощенска станция на Бен Холадей. Много се зарадвах, че сте живи и здрави, а на мен по онова време не ми беше никак весело. Със съжаление трябва да ви призная, че не можах да открия Катлийн. Но не съм загубил надежда. На път за вкъщи видях няколко привърженици на Юга от племето чероки. Те ми разказаха за някаква лечителка, която живеела на Снай Хилс. Не говорела, а косата ѝ била смесица от пожар и лед. Тръгвам към Снай още щом завърша това писмо.

Установих, че през последните няколко месеца, откакто обикалям пътищата, помогнах на много повече хора, отколкото през всичкото време в църквата на хълма. Най-голямото ми желание е да намеря Катлийн и така да открия онази частица от себе си, която загубих много отдавна.

С прискърбие ви уведомявам, че Кларк и Бен Колтън бяха убити в деня, когато ги оставихме на пътя. Тед Чандлър също загина, както и няколко федералисти. Бащите ви оцеляха.

Сам Колтън придоби собствеността върху фермата на Мърфи при смъртта на Шеймъс миналата седмица. Но му бе отредено да се радва кратко на победата. Няколко дни по-късно го убиха при атака. Погребахме го днес. Подозирам, че двамата продължават да се бият в ада.

След смъртта им вие оставате единствени наследници на двете ферми. Надявам се, че ще се върнете

след края на войната и ще сътворите нещо добро от всичкото зло, насъбрало се тук.

С Божията помощ Катлийн и аз ще ви очакваме.

Кон.“

Джулия вдигна глава от писмото. Получено преди три години, късчето хартия бе препрочитано толкова пъти, че вече избеляваше и се прокъсваше по краищата.

Загледа се към идващата от изток кола. Надяваше се това да е Райън, а не поредния дилижанс.

Въпреки молитвите на Конър, така и не получиха вест нито от него, нито от Катлийн; разбира се, не се върнаха в Канзас и Мисури. Джулия нямаше сили да стъпи отново на напоената с кръв земя. Спомените бяха твърде болезнени.

Тя прокара пръсти по белега на челото си. Останал от събарянето на затвора, той така и не избледня за разлика от кошмарите. Винаги щом се появяха спомените от онова време, тя докосваше белега и си мислеше за радостите, които бе преживяла оттогава.

От облака прах изникна ездач и Джулия извика от радост. Не след дълго Райън спря коня пред станцията, която превърнаха в свой дом в Невада.

Без да обръща внимание, че е в мръсотия от главата до петите, тя се хвърли в обятията му. В целувката им сякаш бе съсредоточена цялата им любов.

Райън се отдръпна и избърса прахта от устните ѝ с шалчето, което скриваше неговия белег — той също не избледня. Сетне с усмивка огледа заобления ѝ корем.

— Пак го направих, нали?

Тя засия.

— Тъй вярно, сър. Така става, като те няма по три месеца. Изпускаш как повръщам всяка сутрин.

— Съжалявам.

Тя се засмя. Толкова бе щастлива от завръщането му, че мигом забрави дългите седмици, които прекара в тревоги по него.

Хванаха се за ръце и заедно отидоха до пейката, поставена пред къщата. Седнаха и тя го загледа, а в очите ѝ се четяха въпроси. Както

винаги, нямаше нужда да изразява на глас грижите си — те бяха и негови.

— Продадох двете имения на едно младо семейство от Охайо. Дадох добра цена. Вече ще има само една ферма. Точно както искахме.

— Изпълнена с любов, а не омраза.

— Всичко изглежда постарому, но от Мисури и Канзас сякаш е изтръгнато сърцето. Не знам дали действително могат да останат същите.

— Радвам се, че се отказахме от фермите.

— Не можех да живея там без Джейсън.

— И без мама и Дел. А църквата на хълма още ли стои?

Райън притвори очи и Джулия разбра, че новините са лоши.

— Новият свещеник каза... — Тя стисна ръката му. Той пое дълбоко дъх и бързо продължи: — Конър се води мъртъв по църковните регистри. Никой не знае нищо за Катлийн.

— Съжалявам, Райън.

— И аз.

— Татко!

Джулия и Райън се обърнаха. Дъщеря им Ели тъкмо ставаше от сън и търкаше очички. Затича се и се хвърли в скута на Райън. Той я прегърна, целуна я по косата и отново погледна Джулия.

Усмихна ѝ се и сърцето ѝ подскочи точно както първия път, когато го видя — едно време, на брега на потока. Напусна дома си, за да бъде с него, изостави всичко родно и взе името на врага. Ала бе научила какво значи едно име — нищо. Годиците ѝ като госпожа Мърфи бяха трудни, но тя не съжали в нито един момент.

— Радвам се, че отново съм у дома.

— У дома. — Джулия повтори думата, за да усети звученето ѝ. С удивление откри, че вече има свой дом. Той не беше ферма или къща, нито област, нито щат. Домът ѝ бяха Райън, Ели и бебето в нея. Домът беше в сърцето ѝ.

Джулия сложи ръка на корема си. Райън сложи длан върху нейната, а най-отгоре се подреди Ели и ръцете станаха три. Един дом, едно семейство, едно име.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Враждите по границата на Мисури и Канзас са легендарни. Битката между двата щата започва пет години преди Гражданската война, когато Джон Браун избива няколко семейства, подкрепящи робството, в името на Божията армия. Оттам нататък омразата продължава под формата на множество семейни конфликти. Соколи и дървари се убиват един друг заради семейството и убежденията дълго преди и след войната.

За съжаление историята за събарянето на затвора в Канзас Сити е вярна. Прибавих някои персонажи към тези, за които се знае, че са починали или осакатени по време на това печално събитие. Най-голямата сестра на Кървавия Бил Андерсън, Джоузефин, загива, а най-малката, Джейни, е осакатена за цял живот. Този инцидент се превръща в една от искрите, които подпалват атаката на бунтовниците в Лорънс, Канзас, седмица по-късно.

Гръбнакът на бунтовническото движение е пречупен в Олбъни, Мисури, през октомври 1864 година с убийството на Кървавия Бил Андерсън. Пет дни по-рано Джордж Тод е застрелян в Индипендънс. Куонтрил оживява до май 1865 г., когато загива при престрелка в Кентъки.

Някои от последователите им се присъединяват към генерал Стърлинг Прайс в отчаяно усилие да измъкнат Мисури от контрола на федералистите. Други вдигат ръце, оставят оръжието и се заклеват във вярност към Съюза, за да могат да си отидат у дома. Трети се оттеглят в Тексас, като се надяват да поддържат Конфедерацията на Юга оттам.

Въпреки че Гражданската война приключва през пролетта на 1865 година, започва нова — войната на нелегалните бунтовнически групи на Юга срещу операциите на федералистите. Бандата на Джеймс — Йънгър и други подобни обикалят из целия Запад, като обират влакове, дилижанси и банки, и дълго време са голям проблем пред правителството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.